

Новела първа от поредицата "Ловец на Гилдията"

Сирена

Ангелски татци

Налини Синг

НАЛИНИ СИНГ АНГЕЛСКИ ТАНЦ

Превод: Сирена

chitanka.info

Нежната учителка на младите ангели и пазителка на историята на народа си, Джесами е уважавана и почитана от всеки, който я познава. И все пак, родена без възможност някога да полети, тя прекарва хиляди години затворена в планинската крепост на Убежището. Сърцето ѝ се обвива с болезнена самота... докато от военен лагер не пристига Гален, ангел-воин.

Груб и пряк, Гален е експерт в боравенето с оръжия в дом, пълен с насилие. Не познава сладките думи, нужни за ухажването на жена, но е мъж, решен да бележи Джесами като своя и да танцува с нея във въздуха, отказван ѝ толкова дълго... дори и тяхната вълнуваща страст да се окаже толкова опасна, колкото пейзажът на война и смут, който лежи пред тях.

Беше виждала империи да се въздигат и кралства да падат, кралици да идват и да си отиват, архангели да се сблъскват в битки и да давят света в реки от кръв. Беше вписала раждането на архангела Рафаел; беше записала и изчезването на майка му, Калиане; екзекуцията на баща му, Надиел.

Гледала бе как учениците ѝ летят век след век, излизайки в света с мечти в сърцата и колебливи усмивки на лицата. Беше чела писмата, които ѝ изпращаха от далечни земи на прастари гори и обилни дъждове, безкрайни пустини и непрощаващи ветрове. И беше приветствала редките, щастливи времена, когато те самите станеха родители.

Всичко това бе преживяла от скалистите върхове и блестяща красота на Убежището, окован за земята ангел, с криле, предназначени никога да не полетят. Първите хиляда години след раждането ѝ бяха трудни, вторите хиляда — сърцераздирателни. Сега, след преполовяването на третото хилядолетие, и с призрака на друга ужасна война като плаха сянка на хоризонта, тя чувстваше само мрачно примирение.

— Джесами! Джесами!

Отвърщайки се от ръба на скалата, където стоеше и гледаше към кристалносините небеса, които никога нямаше да докосне, прекоси каменистата земя с бързи стъпки, за да пресрещне детето, вървящо към нея, а крилата на момичето се влачеха по земята.

— Внимателно, Сарайа — тя коленичи и хвана малкото, жизнено тяло, доминирано от чисти шоколадовокафяви крила, набраздени от бронзови нишки, блестящи под пронизващата планинска слънчева светлина.

Бронзът отразяваше цветовете на кожата и косата на Сарайа — оцапана и заплетена около лицето ѝ, лъскавата панделка, която майка ѝ несъмнено беше сложила с обич сутринта, провисваше над рамото ѝ.

Малкото момиченце невъзмутимо обви ръце около врата на Джесами с любящ възторг.

— Трябва да дойдеш! — Изчервени бузи, блестящи очи, миризмата на лепкави сладки и блещукащо вълнение. — Трябва да видиш!

Джесами беше учителка на малките ангели повече от две хиляди години, и въпреки това усмивките на децата все още имаха силата да заливат сетивата ѝ със светлина и радост. Отърсвайки се от меланхолията, която ѝ тежеше, докато гледаше полета на ангелите, които се гмуркаха и извисяваха над нащърбената, създаваща ехо клисура, минаваща през центъра на Убежището, тя целуна закръглената мекота на бузата на Сарайа и се изправи, вземайки детето със себе си.

Крилата на момиченцето висяха над ръката ѝ, копринени и топли, но тежестта им беше такава, която Джесами можеше да понесе лесно. Само лявото ѝ крило бе изкривено и безполезно, извънземна грозота на мястото на сила и опасна красота. Останалата част от нея бе силна като на всеки друг ангел.

— Какво трябва да видя, сладурче?

Сарайа я насочи към частта от Убежището, принадлежаща на архангел Рафаел, и към мястото, където беше оръжейната и тренировъчната площадка. Джесами се намръщи.

— Сарайа, знаеш, че не ти е позволено да си тук. — Рискът можеше да е фатален за бебе ангел, все още несигурно с крилата и баланса си.

— Илиум каза, че мога да остана този път — дойде бързо обяснението. — Попитах, наистина!

Знаейки, че Илиум никога не би застрашил дете, продължиха.

Въпреки това, когато завиха на ъгъла, вървейки към дървената постройка на оръжейната без прозорци и тренировъчната площадка от набитата земя през нея, не забеляза характерните крила на зашеметяващо, ненадминато синьо на младия ангел. Видя тъмно сиви крила на ангел с далеч по-мускулесто тяло, със зашеметяващо червена коса, приличаща на пламък, държащ в ръка огромен меч. Метал звънна, когато мечът се удари в този, държан от Дмитрий, заместника на Рафаел.

Ръката на Джесами инстинктивно се стегна около тялото на Сарайа.

Дмитрий може и да не бе ангел, но вампирът беше силен, най-довереният от съветниците на Рафаел. И най-смъртоносният. Но този голям ангел с крила, напомнящи на голяма хищна птица, с бели ивици, забелязващи се, когато ги разтвори за баланс, конкурираше вампира в

брутална борба. С голи крака и непокрита гърди, кожата им блестеше от пот.

Дмитрий носеше широки черни панталони, докато ангелът беше предпочел дреха, която ѝ напомняше на тези, носени от мъжете на архангел Титус. Груба черна материя около бедрата му, придържана от дебел колан за ножове в същия цвят, достигаща до три четвърти от бедрото му. Когато той се помръдна, тя осъзна, че облеклото беше тежко, сякаш листове от обработен метал бяха сложени под първия слой плат... част от бронята на воина, осъзна. Ангелът просто бе избрал да не носи металната предница на бронята или предпазителите за ръка и крак.

Беше невъзможно да не погледнеш към тези крака, как се свиват, и да осъзнаеш какъв силен мускул лежеше под позлатената кожа, покрита от малък брой косъмчета, проблясващи на слънцето. Тогава той смени позицията си и погледът ѝ полетя към великолепната широчина на раменете му, първобитната му, яростно овладяна сила, която роди диво, неочаквано очарование в нея.

— Кой — каза на Илиум, когато златноокият ангел се пресегна, за да вземе Сарайа и настани момичето до приятелите ѝ на оградата през него, — е той и защо се бори с Дмитрий? — Дори докато говореше, не откъсна поглед от ангела, който изглеждаше сякаш щеше да си е като вкъщи, в задната част на някаква груба вампирска кръчма.

Крилото на Илиум погали нейното, когато той се наведе и подпря ръце на оградата. Беше прекалено фамилиарен жест, но Джесами не му напомни. Нямаше подтекст в докосването му, нищо, освен привързаността, вкоренена в детството — за него тя винаги щеше да си остане учителя, който заплашваше да го завърже за стола, ако не спре да се бие и не започне да чете исторически книги.

— Гален — каза той, — е един от хората на Титус.

— Не е изненадващо. — Титус беше архангел войн, чувстваш се у дома си единствено сред кръвта и яростта на битката.

Този Гален също беше направен за бой, целия изпъкнали мускули и животинска сила.

Сила, ясно показана, когато блокира удар и в същото време изрита коляното на Дмитрий. Вампирът изсумтя, прокълна и едва избегна удар с плоското на меча на Гален, който без съмнение би

оставил няколко черни синини. Значи не се опитваха да се убият наистина.

Плъзвайки една ръка около Сарайа, за да я задържи, когато малкото момиченце запляска, Илиум продължи.

— Иска да се прехвърли в територията на Рафаел.

Сега тя разбра. Рафаел стана архангел само преди сто години. Дворът му, какъвто беше, все още се зараждаше и оформяше. Което означаваше, че има място да се приемат и обединят силните, които се чувстваха отегчени или неизползвани в старите си дворове.

— Рафаел не се притеснява, че може да е шпионин? — Архангелите, управляващи света, оформящи Кръга на Десетимата, бяха безмилостни в преследването на интересите си.

— Дори Рафаел да нямаше свои собствени шпиони, които да гарантират за него — каза Илиум с ухилване, толкова заразно, че тя едва запазваше безизразното си лице, което бе упражнявала, докато го обучаваше като дете, — Гален не е от тези, които лъжат. Не мисля, че знае значението на думата „коварен“.

Звънтящ удар от плоското на меча по бузата на Дмитрий, ритник в корема и изведнъж Гален имаше преимуществото. Върхът на меча му докосваше югуларната вена на Дмитрий, а гърдите на вампира се повдигаха, докато лежеше по гръб на земята.

— Предай се.

Немигацият поглед на Дмитрий беше заключен с този на Гален, жестокият хищник в опитния вампир видимо се забелязваше. Но гласът му, когато проговори, беше мързеливо мъркане като в летния следобед.

— Късметлия си, че бебетата гледат.

Гален дори не трепна, напълно концентриран.

Устните на Дмитрий се накъдриха.

— Проклет варварин. Предавам се.

Отстъпвайки, Гален изчака, докато Дмитрий се изправи на крака, за да махне меча си и да кимне рязко с глава, като символ на уважение между двамата войни. Отговорът на Дмитрий беше неочаквано сериозен. Джесами имаше чувството, че този нов ангел с тяло на машина и големи, силни криле, бе преминал някакъв тест.

— Мисля, че ми счупи ребрата. — Дмитрий потърка синината, оформяща се на кожата му с цвят на тъмен мед.

— Ще се излекуват. — Очите на Гален се повдигнаха, оглеждайки публиката... и се спряха на Джесами.

Бледозелени, почти полупрозрачни, тези очи изсмукаха въздуха от нея, гледайки я с непоколебима напрегнатост. Освобождаването на цялата тази овладяна сила беше невероятно, но устните му я накараха да стисне юмруци до побеляване. Единствената мекота на суровото лице с остри ъгли, тези устни предизвикаха в ума ѝ шокиращи и сурови мисли. Тя спря да диша, докато Дмитрий не каза нещо и Гален се обърна, а копринено червената му, рошава коса се повдигна от вятъра.

ГАЛЕН

Гален гледаше как високата, почти болезнено слаба жена се отдалечава се с две от малките от публиката му, държащи я за ръцете. Други деца тичаха около нея, влачейки крила по земята, забравяйки, че трябва да ги вдигнат. Той никога не беше виждал ангел, който да изглежда деликатен. Една грешка, и само един от големите му юмруци щеше да я пречупи на стотици парчета.

Мръщейки се на мисълта, той се отвърна от вида на отдалечаващия ѝ се гръб, на който едно от крилата изглеждаше странно изкривено от разстояние, и отиде до Дмитрий в ечащата празнота на оръжейната, където почистваха и държаха мечовете си. Не след дълго влезе и Илиум, с единствените по рода си изцяло сини крила. Ангелът беше млад, само на сто и петнадесет години, докато Гален беше на двеста седемдесет и пет, и беше красив, точно мъжа, който съществува в двора само заради декоративната си стойност.

— Дължиш ми златната кама, която донесе от територията на Нейха. — Думите на Илиум бяха насочени към Дмитрий с блясък в очите.

Смръщвайки вежди, вампирът промърмори:

— Ще я имаш. — Погледна към Гален. — Обзаложи се, че ще ме победиш.

Гален се зачуди дали младия ангел се е обзаложил на непознатата стока без причина, но се радва да тормози Дмитрий, или разполагаше с информация, за която Гален не знаеше. Не, помисли почти веднага, Илиум не може да е главният шпионин на Рафаел — като се остави

настрана факта, че бе невъзможно да има нужните контакти предвид възрастта си, изглеждаше прекалено бляскав за подобна задача.

— Беше добър противник — каза на вампира, отбелязвайки си да наблюдава по-внимателно Илиум. Мъже като Дмитрий не общуваха с красиви и безполезни пеперудки. — Обикновено успявам да сплеща повечето със силата си. — Дмитрий не само, че не беше изплашен; той се бори с опит.

Вампирът наклони глава. Тъмните му очи изглеждаха мързеливи, ако не гледаш под повърхността.

— Наистина комплимент от експерта по оръжия, който Титус е бесен, че губи.

Гален поклати глава.

— Той има такъв — Ориос спечели позицията си.

Там нямаше място за Гален, освен като подчинен на Ориос. Когато Гален първи стигна до зрялост, нямаше желание да заеме позицията, тъй като бе наясно, че Ориос е по-добрият боец и лидер. Но нещата се промениха, когато Гален стана по-възрастен и по-опитен, със сила, която се увеличаваше със скорост, далеч надминаваща тази на връстниците му.

— Ориос беше щастлив, когато му казах, че имам желание да напусна двора на Титус.

— Мъжете се объркват към кого да се обърнат за водачество — беше му казал експертът по оръжия, почти черната му кожа блестеше на африканската слънчева светлина. — Щеше да ми е неприятно, ако трябваше да се бием, за да решим проблема. — Голямата му ръка стисна рамото на Гален. — Надявам се никога да не се изправим един срещу друг в битка. От всички мои ученици, ти си този, който стигна най-далеч.

Гален направи така, че за Ориос да е очевиден респекта, който имаше към мъжа, който никога не отказа да му даде знание, въпреки че Гален заплашваше позицията му, и се разделиха с добро.

— Титус просто позира, за да накара Рафаел да му даде някои отстъпки.

— Глупава игра — каза Илиум, прокарайки ръка по ръба на меча, който беше използвал Дмитрий. — Рафаел не е по-малко архангел заради това, че е най-новият член на Кръга. — Изсъска, порязвайки дланта си, и сви пръсти в юмрук. — Защо не отиде в двора на Каризмън или Юръм? И двамата са по-стари и по-силни, с повече мъже под командването си.

Гален прибра назад потната си коса, мислейки си, че трябва да я отреже. Не можеше да си позволи да му пречи на зрението.

— Предпочитам да съм втори в охраната в двора на Титус, отколкото да работя при Юръм или Каризмън. — Титус може и да беше груб понякога, може и да се ядосваше лесно и дори по-бързо да обявява война, но имаше чест.

Жените не се осакатяваха, когато войниците му отиваха на война, и децата не се нараняваха. Ако един мъж се биеше само за да защити дома си, му показваха милост, защото Титус ценеше куража. Всеки войн, когото откриеха, че е престъпил заповедите на архангела, незабавно бе измъчван и разчленяван. Само буци месо от това, което някога е било тяло, висяха от дърветата като предупреждение за останалите.

Докато стилът на управление на Рафаел беше много различен. Гневът му бе като студено острие, което прецизно режеше, в сравнение с понякога безразборния гняв на Титус. През века, откакто стана един от Кръга, Рафаел също показваше вида чест, който не му позволяваше да поробва слабите и беззащитните.

— Има ли място за мен в този двор? — попита той прямо, защото беше такъв. Роден от двама войни, израснал във войнствен двор. Може би цивилизоваността не беше част от обучението му и въпреки че бе виждал ефективността на сребърния език, това бе умение, което щеше да му пасва толкова добре, колкото фина рапира в ръката му.

— Рафаел няма двор — каза Дмитрий, изваждайки малка, блестяща кама от ниша в стената и хвърляйки я към покрива без предупреждение.

Илиум се изстреля, сякаш изхвърлен от прашка, хващайки камата във въздуха с една ръка и я хвърли обратно към Дмитрий с друго движение. Вампирът хвана дръжката точно преди да се забие в лицето му. Оголвайки зъби към усмихващия се Илиум, каза:

— Не виждам каква е ползата от привлекателни хора, които се шляят наоколо и не правят нищо.

Гален гледаше как Илиум се приземява с прецизност, която не бе виждал в никого друг. Красотата на младите му криле не криеше мускулите, които изискваха изпълнението на маневрата. Той осъзна, че другият ангел само си дава вид на орнамент — красив и забавен — с определена причина. Никой никога нямаше да го заподозре като опасност.

Отговорът на Илиум към искрената му оценка беше поклон, толкова грациозен и натруфен, че щеше да направи горд един от превзетите придворни на Леуан, разпервайки криле така, че да покажат цялата им забележителност.

— Бихте ли желал острие в гърлото си за закуска, господарю? — Тонът беше напълно аристократичен, с флирт в очите му като добавка.

— Навън сам ли го пускаш? — попита той Дмитрий, вече изчислявайки потенциалните предимства на уменията на Илиум.

— Рядко.

* * *

Видя високия, слаб ангел чак на следващия ден, в тишината след зората на следващата сутрин. Вървеше сама по мраморната пътека, която водеше към вратите на голямата библиотека в Убежището. Появявайки се и изчезвайки в мъглата, тя премина от другата страна на колоните, които повдигаха сградата. Носеше тежко изглеждаща книга в ръце, блестящата ѝ кестенява коса, сплетена на дълга плитка, лежеше на гърба ѝ, а роклята ѝ — от някакъв вид светлосин материал, който приличаше на мъгла — се увиваше около глезените ѝ като близък любовник. Не разбирайки напълно защо прави това, той промени посоката на полета си, за да я пресрещне. Вятърът беше чист и хладен срещу кожата му, докато разцепваше въздуха.

Безмълвен вик и изненадана въздишка се изтръгнаха от устните ѝ, когато се приземи пред нея.

Сгъвайки крилата си, той каза:

— Ще нося това. — И взе книгата с позлатени ръбове от ръцете ѝ, преди тя да може да си поеме дъх и да възрази.

Тя премигна, а гъстите ѝ, извити мигли закриха очи с богат кафяв цвят, който съдържаше топлина и му напомни за добре смесения пигмент, който използваше един актьор, посетил веднъж двора на Титус.

— Благодаря. — Гласът ѝ беше равен, въпреки туптящия пулс в гърлото ѝ — деликатно пърхане срещу кремава кожа със следа от допира на слънцето. — Не ти ли е студено?

Той носеше само прости панталони, направени от здрава материя, която му позволяваше да се бие лесно, комбинирани с чифт здрави ботуши. Мечът му беше привързан по дължината на гърба, а кожените каиши се кръстосваха на гърдите му.

— Не — отговори той, съзнавайки, че изглежда точно като варварина, на когото го бе оприличил Дмитрий, което си личеше още повече, застанал до ефирната ѝ красота. — Рано сте се събудили, милейди.

— Джесами. — Думата привлече вниманието му към устните ѝ. Меки и достатъчно пълни, за да изкушат, те щяха да доминират над лицето ѝ, ако не бяха тези завладяващи тъмни очи, пълни с неизказана мъка. — Кога съм те обучавала, Гален? Не мога да си спомня.

Свивайки пръсти в юмрук, той се пребори с подтика да се протегне и да изглади бръчките, които се оформиха между веждите ѝ. Тя бе прекалено фино същество за него, докосването му беше прекалено грубо. И все пак не си тръгна.

— Защо трябва да си ме научила на нещо?

Още едно премигване, повече бръчки.

— Аз уча всички бебета, правя го от хилядолетия. Ти трябва да си бил един от учениците ми — много си млад.

В своите двеста седемдесет и пет години на тази земя, той бе влизал в битка и се бе къпал в кръв, почувствал бе горещата целувка на камшик по гърба си и студеното острие на нож, забит в корема му, но никога досега не бе наричан бебе.

— Прекарах детството си в двора на Титус. — Беше необичайно за дете да порасне извън Убежището, но никой никога не би посмял да нарани сина на двама войни, момче, което Титус лично постави под защитата си. — Имах учител — добави, защото не му хареса идеята тя да го мисли за невеж дивак.

— Сега си спомням. — Течният копринен глас на Джесами мина по него като неволна ласка. — Учителят ти беше мой бивш ученик, който препоръчах за поста. Той ми каза, че се обучавах сам.

— Да. — Титус не беше искал женската мекота на дъщерите му да повлияят върху напредъка на Гален.

— Самотен живот.

Той сви рамене, защото бе оцелял и бе пораснал силен — бе способен боец на възраст, когато повечето ангели все още бяха смятани за деца. Може би бе нямал обичайните приятелчета за игра, но бе всичко, което познаваше, и живот, който го оформи в това, което бе днес. Но сега искаше да се наведе и да подуши аромата от извивката на елегантния врат на Джесами.

— Ще те придружа през остатъка от пътя — каза той, вместо да се поддаде на примитивното си желание.

ДЖЕСАМИ

Джесами влезе в крачка до големия и доста изумителен физически ангел, чиито крилата бяха вдигнати от земята с такава лекота, че тя просто знаеше — това не е съзнателен избор, а обучението на война. Никой никога нямаше да го препъне, използвайки крилата му. Този мъж държеше книгата така, сякаш бе някакъв чужд предмет.

— Четеш ли? — попита тя, без да мисли.

Невероятното, прелестно червено на косата му блесна с капки вода от мъглата, които се бяха закачили на кичурите му, когато поклати глава, и тя се зачуди дали цвета щеше да оцвети кожата ѝ с цвета на прекрасен изгрев, ако прокара пръсти през гъстотата ѝ.

— Мога — добави той, — но в моя свят нямам голяма полза от него. — Неочаквано изчервяване се появи на бузите му. — Уменията ми по четене са... груби, в най-добрия случай.

Джесами не разбираше как някой може да живее без думите, без историята... но тя бе погребана в Убежището за хилядолетия. Ако имаше крила, толкова невероятни като на Гален, вероятно — въпреки че изглеждаше невъзможно — нямаше да я е грижа толкова много за думите.

— Не мога да летя. — Чу се, че казва, защото го бе засрамила, а нямаше такова намерение. — Това ми дава много време за четене.

Гален не се обърна, не погледна към изкривеното ѝ крило, което показваше, че не може да лети. Кеир, най-добрият им лекар, се бе опитал да я излекува много пъти през годините, докато силата му растеше с възрастта, но лявото ѝ крило винаги оставаше изкривено в същата форма, независимо от това колко пъти бе чупено и поправяно, или рязано и пораснало отново. Това продължи, докато тя не каза „достатъчно“. Никога повече. Никога.

— Невъзможността ти да летиш — каза Гален, докато тя се бореше с болезненото ехо от решение, което разби сърцето ѝ, — е очевидна.

Устата ѝ се отвори. Никой не беше толкова груб за увреждането ѝ. Повечето хора предпочитаха да се правят, че не съществува и тя не ги караше да го признаят. Какъв беше смисълът да предизвиква неудобство в тези около нея? Колкото до учениците ѝ — и тези като Илиум, които някога са били такива — я познаваха единствено като Джесами, която е с изкривено крило, и с която трябва да се държат добре, защото не можеше да ги преследва в небето. Всичко, което трябваше да направи, беше да излезе пред учебната стая и да вдигне ръка и дори най-непослушните деца слизаха на земята веднага.

Този, обаче, помисли си тя, поглеждайки големия мъж, който не можеше да си представи като самотно момче, проправяйки си път в двор, пълен със звъненето на мечове и виковете от бой, щеше да прави това, което му харесва.

— Така ли си родена? — попита той, безцеремонен като ръба на тъпа брадва.

Джесами реши, че не е груб или поне не с причина. „Коварността“, както каза Илиум, изглежда не присъстваше в речника на Гален.

— Да.

— Казват, че Кеир е талантлив лечител.

— Той е... Даде най-доброто от себе си. — И се винеше, когато се провали. Тя не обвиняваше Кеир. Нито майка си, на която ѝ бе трудно да гледа към детето, което бе родила, и не поради липса на обич.

— Самообвинението ѝ е прекалено силно. — Младите очи на Кеир и гласът му бяха пълни със силни чувства. — Не ме слуша, когато ѝ кажа, че няма нужда от него. Нищо, което е или не е направила не е накарало крилото ти да се формира така.

Майката на Джесами не слушаше и нея, не и от дълго време. Дори сега имаше болка на деликатното лице на Росуен, в редките случаи, когато Джесами я хващаше да поглежда към деформираното крило на детето си. Рядко... и ставащо все по-рядко, докато мълчанието помежду им, образувано от всички неща, които не казват, се превръщаше във все по-непроницаема черна стена.

В този момент тежките дървени врати на библиотеката се появиха от мъглата, величествени с размера си, а златото, инструктирано във фините дърворезби, чакаше целувката на слънцето, за да започне да блести. Пресягайки се, Гален отвори една от вратите. Въжетата от мускули на ръката му се опъваха и свиваха по начин, който направи устата ѝ суха, а сърцето ѝ се разтуптя силно.

Разтърсена от дълбочината и бързината на отговора си — несъмнено физически и плътски, — тя отклони поглед и протегна ръка, за да вземе книгата си.

— Не ядеш ли? — попита той, плъзгайки я в ръцете ѝ с предубеден поглед, докато прокарваше очи по тялото ѝ.

Тъмният пулс на привличането се превърна в остро раздражение. Като млада жена тя направи всичко възможно по силите си да сложи повече плът на костите си, но без резултат. Явно просто така е трябвало да изглежда.

— Не — каза ледено, — предпочитам да гладувам. — И гордо влезе в библиотеката, сигурна, че вбесяващият мъж е бил отгледан от вълци.

ГАЛЕН

Не след дълго слънцето изгони мъглата, за да разкрие ярките светлини на благородните метали, вградени в мраморните сгради на Убежището, когато Гален видя отличителните крила на Илиум да минават над клисурата. Младият ангел влезе в облаците и отвъд планините, където никой и нищо не живееше.

— Жена — каза Дмитрий зад него, докато вятърът повдигаше черната му коса от лицето, за да разкрие „опасна мъжка красота“ — или поне така бе чул Гален да казват както жени, ангели и вампири. Това, което Гален виждаше, бе безмилостна сила, която изискваше уважение. — Смъртна — добави вампирът.

Гален може и да не знаеше как да говори с жена, която не е воин, но никой не го бе обвинявал, че е глупав.

— Тревожиш се за него.

Погледът на Дмитрий остана на облаците, където беше изчезнал ангелът.

— Смъртните умират, Гален.

Гален сви рамене.

— Ние също. — Смъртните ги наричаха безсмъртни, но ангелите и вампирите можеха да умрат — просто отнемаше много усилие. — Прави ли го щастлив?

— Да. Твърде щастлив.

Гален не го попита за подробности. Познаваше безсмъртни, които бяха обичали смъртни, виждаше как се опечаляваха, когато тези ярки като светулки животи загасваха. Той никога не бе чувствал такава дълбока любов, но разбираше мъката.

— Джесами... — каза той. Умът му бе зает от жената, която не бе смъртна, но чиято крехка форма бе прекалено уязвима за спокойствието му, — има ли си любовник?

Усъвършенстваната елегантност на чертите на Дмитрий се пречупи, за да покаже крайно удивление.

— Какво?

— Джесами — повтори Гален търпеливо. — Има ли си любовник?

— Тя е Учителят.

— Също така е и жена. — И ако мъжете около нея са били прекалено глупави, за да забележат, Гален нямаше да загуби съня си заради това.

Последва учудена тишина и поклащане на главата на Дмитрий, която проблесна в синьо-черно на слънчевата светлина.

— Не — отговори най-накрая вампирът. — Няма любовник, доколкото знам.

— Хубаво.

Дмитрий продължи да го гледа.

— Разбираш, че тя е по-възрастна от теб с над две хиляди и петстотин години, говори най-малкото сто езика и има такива познания, че Кръгът я моли за съвети и информация?

Гален нямаше съмнение, че всичко това е истина.

— Нямам намерение да влизам в умствен двубой с нея. — Не, той я искаше по много по-примитивен начин.

Дмитрий въздъхна.

— Това ще бъде интересно.

Гледаха как няколко ангела излетяха от гнездата на птици, които опасваха клисурата, светлината караше крилата им да блестят.

— Доверието — каза Дмитрий, когато последният от тях се издигна в яркосиньото небе, — се печели.

— Разбрано.

— Засега ще останеш в Убежището, поверено ти е тренирането на младите, които искат да се присъединят към Рафаел.

— Казват, че Леуан го харесва — отговори Гален, споменавайки един от най-старите членове на Кръга.

— Тя може и да не носи кобри като Нейха — промърмори Дмитрий с глас, оголен от всякаква цивилизованост, докато не заприлича на изваден меч, — но Леуан не е по-малко отровна.

Гален помисли за това, което знаеше за Леуан, и осъзна, че не е много.

— Такава информация не беше споделена с мен в двора на Титус. Ако ще ставам истински експерт по оръжията, трябва да разбирам политиката, която може да повлияе на тактиката.

Дмитрий се усмихна бавно.

— В такъв случай трябва да говориш с Джесами.

Скръствайки ръце, Гален срещна невинния поглед на вампира.

— Трябва?

— Това, което много хора не знаят, е, че освен че тя е Учителят, Джесами държи историята ни. Бих казал, че няма по-добър, от когото да учиш за тънкостите на политиката, която крепи и поддържа баланса в Кръга.

Гален знаеше, че Дмитрий се забавляваше като му посочваше, че трябва да отиде при Джесами, но сега имаше причина да бъде в компанията ѝ. Въпреки това каза:

— Забрави ли, че съм способен да те убия?

— Това беше случаен удар, варварино. — Вампирът прокара ръка през косата си и каза: — Уменията ти като експерт по оръжията може да са нужни по-скоро, отколкото осъзнаваш. — С далеч по-сериозен тон добави: — Александър започна да събира армиите си — никога не е вярвал, че Рафаел ще се присъедини към Кръга толкова млад, и сега изглежда решен да наложи волята си чрез сила.

Александър беше архангелът на Персия, бе управлявал хиляди и хиляди години.

— По-силен е от Рафаел. — Възрастта бе изковала силата му като остър меч.

Изражението на Дмитрий бе неразгадаемо.

— Ще видим.

Гален се зачуди дали вампира не му каза за назряващата война само защото вече бе разпръснат слуха сред населението. Не бе тайна. Но, както вампирът изясни, доверието се печели. Гален не очакваше нищо по-малко.

— Ще прати шпиони на територията на Рафаел, в и извън Убежището.

— Разбира се. Затова си дръж очите отворени.

* * *

Докато следобедът преваляше над блестящо белите сгради, които се придържаха към скалистия пейзаж на планинското укрепление, Гален проследи Джесами до малка къща, разположена на върха на скала, в най-далечния край на територията на Рафаел в Убежището. За жена, толкова обичана от малки и големи, от това, което научи днес, тя бе избрала да живее в относителна изолация. Домът ѝ бе отделен от останалите с назъбена стена от камък, достижима само от въздуха или по единствената тясна пътека.

Докато прибираше крилата си приземявайки се в предния ѝ двор, павиран с искрящо сини, декатно сиви плочи и глинени съдове, преливащи от издръжливи планински цветя в бели, жълти, червени и индигови цветове, той имаше чувството, че е голям тронав звяр. Но

чувството, че не е на мястото си, не бе достатъчно да го отклони от преследването на този ангел с фина красота и очи, пълни с тайни.

Колкото до физическата част — не можеше да лъже. Той бе мъж със сурови нужди и Джесами отговаряше на всяка една от тях. Причината да зададе онези въпроси, които я раздразниха, беше собствената му егоистична потребност. Искаше да е сигурен, че тя няма да се пречупи под силата на докосването му. Някои биха казали, че бе арогантен, предполагайки, че тя би му позволила да я ухажда, още по-малко да гали тази кремава кожа с грубите си, заякнали от непрестанната работа с оръжия ръце, но Гален не вярваше във влизането в битка, без намерението да я спечелиш.

Крачейки към отворената врата, тъкмо щеше да извика името ѝ, когато чу нещо да се чупи, последвано от ужасяващ женски писък. Лед угаси жарта в кръвта му, когато се втурна вътре, вадейки меча си в движение. Шумът идваше от задната част на къщата и когато почувства удара на вятъра по тялото си, разбра, че задната врата е отворена към стръмната урва, набраздена от жестоки каменни шипове.

Нямаше да означава нищо, ако беше някой друг ангел... но Джесами не можеше да лети.

Влезе, за да я види как се бори с мрачна решителност срещу вампир, който почти я бе избутал към зеещата пустота на отворената врата. Тънки струйки тъмночервено течаха отстрани на лицето ѝ.

Изненадваща, студена ярост.

Издавайки боен вик, той нападна и откъсна от нея нападателя, за да го хвърли към стената толкова силно, че нещо се счупи с ясен пукот. Той хвана Джесами с другата си ръка и ритна, за да затвори вратата, с едно движение.

— Стой. — Заповяда ѝ, настанявайки я на масата и се хвърли настрани, когато усети въздуха зад него да се движи.

С оголени зъби, една от костите на рамото му, пробила блузата и белееща се, вампирът изкрещя с кърваво предизвикателство и прокара линия от огън по гърдите на Гален с тежък ловджийски нож. Гален игнорира драскотината и в следващия момент главата на другия мъж се изтърколи от врата му и се приземи на пода с мокър звук, бликна кръв и опръска стената, докато тялото на вампира потрепваше, преди да падне.

Мамка му.

Джесами вероятно щеше да го накара да изчисти всичко това, помисли си, гледайки как трупът продължава да вибрира. Вампирите бяха почти безсмъртни, но, независимо от спорадичните движения на тялото, не можеха да оцелеят след обезглавяване. Все пак той се подсигури, като отиде до тялото и заби меча си право през сърцето му, разсичайки го на малки парченца в гърдите.

Едва след това се обърна към жената, която седеше на масата с бяло лице и разширени очи. Изчиствайки меча си в дрехите на вампира, той го плъзна в калъфа на гърба си и скъси дистанцията между тях, за да сложи ръце от двете страни на слабото тяло на Джесами.

— Погледни ме.

Изплашени кафяви очи срещнаха неговите.

— Имаш кръв по себе си.

Вътрешно проклинайки доказателството за яростното насилие, което беше неразделна част от живота му, но без съмнение непознато за нея, той трябваше да се отдръпне от нея, за да се погрижи за това — но тя издърпа някакъв вид копринен шал от кръста си и започна да почиства лицето му. Шалът носеше нейния мирис.

Стягайки мускулите си, той остана неподвижен. Очите му попаднаха на елегантната извивка на врата ѝ, взела на тила ѝ и плата, плавно падащ по гърба ѝ. Една-единствена капка кръв обезобразяваше прекрасното синьо, но иначе роклята ѝ бе избегнала други вреди.

— Готово? — попита той, когато тя отпусна ръка, повдигайки своята в същото време, за да обърне лицето ѝ към светлината и да прегледа порязването на слепоочието ѝ. Вече се лекуваше. Добре. Но все пак взе шала ѝ, за да изчисти ивиците червено, които го подлудяваха. Миризмата на кръвта ѝ ясно се усещаше въпреки касапницата.

Вземайки си дрехата обратно, тя се пресегна и я прокара по гърдите му.

— Имаш ли някакви ризи?

Наслаждавайки се на нежното докосване, толкова различно от това на други войни, които биха могли да зашият опасни наранявания в битка, за да може да продължи да се бие, той каза:

— Имам. За официални събития. — Въпреки че в двора на Титус, дори и за тези събития не се изискваше често риза.

Джесами се засмя... точно преди лицето ѝ да се набръчка. Вземайки я в ръцете си, той прокара ръка по гърба ѝ, докато тя обви своите около врата му и заплака. Гален внимаваше с чувствителната част, от където израстваха крилата на гърба ѝ. Перата там бяха богат, пурпурен цвят, който преминаваше в червено и накрая в кремаво. Да открадне тази интимност щеше да е обезценяване на стойността ѝ — щеше да чака, докато Джесами приветства докосването му.

Дъхът ѝ, неравен и горещ, погали кожата му, докато тя се опитваше да се приближи още повече. Правейки си място между колената, ефирните поли на роклята ѝ се разпростряха около тях, и той хвана бедрото ѝ. Тялото ѝ беше толкова слабо, толкова ужасяващо крехко. Но не кокалесто, осъзна той, въпреки вида ѝ на болезнена слабост. Сякаш самата ѝ структура беше толкова фина, че плътта отгоре беше само лек слой. В нея имаше чувствена грация, изящна и красива.

— Сега не може да те нарани — каза той в ухото ѝ, когато плачът ѝ затихна. Косата ѝ беше толкова мека под ръката му.

С накъсан дъх тя се изправи, извиквайки достойнството си около себе си като щит.

— Благодаря ти. — И поглеждайки надолу, се изчерви от начина, по който колената ѝ бяха разтворени.

Той се отдръпна, за да може тя да си затвори краката и да си оправи полите. Варварин или не, той разбираше, че както воинът се нуждае от оръжието си, така и Джесами се нуждае от гордостта си.

ДЖЕСАМИ

— Кой беше той?

— Не знам — отговори тя, изтривайки сълзите си, докато лицето ѝ вече не носеше доказателството за емоционалната буря, която тъкмо бе преминала. — Влезе в къщата, докато бях в кухнята — мислех, че е един от учениците. Знаят, че трябва да чукат, но малките понякога забравят.

— Каза ли нещо?

— Само това, че знам прекалено много — каза Джесами, принуждавайки се да се върне в кошмара. — И че те не могат да поемат риска. — Вампирът я беше нападнал преди тя да осъзнае важността на думите му. Водена от инстинктите си, бе успяла да го

пореже с малкия нож, който държеше в ръка, преди той да удари главата ѝ на ръба на вратата, която бе отворил, замайвайки я достатъчно за да се опита да я хвърли към непрощаващите камъни отдолу. И почти бе успял.

Джесами беше на възраст над две хиляди години, и въпреки че не бе най-силната от вида си, не беше слаба по никакъв начин. Падането нямаше да я убие, но щеше да я разбие на толкова много парчета, че щеше да ѝ отнеме години, може би десетилетие, за да се възстанови. В промеждутъка щеше да лежи безгласна, сякаш е мъртва. Достатъчно време някой, който не желае плановите му да се разкрият, да успее да ги приложи.

— Спаси ме от ужасна болка.

Докато говореше, тя чакаше Гален да ѝ се скара за това, че има къща на върха на скала, когато не може да лети. Как щеше да му обясни, че тя има същия пронизващ душата глад за небето като братята си, същата нужда да се извиси? Къщата ѝ беше толкова високо до облаците, колкото бе възможно. Но очакваното обвинение не дойде от този воин, който я бе галил с шокиращо нежни ръце и успокоявал с нисък и дълбок глас. Вместо това се намръщи и вниманието му се върна върху нападателя. Когато се дръпна от масата, тя трябваше да прехапе долната си устна, за да не започне да го моли да остане.

Силата на нуждата ѝ я разтърси. От десетилетия се грижеше сама за себе си, за да достигне стогодишния белег, който сред ангелите представляваше достигането на зрялост. Беше доста необичайно за ангел да поиска освобождаване от юношеството, но постоянно присъствие на майчината ѝ вина беше було, което заплашваше да задуши Джесами. Кеир бе говорил за нея с Калиане, в чиято част от Убежището бе родена, уверявайки архангела, че вече е достатъчно зряла, за да ѝ се вярва да взема правилни решения.

През годините самотата ѝ беше станала нещо, което тя бе приела като част от нея, като изкривеното ѝ крило и кафявите очи. Но днес не искаше нищо повече, освен да бъде държана, да бъде защитавана от големия непознат, който в момента пребъркваше джобовете на нападателя ѝ с мрачна съсредоточеност. Тя трябваше да скочи от мястото, на което я беше сложил, заповядвайки ѝ „Стой“, сякаш беше домашен любимец или чувал с картофи, но истината беше, че не бе сигурна дали ще я държат краката.

— Какво откри? — попита тя, когато той извади нещо от джоба на вампира.

Изправяйки се, той отиде до нея и ѝ подаде парче хартия. Тя го отвори и почувства как сърцето ѝ спря.

— Това са време и място. Моята къща, по това време — често се прибирам, за да хапна нещо, преди да отида до библиотеката или на работа. — Обикновено преподаваше сутрините, въпреки че понякога променяше времето и уроците бяха следобед, особено когато дните ставаха тъмни и студени. Децата никога не искаха да се събудат.

— Значи — каза Гален, раменете му се огънаха, когато сложи една ръка на масата до бедрото ѝ, топлината му ѝ беше непозната, но не нежелана, — някой или те познава, или те е наблюдавал достатъчно дълго, за да научи навиците ти.

Очите ѝ се отклониха към тялото на мъртвия вампир.

— Каква загуба.

— Той направи избора си. — С тези безсърдечни думи Гален погледна тялото отново, към стената, оплискана с червено, съсирваща се до черно. — Ще почистя това, но първо трябва да информирам Дмитрий. Ще летим до него.

— Не. — Тя бутна раменете му, когато той отиде до нея и сякаш щеше да вдигне на ръце.

Мръщенето на Гален превърна бледозелените му очи в бурни морета.

— Няма да те изпусна.

— Не е това. — Съпротивата ѝ да лети се беше появила от агонията на осъзнаването, което бе получила много отдавна — че всяко вкусване на небето само засилваше раната от загубата. Дори най-добрите ѝ приятели не можеха да я вземат за толкова дълъг полет, от каквото се нуждаеше. — Не летя с никого.

— Няма да те оставя сама тук. — Дълбок глас, стена от непоколебим мускул.

— Ще бъда добре. — Очите ѝ се отдалечиха от кървавите останки на трупа. Борейки се с горчилката, изгаряща гърлото ѝ, каза: — Ще чакам в предния двор.

Гален изсумтя, сложи ръце на кръста ѝ и я вдигна така, че пръстите на краката ѝ едва докосваха земята. Хващайки се за раменете му, горещината му прогаряше дланите ѝ, тя каза задъхано:

— Какво правиш?

Той отговори като я изнесе от кухнята — за което тя мълчаливо благодари — и излезе на павирания двор, който тя бе украсила с цветни саксии, от които се изливаха дива каскада от цветове. Там той най-накрая я отпусна, за да стъпи на краката си, и я погледна твърдо.

— Чакай.

— Стой. Чакай — промърмори на мускулестия му гръб, когато той се върна обратно вътре, давайки най-доброто от себе си, за да му се обиди — но истината беше, че той не само я бе спасил от невъобразима болка; накара я да се чувства в безопасност достатъчно, за да плаче... и тогава я бе държал със сладка, груба нежност. Гневът не беше основната емоция, която чувстваше към Гален.

Когато той се върна със сандалите ѝ и коленичи на едното си коляно, за да ги плъзне на краката ѝ, тя започна да спори, че може да го направи сама. Но Гален, с крила в богато, тъмносиво на фона на каменните плочи, беше неудържима сила, както тя вече бе започнала да научава, когато искаше нещо. И в следващия момент държеше крака ѝ в сандала, кожата на ръцете му бе задебеляла, а докосването беше интимно по начин, който накара коремът ѝ да се свие. Изправяйки се, той пое ръката ѝ, обхващайки я със своята.

— Ела.

Тя не се отдръпна от собственическата хватка, следа от ужаса, докато се беше борила да не бъде хвърлена в назъбените челюсти на клисурата, продължаваше да тече студен и неприятен през вените ѝ.

— Най-близкият ми съсед, Алиа, е натам. — Посочи към тясната пътека между камъните пред тях. — Ще остана с нея, докато ти доведеш Дмитрий.

Гален преплете топлите си, силни пръсти с нейните, разтваряйки в същото време едно крило защитнически зад нея, а перата накараха белите нишки да блестят като бяло злато.

Красиво.

Гален проговори:

— Баща ти вземал ли те е да летиш?

Болка стисна сърцето ѝ и тя ускори вървежа си с безсмисленото усилие да надбяга въпроса.

— Не ме питай такива неща.

— Трябва ли просто да подмина факта, че крилото ти е изкривено?

— Титус има обноси — каза тя, разгневена колко лесно бе уцелил един от най-старите, най-болезнени рани, които я белязваха. — Ти защо нямаш?

Крилото на Гален я погали по гърба, тежко и топло, но думите му бяха жестоки.

— Мисля, че хората покрай теб вървят на пръсти по темата за крилото ти и ти ги оставяш.

Опита се да си издърпа ръката от неговата, но оказа, че е все едно да се опита да я извади от здрав камък.

— Мога да извървя останалия път сама. — Вече се виждаше къщата на съседката ѝ. — Отиди да информираш Дмитрий.

Вместо да се подчини, той продължи да върви и тя трябваше да се движи с него или рискуваше да бъде влачена.

— Мислех, че имаш повече кураж от това, Джесами.

Тя искаше да го удари. Да го ритне. Да го нарани. Поривът беше толкова непривичен за нея, че се принуди да направи крачка назад, вдишвайки дълбоко свежия планински въздух.

— Имам повече кураж, отколкото ти някога ще разбереш — каза тя, когато спряха пред къщата на Алиа, гърбът ѝ беше изправен от гордост.

Как смее да ми каже това? Как смее?

Този път, когато тя се дръпна, той освободи ръката ѝ, и тя се отправи към вратата. Гръбнакът ѝ се сви от това, че той имаше такава перфектна гледка към крилото, което я бе принудило да намери кураж, когато повечето ангели бяха смеещи се бебета, но тя не се препъна, не се поколеба. И не погледна назад.

ГАЛЕН

Дмитрий погледна тялото, след това червено-черните пръски на стената.

— Как е Джесами?

— Добре. — Толкова ядосана на него, че костите ѝ бяха рязко очертани под златната кожа, която той искаше да опита с устата си, воден от примитивно желание. Също толкова силно жадуваше да прокара ръка по чувствената извивка на крилете ѝ. Мекотата на перата

й беше прелестно изкушение — докато не взе едно кадифено перо от дома й, скрито внимателно в дланта му. — Веднъж, след като шокът от атаката изчезне, ще иска да знае причината за нападението.

— Това е въпросът, нали? — Дмитрий се фокусира върху лицето на мъртвия вампир. — Не е един от тези на Рафаел, но някой ще го разпознае. Ще разпространя рисунка.

Гален кимна, излизайки с Дмитрий.

— Джесами ще иска да се върне в дома си. — От водопада цветя, през плътното кремаво на килимите, до рисунките на деца, рамкирани и поставени с грижа, това място носеше нейния отпечатък — жена не би си тръгнала лесно от място, в което бе вложила толкова много от себе си. — Обещах й, че ще почистя.

— Ще се погрижа за това, но няма да е готово за нея преди утре. — Тъмни очи се стрелнаха към Гален. — Тя има нужда някой да я наблюдава.

— Да. — Нямаше нужда да се предложи доброволец за задачата, защото и двамата знаеха, че той нямаше да позволи на друг воин да се приближи до нея, когато тя бе толкова уязвима. — Не се ли страхуваш, че аз мога да стоя зад всичко това? — Той беше непознатият елемент, чуждият.

— Не. — Единствена, решителна дума. — Ти не си от вида мъже, които някога ще нападнат уязвима жена. А и — добави вампирът — тя вече щеше да бъде разкъсана на кървави парченца на стената на клисурата, ако ти беше нападателят.

Гален трепна вътрешно, но Дмитрий беше прав и за двете твърдения.

— Ще се погрижа никой да не я достигне. — Без значение дали тя приветстваше защитата му или не.

* * *

Залезът шепнеше на хоризонта, когато той се върна при Джесами, с малка чанта нейни принадлежности в ръка.

— Моето гнездо — предложи той — ще бъде най-безопасното място за теб. — Отвореното пространство на сегашното й обкръжение караше врата да го сърби.

Поклащайки глава, тя каза:

— Алия вече ми предложи стая.

— Тя има дете. — Той беше зърнал играчките, разпилени на покрива, където любопитен млад ангел би избрал да си играе.

Внезапно и тъмно осъзнаване премина през лицето на Джесами, попивайки в дълбокото кафяво на очите ѝ.

— Да, разбира се. Никога не бих поставила дете на пътя на опасността.

— Но възрастни може?

Тя си пое дъх, държейки юмрука си до корема си.

— Наистина ли вярваш, че ще има друг опит? — Беше формулирано като въпрос, но той знаеше, че тя вече е наясно за възможния отговор. Следващите ѝ думи го потвърдиха. — Има малка стая в библиотеката, оборудвана с легло. Мога да остана там.

Той кимна кратко.

— Много добре.

ДЖЕСАМИ

Джесами не повярва на незабавното съгласие на Гален, но той не я накара да промени мнението си, докато я съпровождаше до библиотеката като тихо, готово за бой присъствие до нея. Погледът му поемаше всеки дребен елемент на обкръжението им, докато не усети защитническата му бдителност като пулс до кожата ѝ.

— Виждаш ли — каза, когато стигнаха до стаята в библиотеката, гърдите ѝ бяха стегнати, сякаш някой бе откраднал дъха ѝ, — няма широки прозорци и има само една врата. — Никой нямаше да може да се добере до нея, веднъж щом заключи вратата от вътрешната страна.

Кимвайки мълчаливо след проверката на стените, за да се увери, че са дебели и сигурни, той ѝ позволи да затвори вратата след него. Треперейки, тя падна на тясното легло, предназначено за учениците, които искаха да си починат малко. Трябва да е от продължителния шок след атаката, помисли си. Беше твърде стара и прекалено чувствителна, за да реагира на тази странна комбинация от страх и радост заради мъж. Особено мъж, който я бе оставил сляпа от гняв неотдавна.

Облекчена от обяснението, тя взе книга от масата до леглото и я отвори на първата страница. Само след миг чу стъпките на Гален,

когато той се премести пред вратата ѝ и тя със закъснение разбра, че той има намерение да остане там цяла нощ. Защото това бе единственият начин да защитаваш някого в тази стая — библиотеката имаше прекалено много входи и изходи, за да може той да наблюдава всички.

Тя знаеше, че той няма намерение да я нарани. Той беше ангел. Силен при това, независимо от възрастта си. Някои ангели никога не ставаха по-силни след достигането на зрелостта, докато други, като Джесами, я достигаха постепенно. Гален, за разлика от тях, беше един от тези, чиито сили нарастваха на огромни вълни, част от причините, които го правеха толкова добър кандидат за експерт по оръжията за един архангел — една нощ на крака нямаше да му коства нищо. Въпреки това усети вината да се усуква в нея, остра като меч. Той спаси живота ѝ, кървя за нея, а тя се държеше детински за споделянето на дома му, където той можеше да си почива по-лесно.

Но тя никога не бе живяла с мъж в този смисъл на думата. Не бе позволявала мъж да се доближи толкова близо до нея повече от две хилядолетия.

В началото не беше по неин избор. Просто се бе случило. Тя бе срамежлива и стеснителна и се криеше в библиотеката. По-късно, когато имаше достатъчно увереност във възможността да ходи изправена, я бяха приближили. Не бяха много, разбира се, но имаше достатъчно, от които да избира.

По него време, млада и все още невероятно чувствителна по темата за крилото си, въпреки демонстрираната ѝ увереност, вярваше, че мъжете излизаха с нея от съжаление, че всеки си играе на мил ухажор само колкото да успокои съвестта си. Затова тя ги отхвърли, преди те да могат да направят същото с нея.

Тя знаеше, че е била права за мотивацията на поне един от тези, които се бяха опитали да я ухажват. Но другите... може би грешеше за тях. Но едно нещо беше безспорно — скоро се „знаеше“, че Джесами предпочита мира, че тя е учена и е учителка. Всеки бе забравил, че също така е и жена, с надежди и мечти за половинка, семейство, дом, които невинаги бяха толкова тихи, когато нощта паднеше. Тя се бе опитала да забрави истината за себе си, защото така болеше много по-малко.

— *Мислех, че имаш повече кураж, Джесами.*

Ноктите ѝ се забиха в дланите. Мразейки живота си в момента, живот, който тя си бе изградила тухла по тухла, докато не се бе погребала в него, тя стана, взе малката чанта, която Гален беше напълнил с нейни вещи — нещо толкова неочаквано и обърквашо от негова страна — и отвори вратата.

— Домът ти — каза тя, преди куража ѝ да я е напуснал — ще бъде ли по-удобен за защита?

Гален кимна леко, а чисто червената му коса се плъзна на челото му, преди той да я избута отново назад с нетърпелива ръка.

— На стената на клисурата е. Един вход. Никакви стъпала.

Значи щеше да се наложи да му позволи да я държи в ръце, докато прелети до там.

Продължавайки да я гледа, Гален добави:

— Не е далеч. — Бурното море на очите му ѝ казваше, че той вижда прекалено много. — Един или два удара на сърцето.

По гръбнака ѝ изби пот и тя трябваше да преглътне два пъти, преди да може да изкара думите под формата на дрезгав шепот.

— Добре.

Гален не каза нищо, докато не стигнаха самия ръб на клисурата, поглеждайки невероятната опасност на пролома.

— Дръж се — прошепна той, вземайки я в ръце и прегръщайки я с една ръка през гърба, а с другата под бедрата. — И мисли за всички лоши думи, с които знаеш, че искаш да ме наречеш.

Изненадваща наслада я изпълни със смях... точно когато той престъпи ръба на клисурата и се насочи надолу към гнездото си. Крилата му бяха зашеметяващо творение от светлина и сенки над тях. Вятърът дърпаше роклята ѝ, играеше си с косата ѝ и караше стомахът ѝ да се свива от краткото време, в което се намираха във въздуха. Когато се приземиха, тя погледна нагоре с все още извити в усмивка устни, за да види, че Гален гледа надолу към нея с бавна усмивка, която изгряваше на лицето ѝ.

— Не се страхуваш.

— Какво? — Пускайки чантата на земята, тя го изчака да я пусне, докато едва се удържаше да не използва близостта им, за да избута назад тази негова твърде дълга коса, чиито кичури докосваха миглите му. — Не. Не заради това не летя.

Гален продължи да я оглежда с тези свои очи, съчетаващи лед и пролет, докато тя най-накрая не трябваше да отговори, за да признае тайна, толкова ужасна и дълбока, че никога не я бе признавала на никого, нито дори на Кеир, който я познаваше от хилядолетие.

— Не летя, защото го искам прекалено много.

Веднага, след като го призна, почувства уязвимост, удар в стомаха, който щеше да я накара да се свие, ако не беше в ръце от топла, жива стомана.

— Пусни ме. — Не можеше да понесе да види съжалението, изписано на твърдите черти на това лице.

— След като вече знам тайната ти — каза вместо това Гален, търкайки брадичката си срещу косата ѝ, — искаш ли да летиш?

Сърцето на Джесами спря.

— Само ще накара глуда да стане по-лош — прошепна тя, повдигайки ръка, за да избута гъстата му, копринена коса с цвета на бляскавото сърце на планински залез.

— Мога да летя с часове, без да се изморя. — Той я прегърна още по-силно, докато топлината му изгаряше кожата ѝ, кипвайки кръвта ѝ. — И — прошепна, задържайки погледа ѝ — ще бъдеш в далеч по-голяма безопасност във въздуха.

Това, което той ѝ предлагаше, я ужасяваше. Не само крилата му... но и силната емоция, която той не си правеше труда да скрие. Нямахше нищо общо със съжалението.

— Гален.

Той наведе глава толкова близо, че устните му застинаха на един дъх разстояние от нейните, и каза:

— Дръж се здраво. — И пристъпи от края на гнездото си.

Тя изкрещя, докато той падаше, чувствайки наполовина наслада, наполовина шокирана изненада.

— Не казах „да“! — Ръцете ѝ здраво стиснаха врата му.

Правейки се на глух, той се наклони, летейки спираловидно надолу покрай масивните стени на същия пролом, който бе изпратил такъв ужас в кръвта ѝ по-рано същия ден. Но не и сега. Не и в силната хватка на Гален. Тръпка на вълнение мина през кръвта ѝ и тя откри, че се смее отново. Той беше като едно от децата, игнорирайки я с надеждата, че ще забрави упрека си, който се е приготвила да му

отправи. И този път вероятно беше прав — защото Гален можеше да лети.

След като се спуснаха, се отклониха, летейки точно над рева на реката под тях, а той започна да докосва леко повърхността. Пръските целуваха босите ѝ крака, и тя потри лицето си срещу врата му в спонтанна привързаност. Навеждайки глава, той ѝ се усмихна като берсерк, преди да полети нагоре и нагоре, и нагоре, докато не бяха високо в илюзорния памук на облаците, а блестящите, покрити с минерали сгради на Убежището, се скриха зад ръба на планината, която беше непроходима естествена преграда за тези без крила. Земята под тях беше див гоблен, който бе видяла последно преди години, когато беше дете... и когато баща ѝ я беше издигнал в небето.

— *Благодаря, татко.*

— *Ти си мое дете, Джесами. Ще направя всичко, за да чуя смеха ти, да видя тази прекрасна усмивка.*

Баща ѝ я обичаше. Както и майка ѝ. Но там винаги имаше такава тъга, скрита зад щастливите им изражения, когато се върнеха на земята, че Джесами не можеше да я понася повече. Затова предпочете земята. Решението ѝ беше посрещнато със скръб, но и това бе преминало. Вече понякога родителите ѝ дори успяваха да забравят за увреждането ѝ и я третираха просто като тяхна дъщеря, ценена и с постижения, които ги караха да се гордеят.

Одеяло от светлина разпръсна мрачните спомени като скъпоценни камъни.

Тя погледна надолу, за да види огледално перфектно езеро, отразяващо слънцето в цялата му невероятна слава, водата беше водовъртеж от огън, небето — близнато от огън. — Нещо този огън не ми се връзва тука.

Устни погалиха ухото ѝ, топъл дъх.

— *Искаш ли да се приземиш?*

Тя поклати глава, не искайки да докосва земята никога повече. Снижавайки се, за да бъде поет от мързеливия вятър, Гален продължи напред, докато не минаха над земи, които тя никога не беше виждала

със собствените си очи, само беше чувала за тях от другите. Душата ѝ поглъщаше гледките, усещанията — студения въздух по бузите ѝ, игривия вятър — изсъхналата земя най-накрая утоли жаждата си. Красотата и великолепието му ѝ отнеха дъха, а Гален продължаваше да лети, показвайки ѝ чудо след чудо. Крилата му бяха неуморни.

Вече нямаше светлина в небето. Звездите блестяха като обработени скъпоценни камъни над главите им, когато тя въздъхна, изпълнена с толкова радост, че още една капка от нея щеше да я накара да се пръсне.

— Да. Вече може да се прибираме. — Златни светлини светеха в някои прозорци, но когато Гален прелетя над тихото Убежище обратно към жилището си, сърцето му все още биеше равномерно.

Приземявайки се, той я постави на крака. Тя се олюля и се облегна на него, но чувството от близостта на голямото му тяло вече не беше странно и заплашително — въпреки че щеше да е най-голямата лъжа да каже, че не ѝ въздейства. Нямаше част от тялото ѝ, която не беше наясно с всеки поет от него дъх, всяко негово движение.

— Благодаря ти — прошепна тя, ръцете ѝ все още почиваха върху мъжествените гърди, които искаше да погали.

Той поклати глава, отхвърляйки благодарността ѝ.

— Искам заплащане.

Най-малко това очакваше да чуе.

— Какво? — Кожата му беше толкова гореща, че ѝ искаше да се потрие срещу нея като котка.

— За полета — каза той, придърпвайки я по-близо до себе си, слагайки ръцете си върху нейните. — Искам заплащане.

Твърд, той беше толкова твърд и силен.

— А ако откажа? — Ставаше трудно да се говори, да се диша.

Бавна усмивка омекоти жестоките мъжествени черти на лицето му.

— Не отказвай, Джесами.

Увещаващият шепот я обви с неразрушими връзки, вибрациите на думите му бяха тътнеж срещу дланите ѝ. Учудена се опита да издърпа ръцете си, които бяха започнали да гаят тялото му, но той не ѝ позволи.

— Целувка — каза той с нисък, дълбок глас, който тя почувства като коприна срещу кожата си. Малко груба, но... о, толкова

прелестна. — Само една.

Омаята от гласа му ѝ отне момент, за да може думите му да попият. Шок, болка, гняв, всичко това се появи ревящо на повърхността.

— Нямам нужда от съжалението ти. — Дръпна силно ръцете си.

Той не се помръдна.

— Освободи ме.

— Обиждаш ме, Джесами. — Никога не беше чувала такъв тон от него досега. — Но след като ти причиних болка по-рано, ще обявя, че резултатът е равен. — С тези думи той я пусна и влезе в жилището си, изчакайки я само да влезе вътре, за да запали лампата, и затвори тежката дървена врата.

Докато стоеше там и го гледаше как се движи из стаята с грация, палейки и други фенери, тя знаеше, че действа прибързано. Гален казваше това, което мислеше, и мислеше това, което казваше. Немаше право да съди в сравнение с примера от по-слаби, безполезни мъже.

Гнездото започна да излъчва топлина, която позлати кожата и косата му. Стискайки дръжката на чантата си с две ръце, тя се опита да измисли как да му се извини, но не можа да намери думите и да установи дали ѝ е прекалено ядосан, за да говори с нея.

— Няма много неща. — Табуретка отляво, малка маса, дебел килим с удобно изглеждащи възглавнички в единия ъгъл на полирания камък на пода.

— Имам нужда от малко — каза той без студенина в гласа. — Но там има легло. — Кимвайки към задната част на гнездото, той запали още фенери.

Отиде по-близо и видя „спалнята“, която беше друг ъгъл от стаята, но отделена с тежка завеса, която можеше да се дръпне, за да осигури уединение. Леглото беше голямо, подобаващо за някой с размерите на Гален.

— Ще взема леглото ти — каза тя, усещайки че странният дискомфорт в кръвта ѝ немаше нищо общо с краденето на мястото му за почивка.

Той сви рамене.

— Нямам планове за спане. — Оставяйки я до леглото, той отиде до частта на всекидневна и махна меча и доспехите си. Движенията на

целуната му от слънцето кожа привлякоха очите ѝ и ги задържаха, а движението на мускулите по неговите...

Изчервявайки, когато той погледна нагоре и я хвана да гледа, тя дръпна завесата, изрита сандалите си и седна на леглото. Не можеше да си спомни да е реагирала така на мъж, докато не забрави коя е; да стане от тези жени, чиито умове бяха препълнени с голи емоции, чиято кръв течеше толкова гореща, чиито ръце все още носеха отпечатъка от твърда мъжка гръд.

Може би беше чувствала такава нужда като младо момиче, но не мислеше така. Тогава все още ходеше с наведена глава, ядосана и разкъсвана от завист, която я караше да се чувства като отвратително създание.

Гърдите я боляха.

Искаше ѝ се да може да се върне към онова самотно, стеснително момиче и да си каже, че всичко ще бъде наред, че е изградила живот за себе си, който я задоволяваше. Ръката ѝ се сви в юмрук. Не, вероятно не искаше да се връща обратно — какво момиче ще иска да чуе за „задоволство“, когато си мечтаеше за изгарящата радост и блестяща страст?

Този копнеж не толкова бе умрял, колкото бе смазан под тежестта на истината. О, тя осъзна, докато порастваше, че може да си намери любовник, че може да избере някой, който да я научи на тайните, които се криеха в очите и върху устните на другите жени, но също така разбираше, че подобна връзка — дори ако имаше истинско желание — щеше да е временна. Щеше да свърши моментално щом любовникът ѝ разбере, че е свързана с Убежището.

За разлика от него тя никога нямаше да може да лети над планините, никога нямаше да може да живее във външния свят — защото ангелите не можеха да позволят да бъдат определени като слаби. Смъртните изпитваха страхопочитание от ангелската раса; тя ги пазеше от вдигане на въстание, което щеше да свърши със смъртта на хиляди. Ангел, толкова несъвършен, щеше да разклати основата на това страхопочитание, водещо до кръвожадност, когато смъртните си помислеха, че виждат истината за ангелската раса, която не съществува. Джесами беше единствената по рода си.

По-добре, беше решила тя много отдавна, много по-добре бе да успокои болезнения си глад като види света от страниците на книги,

отколкото да подстрекава смъртните към постъпка, която щеше да оцвети земята в тъмночервено. Колкото до интимността... Ръката ѝ отново се сви на завивките на легло, принадлежащо на ангел, различен от другите; такъв, който я объркваше, което не трябваше да става. Не и ако искаше да оцелее през следващото хилядолетие.

Защото един ден хубавият ѝ варварин щеше да отлети и да я остави. Стана, избута настрани завесата и отиде боса до всекидневната, където Гален, облечен само в някакви панталони от здрава кафява материя, лежеше на пода с ръце, опрени на земята. Крилата му бяха прибрани до раменете, а тялото му образуваше права линия. Докато гледаше, той се изпъна, вените му изпъкнаха, когато мускулите му се стегнаха, след това се отпусна, и пак повтори.

— Вече си силен — каза тя, очите ѝ спряха на стягането и отпускането на това невероятно силно тяло, което караше да пърхат пеперуди в стомаха ѝ. — Защо правиш това?

— Воин, който се смята за най-добрия — каза той, без да спира с действията си, — е глупак, който скоро ще е мъртъв.

Прям отговор от прям човек. Той не беше като учените, с които прекарваше по-голямата част от времето си, не беше като смъртоносните архангели. Рафаел, с неговата сила, заточена като остър ръб, беше различен от този мъж, колкото тя бе различна от ангела Михаела — интригантстващия, умен владетел на малка територия, чиято сила бе нараснала толкова интензивно, че Джесами бе сигурна, че зашеметяващата безсмъртна беше на ръба да стане част от Кръга.

— Трябва да си починеш — каза той, когато тя не му отговори. Тя се намръщи.

— Аз съм по-стара от теб, Гален. — Нямахше значение, че изглеждаше чуплива, можеше да работи дълги периоди без сън. — Може би ти трябва да си починеш след това усилие.

Трепет в гладкия ритъм на мускулите и сухожилията, малка пауза, когато улови погледа ѝ с очи като някакъв рядък, ценен скъпоценен камък, който сякаш виждаше в душата ѝ.

— В леглото си ли ме каниш, Джесами?

— Не. — Прозвуча като грак и беше толкова разочарована от себе си, че го остави да я изнерви. — Аз не съм плътско създание. — Думите ѝ бяха лъжа, защото дори сега усещаше сънлива топлина.

Избутвайки се той се изправи на крака с гладко движение, необичайно за голямото му тяло и пристъпи напред. Пак. И пак. Докато не помисли, че ще я преследва, докато стигне до стената... но той спря на един дъх разстояние между тях, а тъмната му, гореща силна миризма превзе сетивата ѝ.

— Сигурна ли си? — Пресягайки се, той прокара ръка по извивката на дясното ѝ крило, изкривеното ѝ ляво крило, беше скрито зад водопада на косата ѝ.

— Дори в двора на Титус — каза тя, борейки се с острото удоволствие, което заплашваше да се разпространи по кожата ѝ, — това щеше да е непозволено действие. — Това беше докосване, позволено само на любовник.

С ръце отново до тялото се той повдигна вежда.

— Ако не си плътско създание — каза той предизвикателно, — не би трябвало да означава нищо.

— Чувствителността на това място не се поражда само от основни желания. — Уплаши я това колко много я бе накарал да чувства, колко лесно бе разкъсал защитите ѝ, които бе изграждала през безкрайните фази на съществуването си. Не разбираше за какво я моли.

Две хиляди и шестстотин години тя бе сама и в капан в Убежището. Трябваше да намери начин да оцелее, да бъде повече от дух, който стои в краищата на живота на другите хора. Бе се оформила в някой, който бе уважаван от възрастните и обичан от децата, които обучаваше. Не беше славен живот, но бе живот много по-добър от болезненото съществуване на младостта ѝ.

Да рискува малкото щастие, което бе намерила, скачайки в непознатото, вярвайки на този воин, този непознат, да я хване? Ужасно нещо да молиш... но дори докато си го помисляше, знаеше, че ще плати цената с желание, за да опознае тялото и душата на Гален. Защото този мъж, не просто я гледаше. Той я виждаше.

— И все пак — каза той, отговаряйки на аргумента ѝ, който тя почти бе забравила, — е ласка, която се споделя само между любовници. — С това, той отиде и седна на стола, до който бе оставил мечата си и, вдигайки го, започна да го чисти с мека кърпа.

Тя искаше да го разгърси, този голям мъж, който си мислеше, че беше прав за всичко.

— Мислиш си, че победи? — Знаеше ли какво ѝ причиняваше, разбираше ли раните, които създаваше?

Плавни, леки поглаждания по блестящия метал.

— Мисля, че трябва да разберем какво знаеш. Кое е толкова важно, че някой да иска живота ти.

Студът, който почти бе преборила, се появи в костите ѝ отново. Търкайки ръце, оголени от дизайна на простата ѝ рокля, тя отиде до кухненския кът и започна да отваря шкафовете. Независимо дали Гален готвеше или не, някой от ангелите, отговарящ за запасите на жилищата на воините, щеше да е заредил с нещата от първа необходимост. Намери брашно, мед, масло в охлаждащ буркан. След още малко тършуване намери сушени плодове и яйца.

— Имаш ли дърва за печката?

Гален стана в отговор и отиде в отсрещния ъгъл на жилището си, бръкна в кошница и извади две малки цепеници, които сложи в печката. Добави прахан и след като запали огъня, затвори вратата. Чрез начина на строене на жилищата им, пушекът от печката щеше да отиде в пролома, докато топлината се запазваше вътре. Ангелите не чувстваха студа по същия начин като смъртните, но топлината винаги бе приветствана в планините.

Връщайки се при меча си, Гален продължи да чисти вече блестящото острие, но тя можеше да почувства как я гледа. Усецането беше почти като физическо докосване.

— Какво правиш? — Много слаба следа от някакво мило чувство.

Копнеж?

Тя щеше да го отхвърли, но се поколеба. Той е бил отгледан във воински двор. Дали това малко момче е било заплаха или се е гледало на него като на боец в тренировка още от люлката, научено само на дисциплина и война?

— Торता със сушени плодове — отговори тя, отърсвайки се от идеята, защото майка му определено трябва да го е заливала с внимание — ако знаеше едно нещо, това бе, че ангелите боготворяха бебетата си. Джесами може и да не можеше да живее с вината на Росуен, но никога не бе подлагала под съмнение любовта ѝ. — Ще бъде по-добре, ако плодовете са били накиснати цяла нощ — продължи тя, — но не ми се чака. — Вземайки чайника от печката, тя

наля гореща вода върху изсушените кайсии, къпини и резени портокал. — И знам много неща, Гален — каза тя, принуждавайки се да се срещне с кошмара си, защото нямаше да изчезне. — Аз съм пазителят на историите ни. — Милиони парчета време съществуваха в ума ѝ.

Изправяйки се, за да остави мечата си на скоба на стената, Гален започна бавно да се протяга в центъра на стаята, докато говореха. Тя осъзна, че го е прекъснала по-рано, и се зарадва, защото това означаваше, че сега може да го гледа. Без значение колко си мислеше, че знае безопасния избор, тя беше жена, която я болеше за нещо, което можеше да я пречупи завинаги... А той беше красив мъж.

— Но — каза той, извивайки се в движение, което накара коремът му да се стегне, нишките от бяло-златно в крилата му да просветнат на светлината на лампите — имаме нужда да обърнем внимание само на това, което може да повлияе на нещо важно на сегашните събития.

Концентрирай се, Джесами.

— Винаги има хиляди малки политически събития, които се случват между силните. — Никой, който не е потопен в този свят, нямаше да разбере лабиринта на това, което се случва. Кое то я накара да мисли... — Ако ще ставаш експерт по оръжията в двора на Рафаел, трябва да знаеш всичко това. — Успехът щеше да го отнеме от нея, от Убежището, но тя никога нямаше да попречи на това великолепно създание.

— Дмитрий ми предложи да дойда при теб.

— Прав е — каза тя, чудейки се дали Гален притежава способността да абсорбира това, което трябваше да каже. Не правеше грешката да си мисли, че е глупав. Не, бе говорила с няколко добре осведомени хора от двора на Титус в часовете, след като бе почувствала въздействието на тези очи, напомнящи ѝ на необичайния скъпоценен камък хелиодор, любопитен по начин, който тя тогава не можеше да приеме.

Малка следа, но тя вече бе научила, че Гален не само е смятан за майстор тактик, но и е мъж, способен на изграждане на лоялност и водене на армии на чужда територия — и излизайки победител. Титус беше ядосан да го загуби, за разлика от Ориос, а това бе истински комплимент от най-добрия експерт по оръжията според Кръга.

Все пак умът на Гален, от това, което беше чула, беше ясно разделен на добро и лошо, сенчестите части бяха малко. Той щеше да кърви за тези, на които бе лоялен, и веднъж дадена, лоялността му не се оттегляше.

Жената, която си вземеше, никога, никога нямаше да се страхува от предателство.

Съзнателно отпусайки хватката си от дървената лъжица, която използваше, за да разбие сместа, тя си пое дъх, но той проговори преди нея.

— Няма нужда да се концентрираме върху малките интриги. — Той разтвори криле, прибирайки ги чисто. — Оставяйки настрана всякакви лични взаимоотношения, които имаш с другите ангели, позицията ти сама по себе си се смята за нещо свещено, имайки се предвид, че загубата ти ще се отрази на децата — враговете ще се обединят, за да отмъстят за вредата, която ти е сторена. За да предприемат такава мярка, залозите трябва да са високи.

Тя спря да налива сместа в малка купа, която беше единственото нещо, което намери и в което можеше да се пече.

— Прав си. — Тя знаеше толкова много неща, че понякога се изгубваше. — Планираното нападение на Александър над Рафаел определено е най-важното нещо, което се случва в момента.

— И все пак не е тайна — каза Гален, движенията му отразяваха дивата грация, която тя нямаше да повярва, че е възможна за толкова голям мъж. — Значи ако знанието ти е свързано с Александър, трябва да бъде нещо тайно.

— Ако е така, Александър надали знае за планираното нападение — каза тя, сигурна отвъд всяко съмнение. — Ще приеме като удар върху гордостта си да ме атакува в дома ми с такъв брутален маниер. — Ако Александър я искаше мъртва или извадена от строя, един от асасините му щеше тихо и ефективно да се погрижи за това — никога не бе чувствала страх от това.

Гален кимна рязко.

— Съгласен. Кой друг?

— Ще помисля. — Топлата вълна от огъня в печката обгори кожата ѝ, когато отвори вратата, за да сложи вътре купата, но леката топлина вътре в нея беше по-опасна, защото това, да бъде с Гален, говорейки си с него, сякаш са прекарвали много нощи, правейки точно

това, беше видът емоционална интимност, която жадуваше. — Александър ме изненада с враждебността си към Рафаел. — Да бъдеш архангел, означаваше да си в Кръга. Толкова беше просто и неотменимо. — Никога преди не е бил безразсъден до такава степен.

— Рафаел е далеч по-силен, отколкото трябва да е за възрастта си — каза Гален, взимайки ножницата на меча, която беше оставил до стола, за да я закачи. — Титус открито каза, че има потенциала да води Кръга.

— И Александър смята, че това е неговата позиция. — Архангелът беше добър водач, притежаваше и арогантността на древна сила, която щеше да приеме всеки шепот за предизвикателство. — Но — каза тя, наливайки гореща вода за някакъв чай, след като приключи с почистването, — не можем да изключим и Леуан. — Най-старата от архангелите след Александър, Дзо Леуан бе извършвала зверства, които Джесами се бе страхувала да напише в тайните истории, които държеше за всеки член от Кръга. — Изглежда, че тя има слабост към Рафаел, но интересът ѝ бе по-дълбок.

— Подчинените ѝ са разпръснати по територията ѝ, без нещо да подсказва, че планират да се съберат за атака.

Оставяйки чая да се попари, тя погледна към Гален, точно когато си отмяташе косата назад.

— Трябва да я отрежеш.

— Имах намерение да го направя предната вечер. — Издърпвайки един нож от колана си, той срязва част от косата си.

— Гален!

Въпросителен поглед.

Тя ядосано взе ножа от него.

— Седни, преди да си окълцал тази невероятна коса. — Цветът беше толкова трептящ, сякаш имаше свой собствен живот.

Той се подчини с подозрително смирение, без да каже и дума, когато тя започна да го подстригва с внимание. Чак когато стигна до половината, осъзна, че стоеше по средата на разкрачените му бедра, а дъхът му я затопляше през тънкия материал на роклята ѝ. Топлина накара пръстите ѝ да се свият, приключи и отстъпи назад.

— Ето — каза с дрезгав глас. — Можеш да се почистиш.

Вместо това той стана, лицето му представляваше твърди, преми черти, тялото му търкаше нейното... и палецът му галеше долната ѝ

устна. Докосването дръпна нещо дълбоко и ниско в тялото ѝ, докато не я заболя, дъхът ѝ излизаше като тихи задъхания.

ГАЛЕН

Гален се беше подчинявал по-дълго, отколкото мислеше, че ще може, когато Джесами е замесена. Бе летял с нея, докато тя бе толкова вярваща и възхитена в ръцете му, представяйки си я как спи в леглото му, и се наслаждаваше на присъствието ѝ, докато изпълваше кухнята му с топлина. Беше отнело всичките му сили да не сложи ръце върху бедрата ѝ, докато тя стоеше между бедрата му, и да я дръпне в скута си.

Сега...

Кожата ѝ беше деликатна под грубостта на неговата, дъхът ѝ беше сладък, а устните ѝ се разтвориха с мека въздишка, когато ги беляза. Свивайки ръка на гърба ѝ, той се насили да не тласне езика си в устата ѝ и да не измародерства. Част от него чакаше тя да го избута, и когато не го направи, трябваше да се бори с рева от диво удовлетворение. Вместо това притисна надолу брадичка и наклони устата си още по-плътно над нейната, докато членът му се притискаше към плата на панталоните му и в нежната извивка на корема ѝ.

Трепет се разля в гърдите му, когато Джесами се изправи на пръсти, за да последва устата му. Стенейки от чувството на тежките ѝ, стегнати гърди, търкащи се в неговите, той облиза устните ѝ, чакайки да види дали е добре дошъл, преди да я вкуси, да я погълне. Ноктите ѝ се забиха в кожата му, лека болка, която накара цялото му тяло да пулсира... преди тя да го избута, обръщайки главата си в същото време.

Замръзвайки, той отпусна ръка от бузата ѝ и отстъпи назад, без да си прави труда да скрива възбудата си.

— Трябва ли да се извинявам?

Джесами го погледна недоверчиво с тези замъглени от удоволствие кафяви очи... Тогава се засмя, а живият звук изпълни гнездото и попи в костите му. Но смехът ѝ избледня между две поемания на въздух и изражението на пълна пустота се настани на лицето ѝ преди тя да мигне... и той отново гледаше към топла изисканост, толкова внимателна, толкова безупречна.

— Аз съм тази, която трябва да се извини — каза, оправяйки роклята си, която нямаше нужда от оправяне.

Очите му се присвиха.

— Защото не съм учен ли?

— Не! — Тя се пресегна, но отпусна ръка по средата на движението. — Не, Гален. — Болка изпълни очите ѝ и накара лицето ѝ да побелее.

Там. Слабост, пукнатина в бронята ѝ, която би могъл да използва, за да си пробие път вътре. Понякога бе по-добре да позволиш на противника си да помисли, че е спечелил.

— Може би не съм учен — каза той, почиствайки бързо мястото, където беше подстриган, — но разбирам, че трябва да знам това, на което можеш да ме научиш. Ще го направиш ли?

ДЖЕСАМИ

Джесами не се бе чувствала объркана откакто беше дете.

— Аз... разбира се — каза тя инстинктивно.

— Може би в следобедите, когато свършиш уроците си с малките?

Кимване.

— Значи Александър, може би и Леуан. Някой друг, който може да намира знанието ти за проблемно?

Тя го наблюдаваше тихо, докато той отиде до възглавниците във всекидневната и се изтегна с ръце зад главата си, гледайки нагоре към тавана, блестящ от минералите, съдържащи се в камъка. И всичко това просто така, помисли си тя, а гневът прогори вените ѝ, защото той се бе отпуснал след целувка, която я бе възбудила отвъд нуждата, отвъд желанието. Още едно облизване и щеше да му позволи да оголи кожата ѝ, да прокара тези ръце навсякъде, където пожелае, да я притисне към стената, ако желае... освен че се оказа, че само един от тях е дълбоко повлиян.

Искайки да го разтърси и да прокара път от целувки по широчината на гърдите му... Емоциите ѝ прескачаха от една крайност до друга и тя отиде да седне на стола, когато той каза с ниско мъркане:

— Тук е по-удобно.

Без съмнение беше предизвикателство.

С изпънати рамене и присвити очи, тя скъси дистанцията помежду им, за да седне срещу стената. Това я постави в ъгъла, но имаше повече от достатъчно място, за да не се чувства притеснена. Докато сладката, пикантна миризма на тортата изпълваше гнездото, тя държеше очите си право напред вместо към мъжа до нея.

— Има я и Михаела — каза тя. Красотата на ангела беше толкова легендарна, че заслепяваше хората за непредсказуемостта и силата, която носеше. — Ако има слабост, не би искала да се знае, след като е толкова близо до влизане в Кръга. — Джесами не можеше да се сети за нещо, което би предизвикало такова внимание от Михаела, но щеше да прегледа файловете си, на другия ден. — Има недостатък в теорията ти.

Усети движение, докосване на горещ, мъжествен аромат, който накара дъха ѝ да спре.

— Никой архангел — каза тя, — или силен безсмъртен не би пратил сам вампир, ако той или тя иска да си осигури смъртта ми. Щеше да е доста по-ефективно, ако бяха пратили група ангели да ме вземат, докато се прибирам, и да ме пуснат в клисурата.

Цялото тяло на Гален застина сякаш беше спрял да диша. Тогава тя осъзна, че отново го гледа. Не само гледа, но и се любува. Красиво, вбесяващо създание. Такова, което може да целува и да забрави за едно мигване на окото, докато кожата ѝ продължаваше да гори от докосването му, когато вкусът му — толкова див, толкова мъжествен, — все още беше на устните ѝ.

— Джесами?

Запленена от тихия, напрегнат тембър, тя каза:

— Да?

— Казвам това, защото вярвам в предупреждаването. — Гласът му се просмука в части от нея, които той не би трябвало да може да докосва. Такива, които бяха толкова добре скрити, толкова яростно защитавани. — Много съм добър в тактиката. Знам кога да отстъпя, кога да дам на противника си фалшиво чувство за сигурност... и кога да нанеса последния, победен удар.

Поемайки си дъх треперливо, тя се изправи, правейки се, че проверява тортата.

— Аз не съм нещо, което трябва да се спечели, Гален.

Гневът ѝ към ограниченото ѝ съществуване, дълбокият ѝ отговор към Гален и това, което ѝ предлагаше, беше чиста лудост. Когато ангелът разпереше крила и отлетеше от Убежището в служба на Рафаел, може би за десетилетие или век, щеше да я боли. Знаеше това, когато излезе от спалнята, желаейки да рискува. Но целувката му... о, тази греховна, пристрастяваща целувка, бе изместила баланса ѝ опасно.

Ако позволеше това да продължи, нямаше само да я боли, когато напуснеше. Щеше да я разбие.

— Недей хаби усилията си по мен. — *Трябва да живея вечността каквато съм, ангел, прикован към земята. Не ми показвай какво би могло да бъде, само за да ми го отнемеш.*

Гален не каза нищо в отговор, но изяде тортата с очевидна признателност, когато тя я обяви за готова, и седеше тихо, докато тя четеше на глас от книгата, която той бе сложил в чантата ѝ. Как знаеше, че не може да живее без книгите, без думите, този варварски воин? По-късно започна да го учи на сложната структура на Кръга и по този начин тази на света.

Беше странна, приятна нощ, мъглива мечта.

* * *

Джесами не искаше да става ден, но стана — с невероятен прилив на цветове в небето. След като долетяха до дома ѝ, Гален влезе с нея в кухнята. Беше добре почистена в отсъствието ѝ и тя почти можеше да повярва, че си е въобразила дъговидната струя тъмночервено.

— Тук ли искаш да останеш, Джесами?

— Да. — Нощта беше свършила, а с нея и миражът, който имаше силата да я унищожи. Този дом беше нейното убежище, години на грижа в изграждането му, и нямаше да позволи да бъде опетнено или откраднато.

Гален кимна, обръщайки главата си към двора.

— Може да бъде защитено, ако си сътрудничиш с пазача си.

— Разбира се. — Павираните камъни бяха топли под босите ѝ крака, докато излизаха в сутринта отново, а целувката на вятъра от

ангела с черни крила, приземяващ се на кратко разстояние от тях, беше хладен. — Джейсън.

Гален каза тихо няколко думи на Джейсън, преди да върне вниманието си към Джесами.

— Той ще те пази днес. Ще се върна да ти кажа кога пак ще е безопасно да преподаваш в училището. — С това разпери криле и отлетя, създание на чиста, сурова сила... такава, която би преследвала тези, които биха я накарали да замълчи по най-жестокия начин.

Шумолене на крила.

Откъсвайки вниманието си от вече празното небе, каза на Джейсън:

— Имам нова книга за теб. — Този ангел беше още един от тези, които не беше обучавала — просто един ден се бе появил напълно пораснал в Убежището.

Джесами никога не бе питала Джейсън за живота му, преди да пристигне тук, но знаеше, че го е белязал, повреждайки дотолкова емоционалното му израстване, че имаше проблеми с обвързването и връзките. Имаше оглушителна самота около него, която резонираше с нейната собствена, но загадъчният ангел пазеше дистанция дори от жените, които биха си легнали с него, стига да получат и най-малкото окуражаване, докато той предпочиташе да стои в сенките.

— Благодаря ти. — Светлината се отрази от косата му, която носеше къса до раменете си. Абаносовите кичури бяха подстригани на етажи, които закриваха чистите линии на лицето му и добавяше мистериозност към драматичната му татуировка, която покриваше лявата му страна. — Вампирът, който те атакува, беше проследен до двора на Александър. Хората му отричат всякаква връзка с действията на мъжа.

— Какво е мнението ти? — попита тя, защото Джейсън — въпреки белезите си или може би заради тях — имаше дарбата да вижда в сърцето на нещата, без да бъде заслепяван от предразсъдъци или емоции. В много отношения беше противоположността на Гален, толкова коварен и хитър, колкото Гален беше пряк и директен.

— *Знам кога да отстъпя, кога да дам на противника си фалшиво чувство за сигурност... и кога да нанеса последния, победен удар.*

Тя му бе казала да не хаби усилията си за нея, но дълбоко в най-тайната част от нея звучеше тих, безразсъден глас, който искаше той да натисне, да изиска, да си прокара насила път през защитните ѝ бариери, които бе сложила на пътя му. Опасно, щеше да бъде сърцераздирателно опасно да му се разкрие по всякакъв начин, но за да се случи, трябваше да си струва агонията, която щеше да дойде.

— Мисля — каза Джейсън и гласът му се плъзна в съзнанието ѝ като черен пушек, — че дворът на Александър казва истината за това. Той има групата си асасини. Дори най-неопитният от тях е десет пъти по-добър от вампира, който Гален ексекутира.

— Рафаел знае ли, че трябва да внимава? — Като пазител на историите им, Джесами трябваше да е неутрална в задаващата се война, но имаше слабост към най-младия от архангелите. Той имаше такъв възхитителен смях като дете... докато баща му не изпадна в безмилостната лудост и майка му не бе взела ужасно решение — да прекъсне живота на половинката, която бе обичала с всеки свой дъх.

Дори когато стана ясно, че силата на младия ангел далеч надвишава собствената ѝ, Рафаел винаги се отнасяше с уважение към нея. Въпреки това той също се променяше. Може би беше неизбежна студената арогантност, която идваше с толкова много сила. Всеки път, когато се върнеше в Убежището, тя виждаше все по-малко от момчето, което беше, и повече от смъртоносното същество, което бе едно от Кръга.

— Дмитрий — каза Джейсън в отговор на въпроса ѝ, — се увери, че шпионите няма да успеят да се приближат достатъчно, за да бъдат заплаха.

— И сте се подсигурили Рафаел да изпрати свои шпиони в двора на Александър.

Този път Джейсън не отговори, лицето му — маркирано от тези извивки и линии на татуировка, която никога не бе обяснил, и което можеше да бъде отплата или напомняне, създадено с много болка — не промени изражението си, но тя го познаваше прекалено дълго, за да бъде измамена.

Задържайки погледа ѝ, той каза:

— Гален няма жена или любовница и не е давал обещания на друга.

От дълго време тя бе спряла да се учудва как Джейсън знае това, което знае, но думите му накараха дъха ѝ да спре, а сърцето ѝ да ускори.

— Толкова ли съм прозрачна? — попита тя, чувствайки се уязвима, оголена.

— Не. — Пауза. — Но Гален направи клеймото си ясно.

ГАЛЕН

Плъзгайки пръста си по кремавото перо, докоснато от най-слабата червенина, което той бе откраднал, Гален обмисляше това, което бе научил за лоялността на мъртвия вампир от Дмитрий. Малко вероятно беше да е намесен Александър, но някой в двора му имаше смелостта да се замесва с Джесами. Проблемът, разбира се, беше, че територията на Александър бе огромна и приличаше на обширен кошер. Нямаше да е лесно да се проследи целта — но Джесами беше в безопасност и щеше да бъде защитавана колкото бе необходимо.

Гален не се доверяваше лесно, но знаеше за Джейсън, преди да пристигне в Убежището. Беше виждал обвития в тъмнина ангел да се бие с този странен черен меч, приличащ на смъртоносна, яростна буря. Това беше единствената причина да остави Джесами на грижата на другия ангел. Той имаше намерение да остане цяла нощ на пост.

Никой друг мъж нямаше да стои в кухнята ѝ и да я гледа как се движи с елегантни кратки движения, докато готви... и да се бори да не погледне към него. Всеки откраднат поглед беше ласка, пробив в бронята ѝ. Той искаше да я дръпне към твърдия си пенис, да ѝ каже, че може да го докосва толкова често, колкото иска, и че ще бъде нейния слуга, ако използва устата си.

Навсякъде.

Заклевайки се, че един ден ще плъзне ръце по тези изкусни извивки и копринена кожа, докато тя се извива под него, отдадена на удоволствие, той прибра перото на безопасно място и разтвори криле. Почти беше време да лети с група воители, които Рафаел бе разположил в Убежището, първата стъпка в оценяването на бойната им готовност.

Но висок, слаб ангел с абаносова кожа и крила, подобни на пеперуда, прочути с оранжевото и черното си, се приземи на пътя пред него, преди да успее да се издигне.

— Сър. — Прибирайки крилата си, тя склони глава в лек, почитителен поклон, дългата ѝ коса бе сплетена на плитка.

— Вече не съм твой командир, Зария.

Малки бели зъби проблеснаха в усмивка, оформяйки трапчинки на бузите ѝ.

— На територията на Рафаел или Титус, винаги ще си ми командир. Август се съгласи.

Той се беше надявал, че някои от тези, които бе предвождал, ще го последват, но не очакваше толкова опитни воители, двама от които имаха високи постове в двора на Титус.

— Добре дошла си — каза той, хващайки предмишницата ѝ в познат поздрав, — но ще трябва да докажеш лоялността си към Рафаел.

Повдигане на вежда.

— Смяташ, че съм шпионин? — Нямахше обида, само любопитство, което я правеше толкова талантлив разузнавач.

— Мисля, че да си експерт по боравенето с оръжия има повече нюанси, отколкото съм разбирал. — Кимна ѝ да го последва обратно в укреплението. Тя беше прекалено опасна със силата си, за да не бъде представена на вниманието на Дмитрий моментално. — Как е Ориос?

— Доволен. Горд като баща. — Още една сияйна усмивка. — Титус е като ранен глиган, раздвоен между същата гордост и яростта, че е лишен от уменията ти, но пърхащите дребосъци ще го успокоят.

Деца бяха рядкост сред безсмъртните, а Титус нямаше собствени, но осиновяваше децата на воините си, които бяха паднали в битка, давайки на малките живот, в който те ставаха разглежени, отстъпчиви възрастни, които въпреки това бяха сладки по природа.

— Наистина имат своите ползи. — Чак когато бяха в студените каменни стени на укреплението, той попита. — Родителите ми?

— Баща ти държи под око войските на Александър.

Гален го очакваше; баща му беше вторият на Титус.

— Майка ти — Зария преднамерено докосна с крило камъка, сякаш тестваше текстурата му, — започна да тренира новите попълнения.

Танае трябваше да знае за решението на Зария да си тръгне — очаквано последствие от напускането на командир — и все пак не бе изпратила съобщение по разузнавача. Гален никога не бе очаквал нещо

извън воинското обучение на баща си, но бе прекарал десетилетия, опитвайки се да спечели дума на похвала от майка си... знаейки през цялото време, че е безполезно.

Проблемът беше, че Танае бе аномалия сред вида на ангелите. Воин, надарен и горд, тя никога не бе искала дете. Все пак трябваше да ѝ се признае, че бе отгледала Гален с внимателна грижа, докато пърхашите дребосъци се опитваха да го направят разглезен — усилие, което той бе отхвърлил с детска свирепост. Винаги се беше опитвал да впечатли Танае, докато не бе разбрал, че безразличието ѝ не е престорено, с цел да го накара да се старее повече. Просто стигаше до костите ѝ.

Осъзнаването бе разбило сърцето на момчето, което беше.

— Ще трябва да се върна до двора на Титус, за да напусна официално — каза Зария, тонът ѝ му подсказваше, че не мисли въпроса му за странен. — Мога да занеса писмо на родителите ти.

Раненото момче, което бе някога, отдавна го нямаше, заменено от мъж, който никога не се бе крил от нищо, без значение колко бе опустошително.

— Не, няма нужда. — Толкова далеч от двора, който майка му наричаше дом, той най-накрая можеше да даде на Танае единственото нещо, което винаги бе искала — свободата да забрави, че някога е била принудена да бъде презрително слаба заради детето, което бе носила в утробата си.

ДЖЕСАМИ

— Кеир идва — каза Джейсън, миг преди лицето на лечителя да се появи на вратата на библиотеката, където стоеше Джесами. Със стари очи на младо лице и стройно, грациозно тяло на танцьор, Кеир беше най-надареният лечител от вида на ангелите. Чертите му бяха толкова изящни, че бяха почти женствени... но никой никога нямаше да го сбърка с жена.

Влизайки с толкова тиха крачка, колкото на котката, въртяща се в краката му, той седна срещу нея. Златистото кафяво на крилата му се спусна надолу, за да целуне дебелия килим с цвят на мед.

— Здравей, Джейсън. — Котката скочи и се настани на масата до него, докато говореше, малка с опушено сив цвят от породата сфинкс, с блестящи златни очи.

— Кеир... — прошепна ангелът с черни крила и излезе от стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Тревожа се за нашия красив Джейсън — каза Кеир, а погледът му беше на тежката дървена врата, пред която на пост стоеше Джейсън. — Когато си оцелял от това, което подозирам, че е, няма вече от какво да се страхуваш.

Ръката на Джесами се сви на бледожълтото на роклята ѝ, умът ѝ обикаляше около тихата паника, оцветяваща отношенията ѝ с Гален.

— Това не е ли подарък?

Кеир поклати глава, копирената му коса погали рамото му.

— Всички трябва да имаме нещо, от което да се страхуваме, Джесами. — Котката измърка, когато той прокара пръста си по кожата ѝ. — Също както и трябва да имаме надежда за нещо. Джейсън няма нито едното.

— И такъв мъж — прошепна Джесами, — няма причина, за да живее. — Тревога прониза душата ѝ за ангел, който имаше толкова преследван глас, съперничейки си с този на Калиане, чиято песен караше сълзи да се оформят в сърцето ѝ. — Рафаел — каза тя, а гласът ѝ трепереше от облекчение. — Джейсън му е дал лоялността си и Рафаел няма да го пусне.

— Да. Има какво да се каже за арогантността на този младеж. — Слаба усмивка изгря на лицето на Кеир, който също си имаше фаворит. — Така, разбрах, че големият звяр, който Рафаел е приел като експерт по оръжията, те ухахва.

Джесами наклони глава.

— Разбирам знанието на Джейсън, дори когато не мога да си го обясня. Но ти работеше в Медика с дни. — Нежно новородено, първото дете, родено в Убежището от пет дълги години, беше задържало интереса на Кеир. — Бебето? — Кеир беше забранил гости, иначе стаята за лечение щеше да бъде претъпкана с крила.

— Гневните ѝ крясъци ме събуждаха през нощта. Може да е мъничка, но не обича да е игнорирана. Мисля, че малката фея ще бъде воин. — С блестяща в очите му светлина, уникална за Кеир, той се наведе напред към блестящото дърво на масата. — Колкото до твоя звяр — позволила си му да те носи във въздуха. Мислеше си, че никой няма да забележи?

Джесами преглътна.

— Не може да бъде, Кеир.

— Защо?

Принуждавайки юмрука си да се отпусне, тя задържа този топъл кафяв поглед, който накара коричката на най-лошата ѝ рана да падне.

— Мисля, че той наистина ме иска — спомен за твърдата му дължина, притискаща се към стомаха ѝ, гладната му уста върху нейната, ръцете му, хващащи челюстта ѝ с мъжка власт — и няма да отрека дълбочината на привличането ми. — Толкова слаба дума беше да обясни колко много я възбуждаше Гален.

— И все пак нещо те задържа.

— Дори знаейки, че мисля прекалено напред в бъдещето — каза тя, потривайки ръка над сърцето си в безполезен опит да успокои болката в него, — не мога да спра да си представям горчивината му, когато осъзнае, че да бъде с мен означава да подреже крилата си, да прекъсне рода си. — За Джесами никога нямаше да има обсъждане за дете, което да има същото болезнено съществуване, което и тя бе изтърпяла. — Аз няма да съм тежестта, която да го свали от небето.

Тонът на Кеир беше мек, когато отговори, но думите му бяха безмилостни.

— Гален не ми прилича на мъж, който няма кураж. Това, което казваш за него, ме кара да мисля по-малко за теб, стара приятелко.

Лед мина по гърба ѝ. Думите на Кеир бяха болезнено ехо на това, което беше казал Гален на ръба на жилището си.

— Наричаш ме страхливка — прошепна дрезгаво. — Казваш, че се крия зад крилото си.

— Не казах това, но ти го чу. — Пресягайки се през масата, той сложи ръка върху нейната, кожата му беше гладка, толкова различна от грубото докосване на другия мъж. — Така ли се виждаш?

Емоции запушиха гърлото ѝ, разкъсаха гърдите ѝ, накараха гласът ѝ да загрубее.

— Вземам правилното решение; трябва да разбереш това. Ако му позволя да влезе и ме отхвърли, няма да мога да го понеса. — Не и когато беше нейният вбесяващ, подлудяващ, великолепен варварин, мъж, който бе погледнал към нея, сякаш бе красива, събудил мечти, които бе заровила толкова дълбоко, за да може да оцелее и да бъде задоволена, а не огорчено създание, разяждано от завист.

Изражението на Кеир беше нежно.

— Всички се учат да оцеляват от разбито сърце. — Освобождавайки ръката ѝ, той се изправи и клекна до стола ѝ, а ръцете му обгърнаха врата ѝ, докато бузата му галеше косата ѝ. — Грешката ти е, че не го срещна по-рано, когато беше по-млада, по-издръжлива. Сега, сладка Джесами, мисля, че се страхуваш.

Преглъщайки взела в гърлото си, тя сложи ръка на мускула на ръката му.

— Не трябва ли да се страхувам? Животът ми не беше подобен на този на останалите, които могат да докосват небето, когато си искат. — Годиците, в които се учеше да живее с мъка, с чувство на болезнена загуба, която никой друг ангел не можеше да разбере, я бяха направили крехка отвътре. — Не съм ли заслужила спокойствието си?

Устните на Кеир се плъзнаха по бузата ѝ, миризмата му беше успокояваща.

— Ти никога не си искала спокойствие, скъпа моя. Единственият въпрос е дали избираш да си достатъчно силна за това, което искаш, знаейки, че радостта може да бъде последвана от ужасна скръб.

Вратата се отвори с продължителното ехо на последните му думи, за да разкрие не Джейсън, а Гален, чиито очи с цвета на морско зелено бяха пламнали от ярост.

— Вече можеш да преподаваш в училище — каза той. — Илиум и Джейсън ще те придружават, за да подсигурят твоята безопасност и тази на децата. — С това кратко изказване, той си тръгна.

Ръката ѝ се стегна върху тази на Кеир.

— Той мисли, че сме заедно. — Щеше да е лесно да го остави да вярва, че е лъжец, жена, изменила на любовника си с изгаряща целувка, и стотици прикрити погледи.

Стомахът ѝ се сви, догади ѝ се.

— Остави ме да стана, Кеир. — Когато приятелят ѝ я освободи, тя се изправи, оправяйки полите на роклята си. — Страхът е като метал на езика ми — познавам го от известно време и все пак, ако го приема, ще унищожи част от мен, когато си тръгне.

Кеир се пресегна, за да прибере косата ѝ зад ухото ѝ.

— Всички сме малко счупени. — Тихо. Убедително. — Никой не минава през живота с непокътното сърце. — Очите му, пълни с мъдрост, прекалено голяма, за да принадлежи на мъж, който само

преди триста години беше неин ученик, ѝ казаха, че той е видял душата ѝ, опитал е от солта на самотата ѝ.

Но това, което очите на Кеир не можеха да видят, помисли си тя, докато излизаше от библиотеката с тихата сянка на Джейсън до себе си, беше, че сърцето ѝ не беше цяло. Беше се разбило много, много отдавна — първия път, когато бе погледнала нагоре към небето и бе осъзнала, че е извън обсега ѝ. Смелостта, която беше нужна, за да се пресегне отново, беше като силна болка в гърдите ѝ, нарязана по ръбовете от останките на хиляди разбити мечти.

ГАЛЕН

Гален свали и двамата вампири, използвайки буря от ритници и силни удари с плоското на меча си.

— Направихте една и съща грешка два пъти — каза той изчаквайки, докато очите им се фокусират след парливия удар на меча. — Предупредих ви. — В неговия свят не съществуваха повторни предупреждения.

Борейки се да се изправят на крака, двамата кимнаха. Единият изтри кръв от ъгъла на устата си. Но никой не се противопостави, когато той изиска да минат през упражнението отново. Този път бяха толкова заети да не направят първата грешка, че допуснаха нова. Осъзнавайки, че двамата мъже са изтощени, той спря с ударите и обяви почивка.

— Тръгвайте — каза. — Работете върху себе си и един срещу друг утре. Вдругиден ще се бием отново.

По-младият вампир се поколеба.

— Искаме да станем по-добри.

Партньорът му кимна.

Впечатлен от двамата, които не избягаха след боя, през който минаха, той се принуди да говори през гнева, който бушуваше в тялото му.

— Ще бъдете. Искам да минете през стъпките, които ви показах в началото, отново и отново, докато движенията не станат втора природа. — Гален беше прекарал безброй часове, правейки упражнения, знаейки важността им. — Част от боя е да имаш възможността да реагираш, без да мислиш — трябва да тренирате мускулите си да запомнят движенията.

Вампирите си тръгнаха, след като му зададоха няколко интелигентни въпроса, а на лицата им беше изписана решимост. Игнорирайки публиката, както бе правил, откакто тя влезе грациозно в бледожълто, той взе прав меч и започна да прави сложно упражнение, което щеше да остави враговете му на парченца за едно мигване на окото. Хората често подценяваха бързината му, защото изглеждаше голям и тежък. Истината беше, че единственият от хората на Рафаел, който можеше да е по-бърз, беше Илиум.

— Ще имам класове от недоволни бебета, ако ме принудиш да чакам по-дълго. — Гласът ѝ беше тих, но разкъса въздуха на стаята, забивайки се като пирон в кожата му.

— Кажете, каквото имаш да казваш, и напусни. — Той се принуди да забави движенията си, за да може да я чува през свистенето на меча. Тишина.

Ако си мислеше, че ще спре заради нея, много грешеше.

— Значи — мек шепот, — това е другата страна на решителността и лоялността ти. Пълна упоритост. — Лек смях. — Радвам се, че намерих недостатък.

Гален стисна челюст, защото беше права. Той беше упорит, недостатък, превърнал в сила, но който често го вкарваше в беля, когато беше дете. И наистина имаше склонност да се държи за гнева си, но този път беше оправдан. Джесами му беше позволила да вкуси устните ѝ, беше му позволила да повярва, че я ухажда, когато тя принадлежеше на друг мъж.

Насочвайки острието към гърлото ѝ на дъх разстояние, той изръмжа:

— Това беше очевидно глупаво. — Да се идва зад него никога не беше добра идея.

Нито страх, нито извинение имаше в това богато кафяво на очите ѝ, които искаше да види меки и замъглени в леглото си.

— Знаем, че ме чу.

Той свали меча, поставяйки дистанция между тях, а топлият ѝ, земен аромат заплашваше да компрометира честта му отново.

— Какво искате да ми кажете, лейди Джесами?

ДЖЕСАМИ

Сърцето на Джесами биеше диво от сляпата ярост по лицето на Гален. Всички тези силни мускули и блестяща кожа я караха да мисли, че той изобщо не е цивилизован. И страх... да, имаше такъв, но не от него, а от това, което щеше да направи. Можеше да е най-лошата грешка на живота ѝ, но знаеше, че няма друг избор. Не и когато я унищожаваше това, че Гален я мислеше за невярна.

— Кеир — каза тя и видя как хелиодоровото зелено се разтопи — е мой приятел. Най-добрият ми приятел. Такъв е от стотици години. — Тя продължи да говори, когато той не направи нищо повече от това да мигне: — Веднъж, преди много време, ме извика в леглото си. Искаше да изпитам такъв вид интимност. — Беше прочувствен жест от страна на младия лечител, който не можеше да намери начин да излекува приятелката си. — Но казах не — ако споделях леглото на мъж, щеше да бъде заради страст, нищо по-малко.

Все още без отговор от страна на ядосаното, упорито същество, което я очароваше. Осъзнавайки, че той е прекалено обзет от гнева си, за да я чуе — да, темпераментът му беше още един недостатък, — тя се обърна, за да си тръгне. Последното нещо, което чу, беше свистенето на меча му, режейки въздуха, яростно и прецизно.

ГАЛЕН

Покрит с пот и с болящи мускули на раменете от държането на крилете му прекалено свити към гърба му, Гален най-накрая спря с движенията си, когато Илиум влезе в оръжейната.

Подсвиркваше си.

— Искам ли да знам? — Той красноречиво погледна към мечовете, забити в стените.

— Тренирах хвърлянето си. — Изваждайки един по един мечовете, започна да ги поставя на масата. — Бърз си. Трябва да пробвам да те уцеля.

— Само опитай — каза ангелът, без да се колебае. — Все още никой не е успял. — Излитайки до някои от мечовете, забити по-нависоко, и вземайки ги, ги сложи на масата. — Джесами свърши с уроците си, затова Джейсън я ескортира до дома ѝ — вероятно вече са там. Ще продължи да я наглежда, докато не получи друга заповед. Мога...

— Не.

Златните очи, обкръжени от черни мигли със сини връхчета изведнъж погледнаха към него, когато Илиум кацна точно пред Гален.

— Харесвам те, Гален, но обичам Джесами. Нарани я и ще те изкормя.

Гален огледа ангелът от главата до петите.

— Блубел^[1], не можеш да ме победиш, дори ако бях със завързани очи и ръцете ми са завързани на гърба.

— Блубел? — Илиум присви очи. — Това е, Варварино. — Хвърляйки два от ножовете на Гален, той си избра друг чифт.

И започнаха да се движат. Беше прав. Илиум беше по-бърз от него. Много по-бърз. Освен това синьокрилият ангел можеше да прави неща във въздуха, които трябваше да са невъзможни, но Гален имаше рани на гърба си и синини на гърдите си, които доказваха, че не бяха такива. Но той се съдържаше... чакайки Илиум да направи някое прекалено самоуверено движение и прикова ангела към земята с меча си през върха на крилото, където раната щеше да бъде зараснала до сутринта.

Проклинайки с неочаквана креативност за някой толкова красив, Илиум погледна към Гален.

— Изигра ме.

— Трябваше да разбере колко си бърз, каква е ползата ти във войските на Рафаел. — Освобождавайки другия ангел, той се изправи на крака. — Ще свършиш работа, Блубел.

Илиум го проклинаше на скорострелен гръцки. Гален му отговори по същия начин на френски, заповядвайки му да се върне за още една сесия, за да подобри техниката си, която беше изключително близо до съвършенството, освен едно нещо.

— Прекалено си наперен. Някой трябва да ти набие някакъв разум. — Илиум изръмжа, но се съгласи да се върне...

— За да мога да те победя.

Разделяйки се с ангела, щом достигнаха до клисурата, той се прибра в гнездото си, за да се почисти и да се преоблече, преди пак да излезе, точно когато лъчите на залязващото слънце блеснаха на небето с безчет отсенки на златното и оранжевото, с малък намек за червенина. Напомни му на перото, което беше скрил толкова грижливо, перото, което не можа да изхвърли, дори когато мислеше за прекрасното лице на Джесами като лице на лъжкиня.

Яростта, която се появи на повърхността, все още се пенеше в него, когато видя лекителът да докосва с устни кожата ѝ, лицето ѝ, повдигнато към него с пълно доверие. Гален нямаше право да очаква нещо подобно от нея след толкова кратко познанство, но логиката нямаше значение, защото той го очакваше.

Кацайки на сивото и синьото на плочките, блестящи от парченца, скрити в тъмната оранжева светлина, той освободи Джейсън с кратко кимване, изчаквайки другият ангел да отлети — тъмните му крила бяха драматичен силует на фона на каскадата от цветове — преди да влезе в дома на Джесами, заключвайки вратата след себе си.

— Джейсън, нали... — Поглеждайки от мястото си зад арфата, приветствената усмивка на Джесами избледня, изражението ѝ стана предпазливо, сериозно. Гъстата коприна на косата ѝ падаше над едното ѝ рамо, а роклята ѝ, вече бледозелена като цвета на градински чай, беше с по-дълбоко деколте от предишната — Гален.

Нещо в него се усука от знанието, че той е виновен за погледа на лицето ѝ.

— Имам темперамент. — Каза той, защото трябваше да го каже. — Ужасен.

Пръстите ѝ танцуваха по струните на арфата с невероятна грация, изпълвайки въздуха с вълни от музика, чиста и сладка.

— Видях те да тренираш — биеш се, сякаш нямаш емоции, мъж, напълно сдържан. От характера ти ли е?

Оставайки в изправено положение, той сплете една за друга двете си ръце зад гърба, когато желанието да хване косата ѝ и да наведе главата ѝ, за да може да вземе устата ѝ с дива власт, докато проследява деликатните възвишения, намекнати от роклята ѝ, заплаши да го надвие.

— Баща ми ми каза, още когато бях млад, че ако не се науча да го контролирам, ще ме погълне.

— Баща ти е мъдър мъж. — Още звуци от музика. — Седни. Или планираш да висиш над мен, докато не се подчиня?

Никой, видял темпераментът му, не беше посмял да го дразни. Не беше сигурен как се чувства за това, но си позволи да свали гарда си, сега, когато тя го бе приела в дома си и — сваляйки мечата и доспехите си — седна на големия фотьойл отпред и вляво от нея.

— Станах легенда с дълбочината на контрола си. Никой не ме е виждал яростен от над повече от век.

Музиката спря.

ДЖЕСАМИ

— Казваш такива неща, Гален... и не съм сигурна как да отговоря. — Болезнена уязвимост се уви около сърцето на Джесами. Той щеше да я бележи, този мъж. Щеше да я бележи толкова дълбоко и истинско, че щеше да стане неизлечим белег. Но тя бе направила избора си и нямаше да позволи на страха да го отнеме от нея. — Време е за още един урок за Кръга. — Тя продължи да свири, забелязвайки как раменете му се отпуснаха, докато лиричните звуци изпълваха въздуха.

Поглеждайки ножницата на меча си разсеяно, той кимна.

— Става ми ясно колко много трябва да науча.

Той беше отзивчив ученик, умът му беше бърз и гъвкав. По време на разговора стана ясно, че говори не само гръцки и френски като родни езици, но и безбройните езици на Персия и Африка. Очарована и не искаща да се разсейва, докато говорят, тя спря да свири и се плъзна на стол до масата за хранене. Той се придвижи до нея в следващата секунда, задавайки ѝ въпрос след въпрос. Повечето хора, помисли си, вероятно доста подценяваха интелигентността му заради лекотата, с която боравеше с оръжията и начинът, по който говореше и се обличаше — или не се обличаше.

Беше невъзможно да не погали линиите на гърдите му с поглед, когато стоеше толкова близо. Крилото му беше разтворено зад стола ѝ, силната топлина на тялото му беше като тих допир. Властността на жеста не ѝ убягна, но откри, че самата тя е разтворила част от крилото си, за да може да докосва неговото.

— Аз съм само мъж. — Беше промърморено, докато очите му бяха на устата ѝ. — Ако продължиш да си играеш така, ще забравя, че дойдох да се извиня за поведението си и заради действията си, и пак ще ми бъдеш ядосана.

Чувстваше устните си подути, гърдите си стегнати, но намери остроумието да каже:

— И кога ще чуя това извинение?

Премествайки вниманието си, той погледна към очите ѝ и тя знаеше, че няма да забрави този поглед дори ако живееше още десет хиляди години.

— Съжалявам, че се усъмних в честта ти, Джесами. — Пауза. — Не съжалявам, че искам да отделя главата на Кеир от тялото му.

— Гален! — Смехът ѝ изригна, светъл и неочакван и толкова истински, че накара очите ѝ да се насълзят. — Ох, такъв варварин си.

Бузите му се свиха леко, а едната му ръка се повдигна, за да си поиграе с косата ѝ, увивайки къдриците ѝ около дебелия си пръст. Когато я дръпна, стомахът ѝ се сви, но се наведе напред. Очакваше да усети устата му върху нейната, но той изви лицето ѝ и прокара устни по върха на скулата ѝ. Потрепервайки, тя изви длан около врата му. Чувството от сухожилията и мускулите му, движещи се под топлината на кожата му, бяха съблазнителна интимност, докато той продължаваше с целувките надолу по лицето ѝ, достигайки до шията ѝ.

— Ох.

Той подуши мястото, което целуна. Кожата ѝ беше толкова чувствителна, че дъхът му накара пръстите ѝ да се свият. Миг по-късно удоволствието и силата му бяха заменени от шок, когато Гален се откъсна от нея и извади меча си с едно свирепо движение. Опитвайки се да си поеме въздух по-тихо, тя се огледа за опасността, но не видя нищо. Веднага след това се чува стъпки на пътеката, последвани от почукване.

— Чакай. — Каза Гален, когато тя се изправи. — Може да е капан.

В следващата секунда беше изчезнал, движейки се с хищническа походка, за да посрещне гостенина, който можеше да има намерение да ѝ навреди. Изправяйки се, тя се огледа за оръжие, с което да му помогне, ако се наложи, и се спря на малка статуетка, когато чу звуците на мъжки гласове. Разпознавайки втория глас, тя върна обратно статуетката и излезе в коридора.

— Рафаел.

Архангелът с невъзможно сини очи и коса с цвета на среднощна коприна беше чиста мъжка красота. До него бе Гален, който беше твърд и остър по ръбовете, воин, който не бе изгубил нищо от силата

си в лицето на тази на Рафаел. Гледаше със студени очи, докато архангелът пристъпи напред, за да хване ръцете ѝ, които тя подаде.

— Хората ми добре ли се грижат за теб, Джесами?

— Винаги. — Изправяйки се, тя целуна бузата му, но загрижеността я накара да попита: — Какво правиш тук? — Александър можеше да се възползва от отсъствието на Рафаел и да превземе територията му.

— Алекс, както Илиум нарича прехваления Александър — лъч хумор, — в момента е усамотен с новата си любима наложница и изглежда, че няма желание да напуска замъка си. Ще ме предупредят, ако той или армията му се раздвижат.

Нещо в действията на Александър я притесни, като дръпване на струна, но не можеше да назове кое точно. Оставяйки мисълта за покъсно, защото упорито ѝ се изплъзваше, тя освободи ръцете на Рафаел.

— Радвам се, че дойде да ме посетиш. Ела и разкажи ми за земите си.

Докато седяха и говореха, Гален стоеше на пост до вратата. Нито с поглед, нито с дума издаде на архангела си какво бяха станали един за друг той и Джесами... и семето на съмнението разцъфна в ума ѝ. Сдържаността му можеше да е породена по много причини, включително и фактът, че Рафаел със сигурност беше тук, за да оцени мъжа, който можеше да бъде неговия експерт по оръжията, но тя продължаваше да обикаля около единственото ужасно болезнено заключение.

Срам.

Може и да я беше взел на полет, но това можеше да бъде обяснено като подарък, даден от съжаление. Той не беше направил нищо публично, което да накара хората да говорят или да ги мислят за двойка. И картината беше грозна, когато я разгледа, без да бъде заслепявана от надежда — тя, с безформено крило и прекалено слаба, съпоставена до първичната сила и сурова мъжественост.

Не, помисли си, не, повече от ядосана на себе си. Трябваше да спре това. Гален не заслужаваше да бъде обвиняван в такива предизвикани от страх подозрения. Той никога не я бе лъгал, нито дори за характера си. Искайки да се засмее на замайването от облекчение, тя си обеща, че ще се реваншира на своя варварин.

ГАЛЕН

Гален тихо гледаше, докато Рафаел пожелаваше лека нощ на Джесами, преди да му кимне и да се извиси към звездите, блещукащи толкова ясно на нощното небе, черно като абанос. Гален разбра тихата команда. Експертът по оръжия имаше значителна сила и влияние в двор на архангел и Рафаел нямаше да даде позицията на някого, на когото не вярва напълно — утре Гален щеше да бъде съден.

Не почувства тревога. Познаваше силата си, знаеше, че няма да се провали. И знаеше, че и той ще съди Рафаел, защото това беше мъжът, за когото ще вдига меча си в идните векове, може би дори до края на безсмъртния си живот. Това не беше лек избор за воин.

Погледът на Джесами проследи архангела, докато крилата му не изчезнаха зад планините, и той почти можеше да вкуси острия ръб на глада ѝ. Ядоса го, че не го попита за това, от което има нужда, но усмири отговора си — щеше да ѝ отнеме време, за да разбере, че ще лети с нея навсякъде, където тя иска да отиде, независимо дали между тях има остри думи или нежност.

Протегна ръка.

— Ела.

Тя се поколеба.

Не желаещ да остави каквото и да е, свързано с тази сложна, прекрасна жена, която беше мистерия и която го караше да иска да я разгадае, той скъси дистанцията помежду им.

— Все още ли не си ми простила яростта ми?

— Ти се извини. — Смахът се откъсна от устни, които той искаше да смуче и хапе, но тя не дойде в ръцете му.

— Тогава какво? Не съм най-чувствителният мъж — слабост, осъзнал много отдавна, — затова трябва да ми кажеш.

Очите ѝ се разшириха.

— Винаги ли си толкова директен?

— Не. — Можеше да играе игри — беше пораснал в двор на архангел, все пак. — Но не харесвам игрите и предпочитам да не ги играя с теб.

Присягайки се, тя сложи ръка на сърцето му, а докосването се отрази на члена му.

— Имаш подход към унищожаването на основите ми.

Плъзгайки пръста си надолу по тялото му с голяма концентрация, миглите ѝ скриха изразителните ѝ очи и тя се плъзна

достатъчно близо, за да може телата им да се докоснат.

Твърдият му пенис изискващо се бутна в извивката на стомаха ѝ.
— Гален.

— Джесами. — Когато тя не прекъсна интимния контакт, а се притисна още по-близо, той прокара пръсти през косата ѝ, искайки да я избута назад, да я накара да сложи устата си на кожата му. — Съблазняваш ме, за да стане по твоя начин.

Дрезгав смях.

— Доста приятно. — Друга ласка. — Вярвам, че трябва да имам лоши мисли по-често.

Осъзнавайки, че е победен, той реши да предприеме тактическо отстъпление — за тази вечер.

— Добре, запази тайните си, моя Джесами. — Променяйки хватката си без предупреждение, той я вдигна на ръце.

— Гален!

Три силни размаха на крилата му и бяха във въздуха. Ръцете на Джесами се увиха около врата му, а тялото ѝ се притисна към гърдите му.

— Не можеш просто да ме умилостивяваш с полет всеки път — каза тя, смеейки се.

— Винаги ще летя с теб. Без значение какво ще се случи.

Вместо да отговори, тя сгуши лице във врата му. Докосването ѝ беше желано, отрицанието на изявлението не, но тази вечер беше прекалено хубава, за да бъде разваляна с караници, затова я носеше над блестящите земи на Убежището. Насочи се на изток и докато се носеше по въздушните течения с малката ѝ тежест в ръцете си, не можеше да назове това, което чувстваше. То просто беше там, тихо, дълбоко знание, чувство на непреклонна правота.

Доста по-късно той ги приземи на носа, който гледаше към Убежището. Светлините в домовете бяха като хиляди светулки в тъмното, повечето от жителите все още бяха будни.

— Това е моето любимо място — каза той, заставайки зад нея и обвивайки ръцете си около раменете ѝ. Крилете ѝ бяха меки и топли между тях, перата като коприна срещу кожата му.

Продължавайки да я държи с една ръка, той използва дланта на другата, за да погали изкривената линия на крилото, което никога не се бе формирало правилно. Почувства как тя замръзна.

— Веднъж загубих крака си — каза той, без да спира да я докосва. — Бях млад — отне години, за да порасне отново. Същото може да ми се случи отново в битка. Ще ме отхвърлиш ли тогава?

Сковаността ѝ не намаля.

— Не е същото, Гален. — Сурова болка в гласа ѝ. — Вечността е дълго време, за да я изживееш счупен и деформиран.

Той не я обиждаше, пренебрегвайки страданието, което беше изживяла.

— Много щяха да изберат Съня. — Десетилетия, векове, дори хилядолетие можеше да мине, докато ангел Спеше. — И въпреки това си избрала да живееш.

— Не съм смела — прошепна тя. — Просто не исках да доставя удоволствието да се откажа от живота на тези, които ме съжеляваха. — Обръщайки се в ръцете му, тя обвини своите около кръста му, притискайки буза в гърдите му. — Не исках да ме гледат като слаба.

С ръце на тила ѝ, под топлия водопад на косата ѝ, той наклони главата си, за да каже с устни, галещи ухото ѝ.

— Много млади воители влязоха в битка със същата мотивация. Няма срам в страха, който ни води. — Промени позата си, за да може да я привлече още по-близо към себе си и си помисли, че може би тя му бе показала тайна своя страна. — Аз бях — каза той, разкривайки се, — един от тези млади воители.

Танае винаги беше толкова твърда с куража си, че Гален не беше искал да я засрамва никога.

— Майка ми ме гледаше с отвращение, когато кръвта и ужасът на първата ми битка ме накараха да изпразня стомаха си, и не знаех как да ѝ кажа, че до този момент не бях изпитвал истински страх. Вместо това се научих да съм по-твърд, по-добър, по-силен.

— Майки ти... звучи като сурова учителка. — Беше колебливо изказване.

— Тя е воин. — Гален нямаше други думи, защото това, което вече бе казал, описваше душата на Танае.

Сега ръката на Джесами го галеше, нежно и внимателно докосваше крилото му, и той сепнато осъзна, че тя се опитваше да го успокои. Беше странно усещане. Никой не го беше гледал, след като беше изръмжал на пърхащите дребосъци, решен да стане по-твърд.

Джесами вероятно нямаше да приеме добре ръмженето, затова щеше да издържи нежното милване.

— Джесами?

— Хмм?

Свивайки юмрук около косата ѝ, той наклони главата ѝ.

— Сега ще те целуна.

Докато звездите блещукаха над тях като студени скъпоценни камъни, горящи със студен пламък, той взе устата ѝ по начина, по който искаше да го направи още в началото. Изиска да влезе и тя се отвори за него. Мекотата на устата ѝ беше негова за опустошаване. Мистерия, която имаше вкус Джесами. Сладко, тъмно и с дълбочина, която щеше да отнеме на един мъж цял безсмъртен живот, за да опознае. Хващайки брадичката ѝ със свободната си ръка, той я наклони точно както искаше и тогава я погълна.

Лек тласък, следа от зъби.

Слушайки, той ѝ даде кратка секунда, за да си поеме въздух, преди да плякоса устата ѝ отново. Чувствителността ѝ беше като бавно горящ въглен, който караше ноктите ѝ да се забиват в тила му, езикът ѝ се плъзгаше срещу неговия със сексуално любопитство.

Той простена и премести тялото си, разперените му криле блокираха гледката към Убежището и докато обхващаше нежната извивка на дупето ѝ, я вдигна, притискайки я към твърдата дължина на нуждата си.

— Гален. — Без дъх.

Движеше се прекалено бързо. Но когато тя потърка устни в неговите, близвайки ги, за да го вкуси, щеше да е нужен далеч по-силен мъж от Гален, за да ѝ устои.

* * *

Гален не беше изненадан, когато на следващата сутрин намери Рафаел да тренира в оръжейната, облечен в широки панталони, държащи се от широк колан от плат, завързан отстрани. Напомни му на дрехите, носени от хората на Леуан, когато идваха понякога, за да търгуват с Титус. Двамата архангели поддържаха относително сърдечни отношения през този век.

Днес носеше панталони от здрав кафяв материал, заедно с любимите си износени ботуши. Мечът му беше на обичайното си място на гръбнака му. Сега събу ботушите и махна меча си.

— Ще ме екзекутираш ли, ако те поваля?

Устните на Рафаел се извиха при практичния въпрос.

— Не съм Юръм, Гален. Предполагам, че в това приличам повече на Титус — искам мъже, които не се страхуват да ми кажат истината.

Това Гален си го беше помислил. Затова беше тук.

— Ръкопашен бой, без оръжия.

— Съгласен.

Ивица синьо трепна в периферното зрение на Гален, когато Илиум влезе, разтварящ криле, за да полети нагоре и да седне на една греда. Дмитрий вече не се намираше в Убежището — беше си тръгнал, осъзна Гален, за да наглежда територията на Рафаел, докато архангелът беше тук. Джейсън също беше изчезнал, оставяйки съобщение на Гален за това на кой воин може да се повери безопасността на Джесами.

Заради важността, която имаше тя за него, Гален не се беше доверил дори и на проницателните оценки на Джейсън, въпреки че вече беше решил за половината мъже и жени в списъка — затова им беше разрешил да я наглеждат, докато той изпълняваше задълженията си.

— Да?

Рафаел кимна веднъж.

Срещнаха се по средата на оръжейната, двама мъже с изцяло различни стилове на водене на бой. Гален беше безцеремонна сила, в която имаше достатъчно грация, колкото да изненада противника, докато Рафаел беше чиста смъртоносна еlegantност. За разлика от тренировките с неопитни противници, Гален използваше крилата си, както и Рафаел. Отне невероятна сила, за да успее да постигне леко вертикално издигане, без да открие уязвими части от себе си в същото време, но Гален се беше научил да го прави чрез непрестанни и жестоки тренировки. Рафаел, обаче, изглежда го правеше по инстинкт.

Уважението към архангела нарасна още повече, когато Рафаел почти го победи, изви се, за да блокира удар и промени атаката си. Архангелът беше достатъчно хладнокръвен, за да има стратегии, и бе

воин достатъчно, за да получи удоволствие от танца. Гален изведнъж осъзна, че ако това бе истинският Рафаел, криещ се под цивилизованата обвивка, тогава не само щеше да работи за архангел; той щеше да му служи.

Тръшвайки архангела на земята, той се опита да го обездвижи, но Рафаел вече беше променил позицията си, претъркулвайки се и изправяйки се зад гърба на Гален... само че Гален вече се беше извил, за да посрещне атаката му. Ръцете им се срещнаха наполовина и лактите и бицепсите им се заключиха.

— Равенство! — Извика Илиум.

Развеселеност се появи на лицето на Рафаел, въпреки че задържа позицията си.

— Съгласен съм.

Кимайки, Гален отстъпи в същото време с архангела.

— Добре изиграно.

— По-добър си, отколкото хората на Титус ме накараха да вярвам. — Блясък в безмилостното синьо. — Мисля, че се надява да се върнеш в двора му.

— Направих избора си. — Той започна да се успокоява, съзнавайки, че Рафаел прави същото до него. — Ако няма място за мен, не в двора на Титус ще отида.

— Къде тогава?

Гален обмисли опциите си.

— Няма много, за които бих избрал да вдигна мечата си, а още по-малко са тези, които няма да ме сметнат за заплаха. Елижа ще е на първо място. — Архангелът беше по-възрастен от Рафаел, но не се беше изгубил в жестокостта на силата си, както много други. — Въпреки това той си има експерт по оръжията, на който вярва и който уважава.

— Имаш потенциала да управляваш в някоя от големите територии на някой от архангелите — каза Рафаел, променяйки позата на крилата си, спирайки. — Защо не се обърнеш към Съвета за промяна на статута ти?

Гален също спря.

— Аз съм експерт по оръжията. — Това пееше в кръвта му.

Вземайки чифт ножове за хвърляне, Рафаел ги подаде на Гален, преди да вземе един чифт и за себе си. Когато той повдигна вежда,

Гален се ухили и погледна нагоре.

— Нека видим колко си бърз наистина, Блубел.

— Блубел? — Архангелът се засмя, докато Илиум заемаше равновесно положение, и първия нож полетя.

Двадесет ножа по-късно — по десет от всеки — Илиум се подсмиваше от мястото си на гредата.

— О, и двамата пропуснахте. — Фалшиво разочарование, украсено с театрални въздишки. — Горките, мили почитаеми.

— В случай че си забравил, аз съм архангел — напомни Рафаел на непочтителния ангел със сух тон.

Илиум се ухили, безразличен.

— Искате да опитате отново? Ще се движа наистина бавно — и двамата сте толкова стари, в края на краищата. — Последните му думи бяха заговорнически шепот.

Гален погледна към Рафаел.

— Как е оцелял толкова дълго?

— Никой не може да го хване.

Докато Илиум се смееше и се опитваше да накара Рафаел да се обзаложи, Гален почувства чувство на абсолютна правота. Това, това беше мястото му, с тези воители, свързани заедно с нещо повече от страх или робство, но най-вече с жената, която го беше белязала с еротичното обещание в целувката си.

Чудеше се кога Джесами щеше да осъзнае какво е направил.

ДЖЕСАМИ

— Сарайа! — каза Джесами с твърд тон.

— Съжалявам, Джесами. — Вдигайки крилата си, Сарайа погледна към учителката си за похвала.

Тя се усмихна.

— Добро момиче.

Удовлетворена, Сарайа продължи с четенето на пасажа, който ѝ беше зададен.

Джесами знаеше, че я мислеха за безмилостна с постоянното напомняне да повдигат крилата си, но фактът беше, че костите им все още се оформяха. Колкото повече усилие влагаха в задачата, толкова по-силни щяха да пораснат, докато тежестта на крилата им станеше почти безтегловна.

Все пак, въпреки поправката, умът ѝ не беше напълно при децата. Част от нея беше останала в ръцете на Гален, а устата ѝ гореше от отпечатъка на неговата. Когато ѝ предложи да лети с нея, беше почувствала такава вина за ужасните мисли, които си бяха проправили път в ума ѝ по-рано, но Гален определено нямаше нищо против усилията на тихото ѝ извинение.

Съблазняваш ме, за да стане по твоя начин.

Заше метена усмивка, по-подходяща на юноши, заплаши да се появи на лицето ѝ.

— Джесами.

Поглеждайки нагоре видя Сарайа да я гледа с колеблива усмивка и затворена книга.

— Много добре — каза тя, връщайки се към настоящето при тези светли души, които имаха нужда да научат това, което тя трябваше да им преподаде. — Четеш хубаво. Сега — додаде тя, след като Сарайа се върна на твърдия, но удобен стол в кръга на малките. По-възрастните ученици на Джесами трябваше да започнат да учат — е време за дискусиата ни. Всички ли са си намислили тема за разговор?

Една ръка се вдигна, махайки диво.

— Да, Азес?

Тъмните като вино очи на момчето заблестяха, когато срещнаха нейните, палавостта в тях беше толкова очевидна, че трябваше да се пребори да не се засмее. Този ѝ напомняше на Илиум, когото трябваше да заплаши с ужасни последствия повече от веднъж, когато той не се концентрираше върху уроците си. Винаги след това я целуваше по бузата и се извиняваше толкова искрено, малкият палавник.

— Госпожице Джесами — каза Азес, вибрирайки от вълнение, — харесвате ли новия ангел, големия?

— Гален — каза момичето до него със силен шепот. — Майка ми каза, че името му е Гален.

Джесами премигна, толкова беше учудена, че само попита:

— Защо?

Азес стана с разперени криле с победоносно вдигнати ръце.

— Защото го целуваш!

Кискане се чу отвсякъде в стаята, докато Азес сядаше с бляскаво ухилване, удовлетворен, че беше надхитрил съучениците си. Но високият му статус не изтрая дълго.

— Аз също видях! — извика друго момиче. — На скалата. — Клатейки крака, засия към Джесами, дивите ѝ слънчево руси къдрици бяха задържани назад с хубава люлякова панделка. — Мога да кажа, че беше ти, заради крилото ти. — Каза с неподправената честност на младостта.

Изведнъж Джесами си спомни как Гален закри гледката с крилете си, когато нещата станаха по-разгорещени — знаел е, че силуетите им ще се виждат от определени места в Убежището и трябва да е осъзнал, че целувката щеше да се е разпростряла из ангелския град до сутринта. Тя беше, осъзна, експертно надхитрена. Нищо чудно, че толкова много хора я гледаха с тайни усмивки на устните си тази сутрин. Не подсмивания, а радостни усмивки.

Като тези пред нея.

Радостта им за нея пречупи нещо в нея, някакъв крехък, голям щит.

— Наистина целунах Гален — призна тя, защото не можеш да лъжеш децата и да очакваш да продължат да ти имат доверие.

Азес и Сарайа проговориха едновременно, гласовете им се преплетоха в игрива невинност.

— Хареса ли ти?

— Да. — Докато не разпозна страстния, изискващ непознат, в който се превърна.

ГАЛЕН

Забелязвайки повече от един подозрителен поглед, насочен към него, докато минаваше през частта на занаятчиите в Убежището покъсно на същия ден, Гален сдържа усмивката си на първично удоволствие. Никой вече нямаше да има някакво съмнение в белязането му, когато ставаше въпрос за Джесами.

Илиум почука на вратата на дома, където ги заведе, и очите с цвят на дълбоко злато се стесниха, когато попаднаха на Гален.

— Може би ще бъде по-добре за здравето ти да не изглеждаш като котката, изяла канарчето, когато видиш Джесами.

Гален оголи зъби.

— Мъжът има право да обяви ухажването си. — И да направи ясно за всички, че всеки, който се изпречи на пътя му, ще бъде изкормен.

Синьокрилият ангел поклати глава.

— Варварино, има обявяване, има и гравирание на заявлението.

Точно тогава, чуха слабото „Отворено е“ от вътрешността на къщата.

Следвайки завихрения въздух в коридора, излязоха на балкон без парапет, който беше точно над клисурата и се вдаваше в синьото небе. Собственикът на жилището, седеше с гръб към тях, лицето и ръцете му бяха набраздени с червено, синьо и жълто, а платното пред него беше изпъстрено със същите цветове. Ангелът, сякаш беше направен от начупени парчета светлина.

Крилата му бяха диамантено сини, рефлектиращи и пречупващи пронизващите лъчи на слънчевата светлина; косата му беше същата бледа, парадоксално заслепяваща сянка, а очите му, когато се обърна да погледне през рамото си, бяха оцветени в кристално сини и зелени парченца, освен зениците му. Ледена скулптура, но фактът, че кожата му излъчваше златна топлина, вероятно го превръщаше в доста желан обект, въпреки че още беше млад.

Изправяйки се веднага, щом видя, че Илиум не е сам, ангелът застана почтително зад триножника си. Синята боя на бузата му беше като примитивна татуировка.

— Гален, това е Аодхан. Служи на Рафаел. — Илиум направи представянето с дворцова грация, която щеше да е на място в двора на Нейха, Кралицата на отровите. — Аодхан — продължи ангелът, — запознай се с новия експерт по оръжията на Рафаел.

— Сър.

Хората на Рафаел, помисли си Гален, не принадлежаха към някакъв очакван модел... освен един.

— Домът ти е добре разположен — каза той, имайки предвид тихата, непреклонна лоялност, която усети също и в Дмитрий, и в Илиум. Архангел, който вдъхновява такава вяност в толкова силни мъже, беше наистина сила, от която Александър трябваше да се бои.

Крилете на Аодхан прошумоляха, когато се придвижи до Гален близо до ръба на балкона.

— Светлината — каза той със срамежлива усмивка в очите, — е перфектна за рисуване.

Може да е срамежлив, помисли Гален, но интелигентен, и от начина, по който се движеше, вероятно специалист в някакъв вид

битка.

— Оръжието ти — прошепна той. — Рапира? — Деликатно, но смъртоносно, това оръжие щеше да пасне на грациозната походка на ангела.

Но Аодхан поклати глава.

— Прекалено леко за мен. Предпочитам по-солидно острие. — Избута назад косата си, оставяйки червена ивица на челото и в кичурите си. Цветът заблестя.

— Завърнал си се в Убежището тази сутрин? — Беше дал време на младия ангел да си почине, след което искаше да го види в оръжейната. Като експерт по оръжията трябваше да знае силните и слабите страни на всички доверени хора на Рафаел.

— Да. Действам като куриер през последните няколко години.

— Много си млад за тази задача.

— Получих специално разрешение... — започна Аодхан, точно когато бяло-златни криле се появиха в небето. Приземявайки се на балкона, вятърът от спускането на Рафаел издуха косата на Гален от лицето му.

— Всички сте тук — каза архангелът, прибирайки крилата си. — Добре.

Уловени от тона му, те го наобиколиха.

— Време е да се върна в територията си — продължи Рафаел. — Изглежда, че Александър се е развълнувал. Гален, ти идваш с мен.

Студенина във вените му. Винаги беше знаел, че ще бъде нужен на Рафаел, ако се появи опасност от война. Освен...

— Не можем да оставим Джесами незащитена. — Яростта му се появи отново, когато си спомни как беше плакала на гърдите му, неговата силна, емоционално затворена Джесами.

— Аодхан, Илиум и Джейсън, когато се върнат довечера, ще се уверят, че няма да бъде в опасност. — Рафаел погледна към другите два ангела, получавайки моментални кимвания. — Джесами е интелигентна жена — няма да се постави в опасност от глупост.

Гален го знаеше. Но също така знаеше, че тя е негова за защитаване.

— Може ли да говоря с теб насаме?

— Аодхан, Илиум.

Двамата ангели се плъзнаха от балкона при тихата команда, крилата им бяха брилянтно зрелище от отразена светлина и невероятно синьо, на фона на назъбения камък на клисурата, докато се опитваха да се победят.

— Ухажваш Джесами — каза Рафаел. Вниманието му се беше прехвърлило върху него, а потресаващата сила, течаща във вените му, беше почти видимо присъствие. — Тя разбира света по начин, по който повечето не могат и ще разбере защо не можеш да останеш в Убежището този път.

Гален поклати глава, решен да се бори за това.

— Полетът до територията ти е дълъг и ще изисква да се движим със стабилно темпо. — За разлика от играта на Илиум и Аодхан, щеше да изисква издръжливост. — Лек пътник няма да ни забави.

Очите на Рафаел потъмняха от изненада.

— Джесами не напуска Убежището.

— Не. — С ръце на гърба, той хвана китките си. — Джесами не може да напусне Убежището.

Неподвижността на архангела беше смъртоносна, нищо, на което дори обикновен ангел би могъл да подражава. Беше напълно негова.

— Засрамваш ме, Гален — каза той след дълго време, златните нишки в крилето му прихванаха слънчевата светлина. — Познавам я от толкова векове и нито веднъж не съм я питал дали би искала да посети други земи.

— Джесами — каза Гален, — не е жена, която споделя съкровените си мисли със света. — Беше подарък да ти бъде позволено да видиш отвъд прозрачния, непроходим воал на съдържана грация.

Рафаел го погледна косо.

— И въпреки това ги споделя с теб?

— Не, но ще го направи. — Гален не се помръдна, не промени дори мислите си и нямаше да я остави. — Илиум каза, че имам грацията на мечка с тъп прът, но мечките с пръти получават това, което искат.

Рафаел се засмя, но въпреки това думите му бяха практични.

— Ти си единственият, на когото Джесами е позволила да лети с нея като възрастен, но ако можеш да спечелиш сътрудничеството ѝ, ще се редуваме. Напускаме със следващия изгрев.

Когато Гален излетя от балкона не след дълго, вятърът развяваше косата му, а той си мислеше за това, което беше казал на Рафаел, обмисляйки всяка част от него. Джесами беше жена с тайни страсти и мечти, скрити слоеве и интимни мистерии. Чудеше се дали наистина ще я опознае някога. Идеята винаги да остане настрана накара болка да се стрелне по стиснатите му челюсти, но въпреки коментара на Рафаел, тя не беше враг, който трябваше да завладее с груба сила. Кампанията да спечели Джесами трябваше да е внимателна.

Приземявайки се пред училището, той видя затворената врата и осъзна, че часовете трябва да са свършили. Пригответи се да отлети за библиотеката, когато малко същество със слънчево руса коса падна от небето с грешно гмуркане. Хващайки я, за да спре разбиването ѝ в земята, той я задържа далеч от себе си с две ръце около кръста ѝ, и се намръщи.

— Техниката ти на летене е грешна.

Големи кафяви очи с мигли със същия светъл тон като къдриците ѝ се втренчиха в него.

— Голям си, ангел на Джесами.

Ангел на Джесами.

Решавайки, че може да се справи с инвазията на малките същества — защото още две бяха успели да приземят около него — остави момичето на краката, до приятелите му.

— Защо сте тук? Училището е затворено.

Едно от момчетата отговори.

— Позволено ни е да си играем в парка. — Плъзна ръката си в тази на Гален с доверие, което накара нещо горещо да стисне гърлото му. Децата бяха непознат за него вид — беше прекарал целия си живот с воители, дори когато самият той беше бебе.

— Ще играеш ли с нас? — попита момичето, навеждайки назад глава в усилие да срещне погледа му... толкова назад, че тежестта на крилата ѝ я накараха да падне.

Пресягайки се надолу, той я изправи с една ръка.

— Не, мисля, че всички имате нужда от урок по летене.

Така че прекара времето си, което нямаше, тренирайки три развълнувани бебета, които държаха ръцете му, когато не беше техен ред да летят, и които го наричаха ангелът на Джесами.

— Напускам Убежището — каза им след това, защото изчезването му без предупреждение щеше да е предателство на доверието им. — И ще взема Джесами с мен.

Тъга потъмни блясъка в светлите им очи. Долната устна на момичето затрепери.

— Ще я върнеш ли обратно?

Клякайки пред тях, той кимна сериозно, защото разбираше какво го питат.

— Да, но сега е време Джесами да лети.

* * *

Влизайки в библиотеката, след като децата се съгласиха, че може да „заеме“ Джесами за известно време, той почувства, че тишината на залата за учене се опитва да го покрие. Той стърчеше. Не пасваше тук, както нямаше да пасне и в леглото на Джесами, какъвто голям звяр беше... но това нямаше значение. Не и когато тя погледна нагоре от книгата, в която пишеше, мастилото се лееше грациозно по страницата, и се усмихна.

— Ето те, господин мистериозен.

Увивайки ръката си в косата ѝ, той я беляза. Контактът беше чисто топене на устните им.

— Искам да те питам нещо — каза той, отпивайки още веднъж вкуса на устните ѝ, докато тя разпери пръсти по чувствителната вътрешна повърхност на крилата му.

— Хмм?

Той ѝ разказа за пътуването, което щяха да предприемат, видя как зашеметеното ѝ изражение премина през заслепяваща радост, неверие и накрая отчаяние.

— Невъзможно е — прошепна тя накрая. — Разстоянието... дори ти не можеш да ме носиш толкова далеч.

— Мога да те нося навсякъде, където поискаш да отидеш. — Затова той беше толкова силен, толкова голям. Беше роден за нея. — Но ако се наложи, Рафаел помоли да му позволиш той също да те носи. — Гален вярваше на архангела — никога нямаше да постави живота на

Джесами в ръцете на мъж, за когото не вярваше, че ще се бие до смърт, за да защитава този живот.

Гърлото на Джесами се раздвижи, когато преглътна, пръстите ѝ застинаха на крилата му.

— Никой не иска деформиран ангел във външния свят. — Изявлението ѝ беше мрачно, богатото кафяво на очите ѝ беше замъглено. — Смъртните не могат да ни виждат слаби.

Той мразеше как се описваше, но беше предвидил тревогата ѝ, беше обсъдил в детайли територията на Рафаел с архангела.

— Има село на смъртни близо до кулата на Рафаел — каза той. — Но е на такова разстояние, че ще имат нуждата от орлово зрение, за да те видят. Никой смъртен не работи в Кулата и около нея има значително голямо отворено пространство, така че няма да бъдеш затворена в нея.

Отговорът на Джесами беше несигурен шепот.

— А-аз свикнах с Убежището, като граници на съществуването ми. — Елегантните кости на лицето ѝ се очертаха, когато замислено наклони глава, косата ѝ падаше мека и пищна над рамото ѝ. Пресягайки се, той се заигра с къдриците ѝ, увивайки ги около пръстите си, както щеше да ги увие около юмрука си, когато я имаше под себе си.

Не, той не беше ни най-малко цивилизован, когато ставаше въпрос за Джесами. Чудното беше, че той започваше да вярва, че нея не я интересува това.

ДЖЕСАМИ

Джесами искаше да се сгрее в дивата топлина на война, нахлул в светилището ѝ. Дебелите му, мускулести крака бяха достатъчно близо, за да ги докосне, топлината на крилото му беше съблазнителна под дланта ѝ, а перата му бяха неочаквано меки. Дори радостта, която чувстваше от подаръка, който той бе поставил пред нея, не намали пронизващото усещане за него, това оръжие под формата на мъж, който някак си започваше да става неин.

Мога да те нося навсякъде, където поискаш да отидеш.

Никой досега не ѝ беше предлагал такава свобода. Никой досега не се беше борил да ѝ покаже света. А тя знаеше, че той трябва да се бори. Защото преди Гален, никой не я беше видял отвъд изкривеното

крило и глада вътре в нея. Единственото, което никога не беше взела предвид с решението си да танцува с него, беше, че ще я вземе с него, когато напусне. С разкъсващо се сърце погледна нагоре към него, за да види, че я наблюдава и почувства как стомахът ѝ се свива. Но не се срамуваше. Вместо това придвижи ръката си, която държеше на крилото му, на стегнатия мускул на бедрото му.

Тялото му замръзна.

Плъзгайки погледа си по първобитната му твърдост, тя го погали веднъж, издигайки ръка... и придвижвайки я между бедрата му. Обхващайки лицето му, когато той се приведе напред, ръцете му разположени на бедрата ѝ, толкова голям и топъл, тя инициира целувка за първи път. Не беше толкова трудно, колкото си представяше, че е, не и с партньор, толкова ентузиазирани, че тя намери себе си в капан между два мускулести крака, докато окрадваше дъхът ѝ.

Беше вълнуващо, прекрасно, изумително.

Когато Гален сви ръка около част от роклята ѝ, тя знаеше, че трябва да го спре — библиотеката не беше пуста през деня, — но не го направи. Вместо това обви ръце около врата му и притисна гърдите си към горещото желязо на гърдите му, потривайки се, за да уталожат изненадващата дива нужда. Стонът на Гален беше дълбок. Ръката му се отпусна и се сви в юмрук около полата ѝ.

— Това „Да“ ли е?

Използвайки устата си, за да опита дебелата линия на врата му с интереса на жена, искаща да опознае всяка малка част от него, тя види тъмния, неотразимо мъжки мирис в дробовете си.

— Да... и благодаря.

Гален застана неподвижно, ръцете му се затвориха около ръцете ѝ, за да я дръпнат от красивата скулптура на тялото му.

— Гален?

Челюстта му се стегна и той каза:

— Разбираш, че може би ще влетиш във война, нали?

За такава свобода би платила всяка цена.

— Да.

— Тръгваме утре сутрин.

— Децата...

— Трябва да познаваш хора, които могат да те заместят и да продължат обучението им, докато те няма.

— Разбира се. Притеснена съм за душевното им състояние. — Щеше да е непоносимо да потъне в сън, знаейки, че е оставила разбити детски сърца зад себе си.

— Говори с малките създания — нещо ми казва, че ще разберат.

След това излезе от библиотеката. Без сбогуване, без целувка. Арогантен, объркващ варварин. Такъв, който тя започваше, доста лесно, да обожаваше.

— Лош темперамент, арогантност и всичко останало. — Смехът ѝ дойде някъде от дълбоко, от момичето, което беше някога.

* * *

Този смях се появи отново, когато говори с децата. „Малките създания“ наистина разбраха. Не само това, те я предупредиха да внимава с непознатите и да се увери, че ще праща писмо с всеки пратеник. Стотици сладки, яростни прегръдки по-късно, тя вървеше по пътя към дома на родителите си... и въпреки че се опита силно да задържи смеха, той изчезна.

— Този Гален е силен? — попита Росуен с очевидна загриженост в очите си, с която винаги гледаше дъщеря си.

— Да. Вярата ми в него е пълна.

— Прости ми, Джесами. — Росуен обхвана с ръка бузата ѝ. — Една майка никога не спира да се грижи за детето си. Искане ми се да можем да ти дадем това...

— Дадохме ми всичко по силите си. Благодаря ти.

— Хубавото ми момиче. — Поколебаване, сякаш Росуен искаше да каже още нещо, но както винаги си замълча.

Със сърце, пълно с любов и болка, Джесами прегърна майка си. По-късно баща ѝ я целуна по челото и я прегърна достатъчно силно, за да ѝ остави синини.

— Обичам ви — прошепна и на двамата, след което се обърна и си тръгна със стегнато гърло. Ако се обърнеше, щеше да види сълзи, ярки като диаманти, стичащи се по лицето на Росуен.

ГАЛЕН

Слънцето не беше нищо повече от мираж на хоризонта, когато на следващата сутрин Гален се издигна във въздуха с Джесами в ръцете си. Краката ѝ, дълги и стройни, лежаха над ръката му, покрити с дебели вълнени чорапи, чисто черни, туниката ѝ — с цвета на есенни листа — стигаше точно над колената ѝ. Беше странно да вижда Джесами облечена в нещо различно от дългите, елегантни рокли, които се движеха заедно с нея, когато ходеше, и можеше да каже, не ѝ беше удобно в новото ѝ облекло, но то беше практично за дългия полет.

Той и Рафаел не носеха нищо повече от оръжията си, които бяха закачили за себе си. Като всеки архангел, Рафаел имаше станции за „почивки“ по целия свят, заредени с всичко — храна, дрехи и резервни оръжия. Беше неизказано правило, че никоя от тези станции няма да бъде изложена на риск или използвана като място за засада, както и че всеки ангел е добре дошъл да ги използва. Въпреки това Рафаел се беше подсигурил, поставяйки стражи на отдалечените станции. Всяка двойка стражи служеше един сезон, преди да се върне в Убежището, уверявайки се, че никой не остава изолиран за твърде дълго време.

Джесами се премести леко. Мускулите на крилото ѝ се раздвижиха срещу ръката му. Тази сутрин не я беше целунал и виждаше неудоволствието ѝ в начина, по който бе намръщила челото си. Тя не можеше да знае какво му струва сдържането, но единственото нещо, което никога нямаше да приеме от Джесами, беше благодарността ѝ. Щеше да бъде бавна смърт.

— Упорит — каза Джесами, дъхът ѝ беше ефирна целувка срещу врата му. — Имаш ужасен темперамент, арогантен, със склонност да се цупи. Недостатъците ти нарастват.

Стискайки я, той наклони крило, карайки я да извика, стискайки врата му по-силно.

— Спри. — Беше засмяно порицание, мекотата на устата ѝ, притисната към кожата му, беше сладка агония.

Пред тях Рафаел се спусна надолу по протежение на млада, зелена ливада, разубавайки напред. Крилата на архангела заблестяха на извисяващото се слънце, полетът му беше толкова гладък, че не предизвикваше никаква промяна във въздуха. След миг вече го нямаше, оставяйки Гален и Джесами сами в небето, с меки бели облаци, в които той умишлено влетя.

Джесами прокара пръсти през илюзорните влакна.

— О, Гален. Докосвам облаците. — Учудването ѝ накара всичко да си струва, дори болката, която щеше да дойде... когато Джесами открие крилата на сърцето си и отлети от него.

Трябваше да помисли за бъдещето, трябваше да разбере последиците от първото ѝ вкуване на свободата. Разбира се, че ще бъде благодарна на мъжа, който я отведе в небето, но дори след като знаеше това още от началото, все пак направи всичко по силите си — бори се дори с архангел, за да позволи на Джесами да докосне облаците. Егоизмът му се изразяваше в много малко — искаше тя да има нужда от него, да го иска за себе си. Никой в живота му не го беше грижа за него, просто защото беше Гален.

— Планираш да ме игнорираш през целия път ли, ти, упорит звяр? — прошепна Джесами, когато се завърнаха в чистото синьо небе отново. Пейзажът отдолу беше свежо зелено, набраздено от проблясъците на вода.

Осъзнавайки, че няма да може да ѝ устои, когато тя се закача с него с такава неочаквана привързаност, той каза:

— Дълъг полет е. — Опита малко дразнене и от своя страна, нещо, което никога не беше правил. — Ако започнем разговор сега, накрая ще настане мъртва тишина.

Смехът ѝ се заплете около него, обвивайки го в копринени вериги, които все пак можеха да го накарат да кърви.

— Никога няма да остана без думи, Гален.

— Тогава ми говори — прошепна той, открадвайки си време с нея. Без значение какво щеше да се случи, когато достигнеха територията на Рафаел, тя беше негова за това пътуване и той не беше прекалено горд, за да претендира, че нея я е грижа за него по начина, от който се нуждаеше. — Каж ми за Александър. Изучавал съм го, но никога не съм го виждал.

— Александър — каза тя замислено, — е най-старият от архангелите. Калиане беше по-стара и от него, но изчезна, когато Рафаел беше млад.

ДЖЕСАМИ

Джесами никога нямаше да забрави преследващия звук на песента на Калиане, докато люлееше скъпоценното си момченце.

Архангелът имаше най-чистият глас... толкова красив, че беше пяла на възрастното население на два оживени града в морето в успешен опит да предотврати война. Само че това бе предизвикало смъртта на всеки един от тези хора, а по-късно и на по-голямата част на децата им.

Сякаш шокът и скръбта бяха издълбали малките, превръщайки ги в празни черупки, които дишаха — до деня, в който бяха започнали да се свиват и умират. Джесами никога нямаше да забрави тъмната история, която беше принудена да напише тази година, картините, нарисувала в страниците като тихо предупреждение за ужасната цена, платена от невинните... рисунки на стотици, хиляди, бебета, обвити внимателно за погребенията им.

Умрели от разбито сърце, беше казал Кеир, когато се върна в Убежището с преследвани очи. Смърт от такава скръб, каквато безсмъртните никога нямаше да познаят.

— Александър — продължи тя, гърлото ѝ беше свито от ехото на спомените, толкова болезнени, както и когато се бяха образували, — също е красив мъж. — Със златна коса, сребърни очи и издялан профил, и тяло, усъвършенствано във война, можеше да се говори за физическо съвършенство още преди да се заговори за крилата му — чисто, металическо сребро. — Всъщност той е толкова поразителен, че вярвам, че Михаела се надява да носи детето му.

Гален се изкиска.

— Стреми се да роди син или дъщеря от двамата най-красиви ангели в света?

— Да, но не мисля, че ще успее — освен факта, че той има син. Александър не е като другите ѝ завоевания. — Беше прекалено интелигентен, виждаше отвъд изисканите черти на лицето на Михаела, в студеното амбициозно сърце отдолу. — Веднъж ми каза, че ще е подобно на чифтосването с черен паяк, който изяжда половинката си.

Джесами винаги беше уважавала Александър за прозорливостта му, въпреки че не беше съгласна с позицията му по отношение на Рафаел.

— Защо — попита тя, — не пожела позиция в двора на Александър? — Титус и Александър имаха различен стил на управление, но и двамата бяха мъже на войната.

— Възрастта и силата му заплашват да го заслепят за реалността на променящия се свят — отговори Гален. — Ако Александър успее в

наложените си цели, ще останем завинаги заключени във времето като светулки в кехлибар.

Джесами не можеше да не се съгласи. Александър ѝ беше казал нещо подобно при последното си посещение.

— *Твърде стар съм за този свят.*

Думите му бяха изненадващо контрастиращи с неостаряващата перфектност на външния му вид. Но не това бе казал той. Мръщейки се на мислите си, тя последва фрагментите на разговора им към корените на разговора им, който беше преди близо две години.

— *Уморен съм, Джесами. — Толкова светли сребърни очи, което никога нямаше да принадлежат на смъртен. — Уморен съм от войната, уморен съм от кръвопролитията, уморен съм от политиката.*

— *Можеш да избереш мирът. — Не го бе докоснала, както би направила с Рафаел — Александър беше далеч по-стар от нея, въпреки че понякога я търсеше за съвет. — Няма нужда да изправяш армия срещу Рафаел, както знам, че обмисляш да направиш.*

Слаба усмивка без хумор.

— *Мирът е мираж... но да, може би си права със съвета си. Може би е дошло времето на Рафаел.*

Поемайки си дъх при осъзнаването на важността на спомена, тя го сподели с Гален.

— *Никой не подозира или очаква Александър да свали оръжие. — Дори тя бе приела думите му като празно размишление, забравено веднага щом жаждата за битка се появи.*

С пищното червено на косата му, шибача лицето му, Гален се наклони, за да не бъде тя застрашена от шибането на вятъра.

— *И все пак армиите му се увеличават.*

Джесами обмисли всяка част от спомена, всяка лека промяна в изражението на Александър, но фактът беше, че това беше един от хилядите спомени, стотици хиляди, които можеха да не означават нищо.

— Той е архангел. — Каза тя. — Те могат да бъдат непредсказуеми.

Гален започна да се снижава от небето в бавна спирала.

— Достигнахме първата станция. Рафаел ще иска да узнае за спомена ти.

Приземяването беше безупречно, а крилата на Гален силни. Не противоречи, когато тя се пресегна, за да прокара пръсти по рамената му.

— Уморен ли си? — Не беше добре за нея, но не искаше да бъде в нечии други ръце, освен тези на Гален.

Той поклати глава. Лицето му обърнато в посоката, където стоеше Рафаел, говорейки си със стражите.

— Ела.

Тя изчака, докато останаха сами с Рафаел в голямата куполовидна кабина, за да говорят. Синьото на очите на архангела обгориха мислите ѝ и тя се зачуди дали зашеметяващата му сила беше предвестник на това, което ще се случи. Калиане имаше силата да разкъса умовете на другите ангели, а Рафаел беше, в много отношения, син на майка си.

— Джейсън — каза архангелът несвързано — беше разочарован с причина. Имаше възможност да вкара един от хората си в конюшните на Александър и е успял да разбере някои неща от клюките на слугите и войниците, които често посещават таверните, но не може да вкара никого в самия двор на Александър. Още повече, не успя да намери начин да види Александър на обществено място, за да се опита да разбере какво мисли.

Крилата на Гален изшумоляха, когато ги прибра.

— Това не е необичайно. В двора на Титус щеше да е невъзможно да влезеш, а Александър също е воин.

Поклащайки глава, Джесами сложи ръка на крилото му.

— Не. Александър от дълго време има традиция да върви и лети до войниците си на всеки пет дни. Прави го в дъжд или пек, градушка или сняг. Винаги ги е водил начело.

— Иронията е — продължи Рафаел, — че взех за пример Александър. И все пак Джейсън не го е виждал да се изпълнява дълга си в последно време. — Архангелът влезе в границата на колибата. — Докато клюката в таверните е, че е с любимата си конкубина, аз

предполагам, че в реалност е с генералите си в умишлен опит да се подсигури, че никой няма да успее да разбере за военната му тактика.

— Възможно е. — Гален погали брадичката си. — Но Александър също има син. Неговият експерт по оръжията, Роуан.

Очите на Рафаел срещнаха тези на Гален.

— Да. И Роуан е достатъчно способен, за да ръководи военна кампания.

Кръвта на Джесами замръзна, сякаш осъзна последиците от предположението на Гален. Ако Александър беше мъртъв... но не, как може да е възможно това? Само друг архангел можеше да го убие, а такива убийства винаги бяха катастрофални събития, които изпращаха трусове по целия свят — архангел не умираше лесно. Заедно със себе си вземаха хора и места. Без отрови, без промъквания...

О, не.

— Само архангел може да убие друг архангел. — Прошепна тя. — Но ако е бил предаден от някой, на когото е вярвал, може да е погребан. — Такъв ужас се беше случвал само веднъж, много преди дори Леуан да бъде родена.

Нарязан на парчета, след като е бил издебнат в съня си от тези, които е смятал за приятели, тялото на архангела било разпръснато и дълбоко погребано в далечните краища на земята. Но архангел може да се регенерира изцяло дори от пепел. Този път, парчето, регенерирало в цял човек, било погребано в планинска верига, дълбоко в сегашната територия на Юръм.

Тази планинска верига отдавна не съществуваше, както и никой, носещ и единствена капка кръв, свързана с тези, погребали архангела. Сечта беше толкова абсолютна, че никой никога не бе посмял да направи нещо такова отново. Тя преглътна, продължавайки:

— Не мисля, че Роуан, ще унищожи баща си — имаха истинска баща-син връзка, — но ако Александър липсва, Роуан може да направлява кампанията, уверен, че баща му скоро ще се въздигне.

— Джесами е права — прошепна Рафаел. — Но ако Александър наистина липсва от толкова дълго, тогава вероятно е мъртъв. — Напомняне, че архангел може да деградира с такава скорост, каквато никой обикновен ангел не би разбрал, и нямаше нищо, което да го задържи — земя, камък или вода. — Ако е изпаднал в Аншара поради някаква причина — продължи Рафаел, назовавайки най-дълбокият от

оздравяващите сънища, — и е бил предаден от враг на архангелите, дори Александър не може да се бори срещу изстрелване на ангелски огън директно в сърцето му.

Възможността да се създава ангелски огън, знаеше Джесами, беше рядък подарък — и смъртоносен такъв. Калиане го притежаваше, но синът ѝ не... пане още не. Силата му растеше прекалено бързо, за да бъде предсказано нещо.

— Доколкото знам, четирима от Кръга могат да извикат ангелския огън.

— Победителят не би ли обявил територията на Александър за своя? — попита Гален.

— Може причината да не е територия — издиша Рафаел. — Някои от Кръга биха намерили удоволствие и веселие в играта, в убийството и в наблюдаването на последвалия разпад.

Ужасно чувство разцъфна в стомаха на Джесами. Тя харесваше Александър, въпреки че беше Древен, със самонадеяността на Древните. Беше интелигентен и мил по разсеяния начин на някой с неговата сила, и водеше хората си добре. Гадеше ѝ се, когато си представеше, че е бил убит с такава тиха злост. Но това не беше най-лошото — ако архангел беше мъртъв или липсваше и никой не бе уведомил целия Кръг, тогава територията му вече беше под управлението на ангел, който няма право да управлява.

Не беше просто политика — беше брутален факт. Архангелите властваха, защото имаха порочната сила да контролират вампирите, които бяха техни слуги. Без архангел, който да ги управлява, шансовете повече от жестоките Превърнати да подивеят, ръководени от обезумялата жажда за кръв, бяха катастрофални.

— Цялата смъртна част от легиона му ще е мъртва до дни. — Ужасът беше с вкус на желязо на езика ѝ.

— Също така обяснява защо вампир е дошъл да те убие. — Думите на Гален бяха толкова сдържани, но тя знаеше, че се бори с яростта. — Поне някой от Превърнатите е забелязал и осъзнал вероятната причина зад липсата на Александър.

Умът на Джесами още веднъж се върна към спомена за този неочакван разговор с Александър.

— С него имаше вампир, когато дойде на посещение — тя остана до вратата, докато говорихме, можеше да ни чуе. Високо, синеоко

създание с абаносово черна кожа. — Стряскащият контраст от леденосините очи срещу тъмната кожа беше причината жената да остане толкова ясно отпечатана в паметта ѝ.

— Тя беше старши член на двора му. — Такъв, който може току-що да се е превърнал в предател. — Ако тя стои зад това, може да го вижда като въстание срещу службата в замяна на това да бъдеш превърнат във вампир — в продължение на сто години, — но веднъж превъртяла този ключ...

Рафаел довърши мисълта ѝ.

— Ще научи защо архангелите са толкова безжалостни с някои от братята ѝ.

Гален и Рафаел започнаха да говорят как биха могли да потвърдят възможността Александър да е мъртъв. Но Джесами, крачейки напред-назад, продължаваше да мисли, че нещо не е наред. Рафаел беше прав, че предположеният от нея сценарий за погребването е невъзможен, имайки се предвид изминалото време, но дори Александър да е бил издебнат, смъртта му все още нямаше да бъде тиха. Той беше Древен.

Все пак никой не беше докладвал за някакви унищожения, а Джейсън със сигурност щеше да забележи подобно разрушение в земите на архангела. Спящ или буден, Александър...

— Може да е избрал да Спи — каза тя. Думите се изляха, преди да е довършила мисълта си.

Мъжете спряха по средата на думите си и се намръщиха, преди Рафаел да поклати глава.

— Трябва да знае, че ако го направи без предупреждение, може да предизвика хаос не само в територията си, но и по целия свят.

— Не и ако вярва на командирите си, особено на Роуан. — Гален се намръщи към пода, умът му видимо беше на друго място. — Може да е отишъл да Спи на тайно място, оставяйки инструкции за Кръга, който да бъде информиран, щом няма опасност някой да проследи къде е.

Малко от гаденето в стомаха на Джесами се махна, защото можеше да види Александър да прави точно това. Ангел в Съня беше неприкосновен. Това беше едно от техните основни закони. Но никой архангел не би избрал да Спи на място, където враговете му биха го намерили, когато е уязвим.

— Роуан — каза Рафаел, разтваряйки леко крила, — е силен, вероятно достатъчно силен, за да вярва, че може да управлява въпреки инструкциите, които му е дал Александър. — Гневът му предизвика светлина от крилето му, ледено горене, което не вещаеше нищо добро. — Ако наистина е достатъчно глупав и е направил това, арогантността му ще доведе хората на Александър към сеч.

Джесами си помисли за времената в историята им, когато ангелската раса не беше разбрала дълбочината на жаждата за кръв, живееща в Превърнатите, но се бяха научили. Цената, която бяха платили, бяха животите на хиляди смъртни.

— Кръгът трябва да бъде информиран. — Студени думи. — Ще се върна в Убежището и ще накарам Илиум да лети до Титус и Каризмън.

— Искаш ли да отлетя до Нейха и Леуан? — Попита Гален, назовавайки другите два архангела близо до територията на Александър.

Рафаел поклати глава.

— Не. Леуан ще го приеме като обида, ако не я информирам лично. Искам да продължиш към територията ми. Ако грешим и Александър е жив, буден и обмисля стратегии, трябва да сме готови за нападението му. — Погледът му падна на Джесами и жестокостта в него я накара да потрепери, въпреки че знаеше, че не е насочена към нея. — Ще си в по-голяма безопасност с Гален, отколкото в Убежището.

— Ще го забавя — каза тя, практична, защото нямаше място за скръб в такава сериозна ситуация. И Гален... Гален беше обещал да я носи навсякъде, където иска тя, за да може тя да има шанса да докосне небето отново. — Мога да остана тук. Никой вампир не може да достигне до тук.

— Има малка възможност вампирът, който те атакува, да работи за Роуан — и синът на Александър има подчинени ангели. — Крилото на Гален потърка нейното, тежко, интимно. — Не можем да рискуваме.

— Прав е — каза Рафаел. — Прекалено важна си за Убежището. — След това кимна на Гален. — Върви колкото бързо можеш. Дмитрий държи всичко под контрол, но не ми харесва картината, която описахме. Ако Роуан разбере, че Кръгът знае за изчезването на

Александър, може да се паникьоса и да го накараме да действа по-бързо. — Пауза, която казваше хиляди неща. — Вярвам ти, Гален.

— Сър. — Една-единствена дума, която накара да стане кристално ясна на кого принадлежи лоялността на Гален.

ГАЛЕН

Гален беше искал да даде на Джесами подарък, но този полет беше тежък поход. Докато небето ги покриваше с кадифена тъмнина, а звездите блестяха над главите им, той знаеше, че тя копнееше да кацнат, за да може да ги гледа в захлас.

— След като приключим с това — прошепна той в косата ѝ, — ще летим отново.

Отговорът ѝ беше целувка на челюстта му, а плитката ѝ погали ръката му.

— Обожавам те, Гален.

Думите ѝ заплашиха да го накарат да прекрачи всяка клетва, която си беше дал, да получи повече от нея, освен благодарност, която щеше да го унищожи малко по малко.

— Позволено е — каза той, вместо да отваря раната, която тя, без да знае, причини.

Смехът на Джесами се обви около него, докато продължаваха да летят над планински вериги, стенещи под тежестта на постоянен сняг, и реки, ревящи от грохота на течащата вода. Над малки селца, покатерени на камъни, и разпръснати жилища на широки тревисти площи. Над дивата красота на бушуващото море, спирайки на редките малки островчета в безкрайното синьо, и веднъж на плаж с бял пясък на девствена лагуна. Над гори от сътворението насам и нови пътища. Докато не се насочиха към кула, пробиваща облаците, издигаща се от неопитомената земя около нея.

Пристигнаха точно когато се издигаше нова зора и сградата се яви сякаш образувана от камъни, дърво и стъкло, цялата в пламъци, блестящ стълб, видим от всяка посока. Беше впечатляващо постижение и със зашеметяващ външен вид. Рафаел явно разбираше, че за някои силата идваше във физическа форма.

Приземявайки се на широкия, плосък покрив, той остави Джесами да стъпи и прибра крилата си, преди да срещне тъмния поглед на Дмитрий, който стоеше, за да ги посрещне.

— Някакво развитие? — попита той, наясно, че Рафаел трябва да има заместник, който да придвижва информацията със скорост, на която никой смъртен не би повярвал.

— Кръгът обгражда територията на Александър.

— Толкова бързо? — Очите на Джесами се разшириха, докато раздвигваше краката си, но не и крилете си. Затова Гален искаше да кацнат преди изгрев — искаше тя да има усамотението да направи упражнения с тези мускули. Това, че тя не се криеше от него, докато го правеше, беше още един корен, копаещ в сърцето му.

— Оказва се — каза Дмитрий, — че никой в Кръга не е виждал Александър поне от два сезона — достатъчно доказателство за тях, за да приемат сериозно опасенията на Рафаел.

Дмитрий отвори вратата за Джесами и я изчака да влезе, преди да продължи.

— Изискали са да се появи архангела.

— Синът му вече има готови войници. — Гален имаше ясна представа за броя и силата им, имайки предвид информацията, която Рафаел му беше споделил веднага щом пристигна в Убежището. — По-скоро би нападнал, отколкото да отстъпи.

— Нейха и Юръм са близо и са придвижили и армиите си.

Беше, Гален знаеше, важен знак. Архангел не се бъркаше в работите на другите от Кръга, или дори във войните между определени архангели. Въпреки това, ако Александър беше мъртъв или в Съня, не биха позволили територията му да потъне в кръвопролития и насилие, и независимо от недостатъците си, Кръгът можеше и щеше, да работи ефективно като съюз, когато е нужно.

— След колко време можем да очакваме отговор?

Дмитрий погледна към Джесами.

— Ако — каза тя, между веждите ѝ се образуваха бръчки — Александър е жив и буден, няма да се колебае да използва жестока сила, за да отстрани другите от територията си. Колкото повече време минава, толкова по-сигурно ще бъде, че не той е водачът.

ДЖЕСАМИ

Дмитрий махна към вратата. Тъмната елегантност на движенията му беше поразителна. Джесами можеше да я оцени, да оцени него, но не се чувстваше привлечена към това чувствено мъжко създание.

Тялото ѝ беше в хармония с друго. Топлият, земен аромат на Гален беше запечатан на кожата ѝ, дълбокият тембър на гласа му беше този, който искаше да чува, докато разтварят криле в леглото. Някак си, с Гален, тя забравяше, че е осакатена, забравяше грозотата на крилото си и че просто съществуваше.

— Джесами, имаш време да се преоблечеш, да си починеш малко. В стаята ти трябва да има всичко, от което имаш нужда. — Гласът на Дмитрий прекъсна мислите ѝ. — Бих се радвал, ако се присъединиш към нас след това... но ще говорим за война. — Въпросът беше незададен.

Джесами беше историк, такъв, който стоеше отстрани и наблюдаваше. Не се намесваше. Но имаше моменти във всеки живот, когато трябва да се изяви позиция, да се избере страна.

— Ще дойда — каза тя, посрещайки хелиодоровозелените очи.

Ако бъдеха заедно, лоялността ѝ трябваше да принадлежи на Гален.

* * *

Денят премина в мъгла от планиране и координиране на действия, и Джесами успя да намери Гален чак след залез-слънце, стоящ на покрива с прибрани с войнишка дисциплина крила, докато той гледаше полета на ангелите, напускащи кулата в перфектна формация. Те бяха първата вълна на защита, часови и куриери, достатъчно опитни, за да патрулират по границите. Дмитрий вече имаше начертан план за екипа, изпълняващ задачата, но беше задържал мнозинството, за да може Гален лично да съди за готовността на мъжете и жените на Рафаел.

Под тъмната сянка на крила, размахващи се с гладък, бърз ритъм, маршируваше армия от вампири и пешеходни войници, които се движеха в бързо темпо, за да заемат защитническа позиция на мястото, което Дмитрий и Гален бяха избрали, за да постигнат максимален успех, без да застрашават защитата на Кулата.

Въпреки стотиците двойки крила, разрязващи въздуха, и масата вампири на земята, нощта беше злоецо тиха. Беше шепотът на мрака, помисли си тя, предзнаменование, висящо над главите им. Скоро или

Александър щеше да отговори на инвазията в земите му от Кръга, или нямаше... и щяха да знаят.

Джесами се надяваше, че Спи, защото светът не беше готов завинаги да загуби дълбоката мъдрост на Древен.

— *Ти си единствената, която ме нарича мъдър. — Сребърните очи на Александър бяха толкова нечовешки, че бе дори над тяхната дълголетна раса. — Всички други вярват, че съм привърженик на насилието и войната.*

— *Ти си и двете, Александър. Винаги си бил. — Беше чела историите, знаеше толкова много забравени. В далечното минало Александър бе донесъл мир, спасил света от невъобразимо зло. — Мисля, че ако изборът се появи отново — не дребнави аргументи или битки, породени от гордост и сила, а истински въпрос между добро и зло — ще застанеш от страната на правотата.*

Слаба усмивка.

— *Толкова си млада, Джесами. Глупава, биха казали много хора.*

— *Не са ли те наричали и теб така, когато си застанал между двама воюващи Древни?*

Смехът му иззвъня дълбок и истински, сребърното се разтопи.

— *Ела, малката. Разходи се с мен и ми разкажи истории, когато съм бил млад и с горещ темперамент.*

Усмивайки се на горчиво-сладкия спомен, тя се приведе към Гален. Този мъж, който щеше да разбие сърцето ѝ на безброй парчета, ако някога изберееше Съня.

— Това едва ли е — каза тя, докато ангелите изчезваха от поглед, а вампирите отдавна бяха погълнати от тъмните зелени гори, които заобикаляха Кулата — точно начинът, по който си си представял, че ще започне службата ти за Рафаел.

Той обви ръка около кръста ѝ, хващайки в капан крилата на гърба ѝ.

— Аз съм това, което съм, Джесами. — Тихи думи. — Войната и оръжията винаги ще бъдат част от живота ми.

— Знам... не съм привлечена към някакъв измислен мъж, Гален. — Може би, помисли си тя, това е причината за едва доловимата дистанция, която той бе наложил между тях, дистанция, от която болеше. Ако беше така, тя щеше да я премахне. — Още в началото щом те видях — те пожелах.

Разтваряйки крила зад гърба ѝ в защитническо движение, което беше станало интимно познато, Гален сви юмрук в косата ѝ. Притежанието беше безпогрешно, но той не я целуна. Не я беше целунал през цялото пътуване. И въпреки това дремещата топлина в очите му, очевидната твърдост на тялото му, когато се притиснеше близо, казваха, че я искаше, както винаги я е искал.

— Говори с мен, упорит мъж!

Миглите му се спуснаха над очите му толкова красиво, че тя се зачуди как не ги бе забелязала веднага щом се срещнаха.

— Искам те с всеки свой дъх. — Неукрасено. Грубата истина. Гален. — Но благодарността не е това, от което имам нужда от теб. — Обхващайки бузата ѝ с неочаквана нежност, той каза: — Ако това е всичко, което чувстваш, ще ме пререже на две, но няма да ме спре да не бъда най-добрият приятел, който някога ще имаш. Навсякъде, Джесами. Винаги ще те занеса, където искаш да отидеш.

Думите, клетвата му, отекнаха в нея, но тя запази тишина, несигурна какво да каже. Как може да не бъде благодарна за всичко, което бе направил за нея? Не само за подаръка на полета, но принуждаването да се събуди, наистина да живее отново.

— Няма дълг помежду ни, няма задължение, което да чувстваш, че трябва да изпълниш. — Думите на Гален бяха сурови, но докосването му съдържаше груба нежност. — Свободна си.

* * *

Нощта премина болезнено бавно. Не можейки да заспи и влачейки дясното си крило по пода като един от учениците си, Джесами влезе в библиотеката на Кулата в сивото време, преди четката на зората да набразди небето. Вътре гореше лампа и мъжът, който стоеше до камината с чаша в ръка, беше по-висок от нея, слаб по същия начин и нямаше крила на гърба си.

— Лейди Джесами — каза с провлачен тон, който беше като мъркане по кожата ѝ.

Опасен, помисли си, запазвайки дистанция.

— Имате предимство да знаете името ми.

— Ейнсли, на вашите услуги.

— Ейнсли? — Нямахше начин това име да отива на такъв глас, покана за грях.

Устните му се извиха, светлината от лампата запали рубиненото червено на течността в чашата, която заблестя. Кръв.

— Затова обикновено убивам хората, които използват даденото ми име — прошепна той. — Повечето хора ме наричат Трейс^[2].

Странно име. Очите ѝ пробягаха по гъвката му фигура отново, правейки връзка.

— Това ли правиш?

Леко кимване.

— Тук е дива страна. Много неща се губят. Аз ги намирам. — Отпивайки от кръвта, той продължи да държи погледа ѝ с очи, които трябваше да са най-тъмното зелено или чист абанос. — Ти си висока жена.

Да, такава беше. Дори сред ангелите. Въпреки че, стоейки до Гален, се чувстваше доста женствена. И когато я вземеше в ръцете си...

— Какво правиш в библиотеката по това време на сутринта? — попита тя, съпротивлявайки се на нуждата да погали с юмрук над сърцето си, за да успокои болката в него.

Трейс вдигна ръка, за да покаже книга.

— Поеми. — Почти заспал поглед от тези очи, които без съмнение бяха съблазнили повече от една жена към пристрастяващ упадък.

Джесами промени първоначалното си мнение — че е опасен беше положително, но също така беше и мъж, който не би наранил жена. Наслаждаваше им се прекалено много.

— Поеми?

Бавна усмивка изви бузите му.

— Искаш ли да чуеш?

Никой мъж не беше питал дали би искала да ѝ бъдат четени поеми. Но тогава животът ѝ се промени. Затова каза:

— Много добре. — И прекоси килима към него.

Седнаха един срещу друг и, оставяйки чашата си, Трейс ѝ прочете прекрасна поема за любов, загуба и страст с богат, възбуждащ глас, предназначен за съблазняване. Чак след третата поема тя осъзна, че е негова цел. Стресната погледна към това остро, красиво лице, шока от черната коса, стройната фигура, за която беше сигурна, че може да се движи невероятно бързо, когато е нужно, и се зачуди за мотивите му.

— Има и други жени в Кулата — каза тя, когато той спря, за да си поеме въздух.

Поглед през миглите му, очите му разкриха най-дълбокото зелено, което някога бе виждала.

— Знам това добре, но исках да прокарам пръстите си по кожата ти, откакто те видях за пръв път в Убежището. — Още една пауза, пооткрита и откровено сексуална. — Единствената причина, поради която не те ухажвах тогава, беше, че повече от един човек ми каза, че предпочиташ уединението и ще те притесня, ако те приближа.

— Разбирам. — Думите му предизвикаха трепет вътре в нея, драматично преобръщайки света ѝ. Беше едно да предполага, че може би сама е предизвикала изолацията си, друго да го знае със сигурност. — Осъзнаваш, че крилото ми не би трябвало да изглежда така — каза тя и в изказването се криеше въпрос.

Свиване на рамене, леко и грациозно.

— Ще забележиш, че аз също не мога да летя. — Свършвайки течността в чашата си, течност, която пееше с живот и смърт, той каза: — Кажи ми, принадлежиш ли на него?

Нямаше нужда да пита кого има предвид.

— Ами ако принадлежа? — попита, вместо да отговори, защото това, което имаше с Гален, беше скъпоценно, лично.

— Може да съм много неща — прошепна той, — но не крада жени... поне тези, които не желаят да бъдат откраднати.

— Време ми е да си ходя. — Нощта и тази сутрин бяха хвърлили всичко, което тя знаеше, в объркване — нямаше време да си разменя думи с вампир, който очевидно беше експерт в изкуството на флиртуването.

— До следващия път, когато се срещнем, милейди. — Тъмното обещание я последва, докато напускаше библиотеката и отиде на

покрива, навън на студения сутрешен въздух. Ако Трейс казваше истината — а той нямаше причина да лъже, — тогава може би още мъже щяха да я приближават, след като вече знаеха, че е отворена за идеята за ухажване и връзка.

Ако това е всичко, което чувстваш, ще ме пререже на две, но няма да ме спре да не бъда най-добрият приятел, който някога ще имаш... Свободна си.

Сърцето ѝ се сви при мисълта никога повече да не опита целувката на Гален, но без значение дали щеше да кърви вътрешно от приемането на отхвърлянето му, той беше прав. Ако се предадеше на неутолимата нужда дълбоко в нея, нужда, която носеше името на Гален, и отидеше при него сега, призракът на благодарността винаги щеше да лежи между тях. Щеше да боли и дълбае, и щеше да ги унищожи. Не, помисли си, дълбаейки с нокти кожата си, няма да направи това, не и на Гален, не и на себе си.

Първите лъчи на слънцето уцелиха хоризонта точно в този момент, златните пръсти донесоха живот на света.

Отговорът дойде два дни по-късно.

— Александър спи — каза Дмитрий, присъединявайки се към нея и Гален, които стояха на висок балкон на Кулата, — на място, което само той знае.

— Вампирът, който атакува Джесами? — попита Гален с намръщено изражение.

— Служи на Емира, вампирът — кимване към Джесами, — който тя описа, че е бил с Александър в деня, в който сте говорили. Емира е една от елитните му пазачи.

— Изненадва ме — каза тя, разсеяно затъквайки зад ухото си кичур коса. — Хората на Александър са лоялни.

— Емира също, но лоялността ѝ е към Александър и тя е преценила, че дългът ѝ е изпълнен в деня, в който е знаела, че е на безопасно място, Спейки. — Очите на Дмитрий срещнаха нейните, тъмнината в тях беше непроницаема. — Въпреки това мисля, че би задържала мира, ако вярваше, че Роуан ще изпълни обещанието си към Александър — да информира Кръга за решението на баща си. Когато е осъзнала, че няма намерение да го направи, е подсилило решението ѝ да не му служи.

Косата на Гален гореше от светлината, изливаща се върху тях.

— Тогава е сигурно — Роуан се опитва да превземе територията му?

Дмитрий кимна.

— Никога не е помислял, че вампирите под командването му планират въстание. Единственото нещо, което притеснява Емира, било, че някой ще стане подозрителен към продължителното отсъствие на Александър.

— Излишна тревога. — Джесами поклати глава. — Без опита за убийство, кой знае дали някога щях да си спомня за разговора си с него.

— Въпреки това, което се случи — каза Дмитрий, — резултатът е един и същ. Без Александър, регионът вече не е сигурен. Кръгът работи по въпроса, докато друг ангел не достигне пълната си сила.

— Михаела — каза тихо Джесами. — Тя е на ръба. — Никой не знаеше каква беше линията, но всички знаеха, когато ангел я приближеше. Архангел щеше да се роди в този момент на промяна, а те бяха толкова различни от ангелите, колкото смъртните бяха различни от вампирите.

Никой от мъжете не каза нищо. Вниманието им беше насочено към небето над тях, където ангели се гмуркаха и излитаха в тренировка за война, която нямаше да се случи — поне не и този път. Собствените ѝ очи обаче, се задържаха на мускулестото тяло на варварина, която я бе целувал, ухажвал, обещал да лети с нея, където пожелае да отиде... и се зачуди кой беше той за нея.

ГАЛЕН

Гален видя Джесами да се смее с този, когото наричаха Трейс, на следващия ден, и трябваше да се обърне, преди да се е поддал на примитивната нужда да пребие слабия вампир. Един-два добре премерени удара в красивата му брадичка, в тези кокалести ребра, и мъжът щеше да се счупи като глинен съд.

— Изненадан съм, че Трейс все още диша — каза Дмитрий, докато вървяха по сгазената трева, отдалечавайки се от Кулата. — Не ми приличаш на мъж, който споделя.

Гален не отговори, докато не стигнаха почти до ангелския ескадрон, който го чакаше.

— Кара Джесами да се усмихва. — Беше единственият отговор, който можеше да даде, единственият отговор, който имаше значение.

Отговорът на Дмитрий беше тих, а думите му нашепваха на възраст и болка.

— Любовта има силата да смаже един мъж, докато не остане нищо от него. Внимавай.

Думите на Дмитрий отекнаха в ума му, показвайки бъдеще, което не искаше да си представя. Гален разтвори крила в мълчалив вик за внимание и издигна ескадрона във въздуха за въздушен бой, докато Дмитрий работеше с вампирите. По-късно се разделиха на две групи, уверявайки се, че могат да работят като перфектна единица в бой.

Хората на Рафаел бяха достатъчно добри, за да не настане сеч, ако трябваше да участват във война — но нямаше и да се разминат с големи загуби. Сега, когато имаха време, Гален искаше да постави стабилна основа, уверявайки се, че в следващата битка няма да заличи войските на Рафаел, оставяйки го уязвим за втория удар.

* * *

— Работата ще отнеме времето ни до зимата — каза той на Джесами в края на деня, когато небето вече беше оцветено в тъмнооранжевото на залеза. — Ще бъде твърде опасно да летим тогава. — Ангелите не усещаха студа както смъртните, но тежестта на снега можеше да смаже крилата на ангела, разбивайки го в земята. В зависимост от възрастта на ангела и природата на нараняванията му, такова падане можеше да е фатално — безсмъртието не беше еднакъв подарък за всички, отнемаше време, за да се затвърди.

С една дума, щеше да бъде неприятен полет, прекъсван от сняг и суграшица.

— Ако искаш да тръгнеш за Убежището, мога да те занеса дотам и да се върна преди снеговете. — Той знаеше, че иска от нея нещо голямо — да остане в територията на Рафаел за един пълен сезон, но я искаше с него, дори когато вече не е негова. Мисълта беше голям гранитен юмрук в гърдите му, нещо тежко и брутално.

— Няма да кажа, че да си в света не е леко поразително — каза Джесами бавно, — но намирам, че имам повече сила, отколкото знаех.

Бих искала да остана.

— Сигурна ли си? — попита той, защото не искаше да е нещастна. Не и Джесами.

— Да. — Навеждайки назад глава, тя погледна светлия цвят на небето, прорязано от бели облаци, подобно на тигрова кожа. — Дори небето тук е диво. — Тайната усмивка дръпна примитивното в него.

Но не я последва, когато си тръгна, не разкъса вампира, който я посрещна, крайник по крайник. Вместо това отлетя далеч, където небето не беше безкрайно синьо и той можеше почти да забрави, че е оставил Джесами в ръцете на друг мъж.

ДЖЕСАМИ

Джесами почувства как става все по-силна, докато пролетта премина в лято. Цвете, отворено към слънцето. Докато стоеше на покрива, гледайки тренировката във въздуха под нея, очите ѝ следваха масивната фигура и сивите ивичести криле на мъжа, който никога не напускаше мислите ѝ, независимо дали беше будна или танцуваше в нагорещената тъмнина на сънищата си.

Гален отлетя в центъра на единицата, без съмнение давайки заповеди с този тих глас, който вършеше по-добра работа от всеки крясък. Видя как лицето на един от ангелите видимо светна от нещо, което говореше Гален, и тя знаеше, че той е казал една от редките си думи на одобрение. Тези похвали никога не се лееха свободно. Понякога всички от войните му получаваха рязко кимване, но тези малки действия и редки думи означаваха целия свят за тях, защото всеки знаеше, че са награда. Гален не хвалеше напразно.

И въпреки това ѝ беше казал, че е красива.

Преди два дни се беше свила в прегръдката му и той я бе отвел на вълнуващо изследване на територията на Рафаел, тази неопитомена земя от планини и гори, вода и небе. Беше видяла вълча глутница да преследва стадо от елени; засмя се учудено, когато двойка орли се присъедини към нея и Гален за дълго разстояние; разходиха се през поле от маргаритки, дръзки и весели.

Беше първият път, в който го помоли да лети с нея, след като пристигнаха в този процъфтяващ град и имаше чувството, че се е прибрала у дома. Миризмата беше достатъчно позната, за да заболи. Не искаше да го пусне, когато се върнаха в Кулата, а и той също я бе

задържал малко по-дълго. Но въпреки че нуждата му беше сурова, неприкрита, той бе отстъпил.

Устните ѝ изтръпнаха от глад, който беше започнал да се промъква в костите ѝ.

— Сладка Джесами.

Коприненото мъркане на Трейс прошепна в ума ѝ, напомняйки ѝ за миналия следобед. Въпреки факта, че Гален я беше освободил, тя се бе почувствала предадена. И въпреки това знаеше, че трябва да приеме вампирската целувка. Без кръв, само докосването на устните им. Трейс беше експерт в чувствеността и беше удовлетворяващо изживяване, но сърцето ѝ не затуптя в гърлото ѝ; кръвта ѝ не загоря. Всичко, за което си мислеше, беше „Чувствам го грешно“.

В този момент бе разбрала, че никой друг мъж, освен Гален, няма да бъде правилен.

Трейс не беше глупав. Отстъпвайки, беше сложил пръсти под брадичката ѝ и бе наклонил главата ѝ назад.

— Значи... — бе казал с този глас, който бе предназначен за среднощни грехове, — наистина му принадлежиш. — Порочна усмивка. — Много добре. Нямам желание костите ми да бъдат надробени на малки парченца.

Хващайки перо, което падаше отгоре, тя видя, че е бяло със златна нишка. Рафаел. Архангелът се беше върнал късно предната вечер и беше прекарал дълги часове с Гален и Дмитрий в кабинета си. Беше ѝ ясно, че Гален е станал важна част от Кулата на Рафаел. Имаше дори шанс да не иска да се върне в Убежището.

Ако не искаше...

Джесами не беше почувствала нищо, освен радост от свободата, която той ѝ бе позволил да види света, да лети в небето, но Убежището беше нейният дом. Книгите ѝ бяха там, историите, които ѝ бяха поверени да пази. И, о, как ѝ липсваха децата. В Кулата нямаше деца.

Вълна от вятър, бяло-златни пера в периферното ѝ зрение, докато Рафаел прибираше крилата си.

— Какво ще напишеш в историите си за територията ми?

— Че е диво място и е също толкова обещаващо, колкото теб. — Той беше архангел, но някога също бе и неин ученик, и понякога забравяше и му говореше по този начин.

Устните се Рафаел се извиха, но се забелязваше нарастваща твърдост в очите му — толкова сини, толкова необикновени, — че болеше. Променяше го. Политиката. Силата.

— Земите на Александър?

— Засега всичко е под контрол.

— А ти? — Очите ѝ се застояха на профил, който ставаше все по-брутално красив. Тя предполагаше, че един ден никой нямаше да помни момчето, което е бил.

— Имам територия за укрепване. — Той пристъпи по-близо и взе ръцете ѝ в своите. — Винаги си добре дошла в тази територия, Джесами — стаите, които обитаваш, са твои.

Той вижда прекалено много, помисли си, но именно поради тази причина беше архангел.

— Мястото ми е в Убежището.

— Сигурна ли си? — Той наклони глава към ескадрона ангели, сега гмуркайки се и режещи тънките облаци.

Следвайки погледа му, тя погледна не ескадрона, а командира им. Душата ѝ я болеше с безжалостна нужда, но тя знаеше, че все още не бе време.

— Сърцето — прошепна тя, — може да е деликатно нещо. — И тази любов, която нарастваше между нея и Гален, дори в тишината им, беше още по-деликатна.

ГАЛЕН

Гален гледаше как Трейс напуска Кулата, облечен в обикновените зелено-кафяви дрехи на разузнавач. Вампирът беше добър — Гален не можеше да види следата, откъдето бе минал, веднъж след като влезе в гората. Но Трейс не беше единственият, който бе забелязал Джесами, сега, след като бе слязла от изолираната си къща в Убежището.

Гален гледаше, не се намесваше... и редовно поваляше Дмитрий на земята.

Изтривайки кръв от сцепената си устна след последния им рунд, вампирът поклати глава.

— Трябва да съм гладен за наказания, след като постоянно идвам за още.

— Не, просто си решен да станеш по-добър. — Истината беше, че вампирът бе истинска конкуренция. Гален все по-често си тръгваше със синини и натъртвания, а Дмитрий бе успял дори да рани крилата му един-два пъти. Учеха се един от друг, усъвършенствайки се в смъртоносни воини.

Изливайки вода на главата си, използвайки стомна, сложена до кофа със студена, чиста течност, Гален избута мократа си коса и каза:

— Имам нужда да се махна за ден, може би два. — Вече вярваше на Дмитрий, знаеше, че вампирът, както и Рафаел, ще се грижат за Джесами, ще се уверят, че никой мъж няма да посмее да я нарани.

— Друг ангел иска да лети с нея — изражението на Дмитрий беше предпазливо, — само че се страхува, че ще го убиеш.

Стомната се счупи в ръцете му. Игнорирайки кръвта, той разпери криле, приготвяйки се за полет.

— Никога не бих я ограничавал.

Издигна се във въздуха, без да спира за нищо, летейки силно и бързо към предстоящия край на залеза. Няколко ескадрона го задминаха, но никой не се опита да го спре, сякаш можеха да усетят тъмното настроение, което го бе погълнало. Летейки, сякаш борейки се за живота си, той се състезаваше с течението на вятъра, докато небето не помътня, а земята под него стана тъмна и гориста.

Сам.

След начина, по който бе отгледан, бе повярвал, че е имунизиран срещу такава болка, неуязвим за невидимите порязвания, които може да го изкормят. Но гладното за любов момче, което бе някога, все още съществуваше в мъжа и двете части в него кървяха, без да спират от разбирането, че Джесами го оставяше чрез хиляди малки постъпки. Кацайки на земята, на ръба на малък поток, той си позволи да спре, да диша, да помисли. Но мислите му продължаваха да се връщат към едно нещо — Джесами в ръцете на друг.

Яростта, задържана в него, го разкъса с див рев, който продължи прекалено много време. Есенният хлад не го успокои, когато даде глас на яростта си, не направи нищо, за да приглуши треската в кръвта му. И когато изкрещя във въздуха отново, знаеше, че се връща обратно. Ако видеше Джесами да лети с друг мъж, нямаше да убие, нямаше да вилнее, дори това да го убиеше.

Просто щеше да гледа, да се увери, че другият ангел няма да я нарани.

Но когато се върна, Кулата беше тиха, а повечето от прозорците лишени от светлина. Никой, с изключение на постовите, не летеше във въздуха докдето поглед стига, и когато тихо се приземи на балкона отвън на стаята на Джесами, видя, че вратата е отворена. Бори се със себе си и загуби, влезе — за да я види как върви към него, сякаш го е видяла, когато се е приземил на балкона.

— Гален! — Вдигайки ръка към сърцето си, тя спря, мъгливо зелената ѝ рокля с дълги ръкави погали колената ѝ с лека целувка.

И той осъзна, че се е лъгал.

— Ще летя с теб. — Излезе като ръмжене. — Дадох ти дума, че ще те нося навсякъде, където искаш. Защо не ме помоли? — Вместо да приеме офертата на някой друг, който не беше толкова силен, не можеше да я носи толкова далеч, да я пази в безопасност?

Пауза и той си помисли, че тя задържа дъха си. Страх? Воини бяха треперили от темперамента му и той току-що го бе освободил над единствения човек, който значеше повече от всичко. Със свити мускули отстъпи към вратата, но тя го спря с простото:

— Не смей отново да си тръгваш така, Гален. — Не страх. Ярост. Той повдигна вежда.

— Тръгна, без да ми кажеш. — Продължавайки по червеното и златното на персийския килим, тя бутна гърдите му с ръце, но действието не предизвика загуба на равновесие, а само го шокира. — Трябваше да разбере от Дмитрий.

Гневът на Гален се потуши.

— Не знаех, че отсъствието ми е нужно. — Или дори забелязано.

ДЖЕСАМИ

Джесами никога не се беше занимавала с мъже на такова интимно ниво. Миналите два сезона бяха откровение. Флиртуваха с нея, ухажваха я и я целуваха. Нищо от това не бе дошло от този вбесяващ мъж, който мислеше, че има право да ѝ крещи.

— Ако някой има право да се оплаква, че не е забелязван — каза тя, — това съм аз.

— Остави ме сам с Трейс само за миг — каза Гален, разгорещените думи не бяха тихи или сдържани. — Ще го прикова за

пода с меча си, ще му откъсна слабите крайници.

— Много романтично. — Противопостави се на желанието да го ритне. — Толкова съм ти ядосана. — За това, че я научи какво е страст, само за да я остави гладна, за това, че ѝ показа небето, само за да използва тези небеса, за да я игнорира, за това, че беше толкова упорит и толкова мъжествен! — Не трябва да си тук. Върви си.

Прошумоляване на криле, това голямо тяло изведнъж застина.

— Ядосана си на мен?

Топлината му се просмука в костите ѝ, заплаши да стопи гнева ѝ в течно желание, но тя събра сили, за да му се противопостави.

— Много.

— Хубаво.

Устата ѝ се отвори... и той я взе. Използва преимуществото си и езикът му близна интимно нейния, игнорирайки предиграта, директно изисквайки сурова, мокра целувка с отворена уста. С крака, готови да се подкосят, тя се хвана за силните му ръце, в усилие да остане права. Гален издаде нисък, дълбок звук в гърдите си при контакта и плъзна една ръка около кръста ѝ, притискайки я към него, докато мародерстваше. Това не беше нежно докосване, нямаше нежност от любовник. Беше първична атака срещу сетивата ѝ, сурова нужда, която щеше да бъде удовлетворена само с пълната ѝ капитулация.

Хващайки врата му с една ръка, тя постави другата над туптенето на сърцето му. Бързият ритъм беше отражение на нейния. И отдолу... Твърдостта му, изискващо стърчаща срещу стомаха ѝ, едва удържана от панталоните му и роклята ѝ. Простенвайки отново, тя намери, че устата ѝ е превзета напълно. Повече от отчаяние, пропито с желание, отколкото техника, тя погали езика му със своя.

Внезапна, пълна неподвижност.

И тогава беше вдигната, докато устата ѝ все още беше поглъщана, сякаш тя бе деликатес, който той е чакал цял живот да опита. Една жена трябваше да има сърце от камък, за да остане незасегната, а Джесами не беше нищо близо до камък, когато се отнасяше до Гален. Смучеше езика му, ближеше устните му, използваше зъбите си, за да го хапе игриво, което караше гърдите му да вибрират срещу нейните, кожата ѝ се изчерви от топлина. И ръката му...

— Гален.

Той подуши врата ѝ, продължавайки да я гали с шокираща грижливост.

— Нека полетим.

— Да. — Искаше да бъде сама със своя варварин.

Въздухът беше хладен срещу кожата ѝ, а нощта тиха, но тя не направи грешката да си мисли, че са единствените същества навън, не и докато Гален не отлетя далеч от Кулата и не се насочи към планините в далечината. Светът под тях беше притихнал. Приземявайки се на малка тревиста полянка, заобиколена от величествени и огромни дървета, той я плъзна надолу по тялото си с еротично движение. Роклята ѝ се обви около краката му, докато тялото ѝ изискваше да се притисне по-силно в него.

Вдигна ръка, за да махне падналите пред лицето ѝ кичури, но той вече го правеше. Кожата му беше груба срещу нейната. Обръщайки лице, тя притисна устни към дланта му.

— Ако изчезнеш така отново, ще те пребия със собствения ти крак.

— Ужасяваща си, Джесами.

Побутвайки го игриво, тя застана на пръсти и проговори срещу опасната му, страстна уста.

— Теб, Гален. Искам теб. Само теб. — Нямаше значение, че не е имала хиляди любовници, за да знае какво е той за нея. Всичко. Дори да го бе срещнала в зората на съществуването си или в края му, нищо нямаше да промени този прост, неизменен факт.

Придвижвайки и двете си ръце надолу по бедрата ѝ, той я притисна към себе си.

— Трябва да чакам, знам.

Дъхът ѝ заседна в гърлото ѝ и сърцето ѝ се сви.

— Но аз не мога. — Чисто признание.

След един-единствен удар на сърцето тя се изви от целувката му още веднъж, ръцете му бяха каменно твърди от мускули, които я притеглиха още по-близо до него. Гърдите ѝ се притиснаха към голата му гръд, а бедрата му се разтвориха, докато не се окажа затворена между тях.

Притежавана.

Изкушена.

Ценена.

Ако някоя част все още не му принадлежеше, стана негова, когато той обви лицето ѝ с дланите си и прошепна:

— Каж ми да спра, Джесами. — Беше умоляването на мъж, който бе загубил контрол.

Разруши я това, че експертът по оръжия, известен със спокойствието си под най-бруталното напрежение, чувства такъв глад за нея.

— Не искам да спираш. — Извивайки пръсти в течния огън на косата му, тя дръпна главата му надолу.

Когато той ѝ каза, че трябва да се върнат в Кулата, за да не лежи на тревата, тя погали извитите линии на гърдите му и гордата твърдост, която стърчеше към корема ѝ. Само с Гален можеше да е толкова пряма, толкова безсрамна. Той издаде тих, ръмжащ звук, който накара бедрата ѝ да се свият, и тогава нямаше повече говорене за отлагане. Дрехите ѝ бяха разкъсани и тя откри, че е положена на тревата като някакво езическо жертвоприношение, докато той гледа надолу към нея, разкопчавайки панталоните си. Бе голям мъж, който би трябвало да я плаши.

Тя разтвори крака.

— Гален. — Може би е била пазена, но бе пораснала жена, жена, която бе намерила своя страстен любовник.

Ръката му беше на бедрото ѝ, когато се наведе над нея, а докосването на загрубелите му пръсти беше дори по-нежно, докато тя не започна да хленчи с толкова голяма нужда, че я болеше. Дишайки тежко, той попита:

— Джесами?

Обвивайки крака около кръста му, тя потри пулсиращата мокрота между краката си срещу него в отговор. Той издаде накъсан стон и в следващия момент влизаше в нея. Тя беше чувала историите, които другите жени разказват, но нищо не можеше да опише това диво, красиво усещане да бъде притежавана и да притежава в едно и също време. Извиквайки се от горящата болка, докато тъканите ѝ се опитваха да се приспособят към него, тя обви ръце около мъжа, който я обичаше, и вдиша тъмния мускус на кожата му, крилата ѝ се движеха неспокойно по студените остриета на тревата.

Мазолеста ръка се плъзна от крака към кръста ѝ, разтваряйки ги и свивайки ги в колената. Действието я отвори още по-широко,

твърдостта на Гален се настани още по-дълбоко в нея. Накара я да простене, но когато той се поколеба, тя го целуна и погали, докато не се раздвижи отново. Плитко и бавно, позволявайки ѝ да свикне с тежестта и силата му.

— Джес... — Напрегнати мускули, устни на ухото ѝ. — Твърде много ли е?

Да. Великолепно, чудесно прекалено много.

— Не спирай. — Извивайки се под него с разкошно извиване на бедрата си, тя приветства тласъците му. Той продължи да се плъзга бавно навън и навътре, но навлизайки все по-дълбоко с всеки тласък, устата му беляза нейната в същото време с целувка, която имитираше плътския екстаз на чифтосването им.

Шокът от разпадането на тялото ѝ без предупреждение я накара да прекъсне целувката и главата ѝ се отхвърли назад, докато тъмната красота на крилата на Гален, разтворени в голям силует над тях, я обграждаше отвсякъде. Движеше се по време на свиващото се удоволствие, а голямата му ръка стискаше и приглаждаше малките, но изключително чувствителни възвишения на гърдите ѝ, докато той целуваше линията на гърлото ѝ; другата му ръка бе в косата ѝ, извивайки врата ѝ за него.

Изтръпнала, чувствайки тялото си горещо, еротично използвано, тя заплете пръсти в горящата коприна на косата му при последната разкошна вълна на удоволствие, която се спусна през нея... и го държеше, когато той потрепери и се изля в нея със силни тласъци от течна горещина, викайки името ѝ в края, прошепвайки го отново и отново, а тялото му продължаваше да тласка в нейното. И докато трепереше, застина, заравяйки лице в извивката на врата ѝ.

Моят мъж. Моят.

* * *

Есента премина в зима, след това в самото сърце на снега и леда. Докато дните ставаха по-къси и по-тъмни, Джесами прекарваше нощите си, свита в ръцете на Гален, когато той не беше на смяна или не водеше нощни тренировъчни упражнения, и четейки в часовете на разсъмване, когато работеше. Беше време на открития, игра и радост,

но и за тихото, промъкващо се знание, че големият ѝ варварин беше много, много внимателен да не я нарани.

В началото не го беше разбрала, прекалено заслепена от блясъка на това, което бяха направили, за да осъзнае, че любенето не беше само бавен танц. Но сега, когато острият ръб на глада им се беше загладил, когато тя бе прекарала повече от една вечер, изучавайки красивото тяло на Гален, докато той „страдаше“ за удоволствието на дамата си, можеше да почувства напрегнатите сухожилия и мускули, докато той се сдържаше от освобождаване на жестоката сила на страстта си.

Болеше я, че никога не се бе освободил, за да приеме силата на удоволствието, което ѝ даваше, но не чувстваше гняв. Как можеше да е ядосана с мъж, който гледаше към нея по начина, по който я гледаше Гален? Той можеше никога да не ѝ каже поетични думи на любов, но знаеше, че я чувства във всяка фибра в тялото си, усещаше привързаността му във всяка ласка, всяко ново чудо, което откриваше, за да ѝ го покаже... всяка тайна, която споделяше.

— Майка ми ми е писала — каза последната нощ, докато лежаха в леглото.

Наясно с болезнената връзка, която той имаше с Танае, тя постави ръка на сърцето му и просто го изслуша.

— Казва ми да се върна, пише, че Титус се е съгласил да ми даде командването на половината си армия. Ориос ще остане експерт по оръжията, но аз ще бъда лейтенант.

Вдигайки се на лакът, тя се намръщи.

— Защо ще иска да ти предложи по-ниска позиция от тази, която имаш при Рафаел? — Може би армията на Рафаел все още не беше толкова впечатляваща като тази на Титус, но беше на Гален да я тренира, да я води. Дори Дмитрий, вторият на Рафаел, се прекланяше пред експертното мнение на Гален, щом станеше въпрос за войниците им.

Усмивката на Гален съдържаше пустота, която тя никога преди не бе виждала в своя войн.

— Защото знае, че винаги съм се стремил да я удовлетворя. Като дете мислех, че ако съм достатъчно добър, достатъчно силен, мога да заслужа обичта ѝ.

Тлеещият ѝ гняв към Танае, растящ през сезоните с всяка малка истина, която Гален казваше за празното си детство, се подпали.

— Няма нужда да удовлетворяваш никого, Гален. Ти си великолепен и ако тя не може да види това, тогава е глупачка.

В морето от зелено се появи засилваща се светлинка, докато не стана прозрачно.

— Великолепен?

Уловена от уязвимостта, която ѝ бе показал, тя прошепна отговора си в целувка.

— Напълно.

Сега, стоейки на любимото си място на покрива, си помисли как тези малки разговори ѝ бяха разкрили нейния варварин. Той може и да бе суров и пряк на повърхността, но в сърцето му имаше ужасни рани, такива, които го караха да се грижи толкова много за нея — сякаш не искаше да направи нещо, което да я накара да си тръгне сега, когато сега беше негова.

Самотна сълза се плъзна надолу по бузата ѝ.

ГАЛЕН

Гален свърши по-рано с тренировките, докато тъмнината на зимата се затваряше около тях. Въздухът беше лишен от сняг, въпреки че дебел слой покриваше земята. Мръщейки се на шепненията, които се разменяха между войниците, че експертът им по оръжия има желание да се прибира вкъщи, той въпреки това се ухили на повечето, без да им отговаря. Може би омекваше, но беше щастлив по начин, по който никога преди не бе бил. А това го правеше толерантен.

Летейки обратно до апартамента, който споделяше с Джесами, намери стаите празни. Разочарован, реши да се изкъпе. Тъкмо беше взел дрехи, когато Джесами влезе в стаята. Сърцето му, както винаги, спря. Тя се втурна в ръцете му и го целуна с дива радост на жена, която обича докосването му. Такова постоянно внимание можеше да накара един мъж да загуби главата си, да повярва, че е толкова великолепно създание, каквото тя го виждаше.

— Ще се къпеш ли? — Тя се притисна към него, ръцете ѝ галеха гърдите му нежно и собственически, над ръба на ризата му, която бе

започнал да носи, когато паднаха снеговете. Иначе Джесами щеше да се тревожи за него.

— Ще приключа скоро. — Водата на реката беше ледена дори за ангел и не го мамеше да се бави.

Бавно и порочно устните на Джесами се извиха в усмивка, която само Гален беше виждал.

— Ще ти изтрия гърба.

Трябваше да ѝ каже да остане в Кулата, където щеше да бъде на топло и уютно, но имаше нужда от нея прекалено много. Давайки ѝ дрехите, които държеше, той я взе и отлетя не до близката река, а към малкото езеро в подножието на планината, на разстояние, където водата все още течеше чиста и сладка. Беше значително по-дълъг полет, но нямаше значение, след като с него беше Джесами.

— Би ли ни обезпокоил някой? — попита тя, когато се приземиха, разтваряйки крила, за да ги разтегне — висока, красива жена с рокля до колената в цвета на морска пяна, и копчета, които затваряха цепката за крилата на раменете ѝ, направени от квадратно изрязани кристали с по-ярък нюанс на синьото.

— Не. Сами сме. — Не можейки да ѝ устои, той погали чувствителната извивка на крилата ѝ, карайки я тихо да потрепери от удоволствие. — Тази област е далеч от ангелските пазачи, и е ненаселена. Планините са толкова диви, колкото са били и в началото на времето.

Усмивката ѝ съдържаше страстно предчувствие, което накара членът му да подскочи.

— Не трябва ли да се къпеш?

Смеейки се на начина, по който бе седнала на близкия камък, като кралица, готова да се наслади на частен спектакъл, с крила докосващи снега, той започна да се съблича. Никога не бе бил стеснителен от голотата си, но виждайки насладата на Джесами от тялото му, се превръщаше в екхибиционист... но само с нея. Гол и очевиден в желанието си, той си пое дъх и се гмурна под студената повърхност на дълбокото езеро, захранвано от планинските дъждове.

Ледената вода беше шок, но нищо, което тялото му да не може да издържи. Издигайки се към повърхността, той премигна, за да махне водата от очите си, за да види роклята и бельото на Джесами събрани в краката ѝ, разкривайки дългокрака богиня, плътта ѝ в перфектно

съотношение с деликатните ѝ кости. Извивките ѝ бяха нежни, но ясно изразени, гърдите ѝ стегнати възвишения, които обичаше да вкусва и дразни. Неговата историчка беше много чувствителна там.

Сядайки на ръба на езерото, след като пусна съблечената си роба на снега, тя потопа крака във водата и потрепери.

— Ела тук.

— Както пожелае дамата ми. — Смехът ѝ, мек и интимен, се обви около него, когато заплува към нея, за да застане между колената ѝ, разтваряйки по-широко бедрата ѝ, карайки я да се изчерви. Гледаше как вълната цвят оцвети гърдите ѝ, голите ѝ зърна бяха твърди връхчета, които трябваше да опита.

— О! — Ръката ѝ хвана косата му.

Удовлетворен, той използва палеца и показалеца си, за да подръпне зърното на пренебрегнатата ѝ гърда, докато придърпваше другото в устата си. Тя беше толкова малка, толкова перфектна, че можеше да я поеме цялата в устата си — да смуче, маркира и ближе. Освобождавайки я бавно, с нежелание, се наслади на гледката на блестенето на гърдата ѝ от любенето му, толкова розова и красива. Когато тя дръпна косата му, той се усмихна, облизвайки другата ѝ гърда.

По времето, когато свърши, сладката ѝ миризма беше във всеки негов дъх.

— Джес... — каза сурово.

— Да? — Тя разтвори по-широко бедра, докато той правеше пътека от целувки от пъпа ѝ до сладостта, скрита от фини кестеняви къдрици. Бе пирувал там и преди, обичаше малките звуци, които издаваше, когато бе разгорещена от езика му, но тази вечер откриваше, че контролът му бе по-слаб от дивата чувственост на поканата ѝ. Ласките му бяха по-груби, хватката му върху бедрата ѝ по-силна.

Вместо да се засрами, тя се надигна към него.

Той беше мъж. Мъж, който я желаше. Имаше ефекта на скъсване на каишка. Ближейки, смучейки, дори захапвайки със зъбите си, той я избута до силен, бърз връх. Тя потрепери, вкусът на еротичното ѝ удоволствие бе върху езика му. Наясно колко е чувствителна след оргазъм, той се отдръпна и постави горещца, мокра целувка на вътрешността на бедрото ѝ.

— Водата не е толкова студена. — Придума я той, искайки да влезе с него в езерото, за да може да влезе с члена си — твърд като камък, въпреки студа — в топлата стегнатост на сърцевината ѝ.

Очите ѝ блестяха.

— Лъжец. — Масажирайки раменете ѝ, тя се наведе напред с разперени криле, за да целуне устата му, сексуалността ѝ беше безсрамна и опияняваща. — Искам нещо друго.

Заинтригуван, той се избута нагоре с ръце от двете ѝ страни, душейки и целувайки грациозната линия на врата ѝ.

— Всичко.

С пръсти, рошещи косата му, докато се плъзгаше надолу, тя повдигна очи към нощното небе, осветено единствено от деликатното сребърно на сърповидната луна и леденостудения огън на безбройните звезди.

— Искам да танцувам, Гален.

Ръцете му се свиха на бедрата ѝ.

— Джес...

Джесами го целуна отново, меко, чувствено и съблазнително.

— Никога не съм мислила, никога не съм смеела да мечтая, че ще имам това, но ти ми обеща, Гален. — Зъби на долната му устна, успокояващата топлина на езика ѝ, разгорещено смучене. — Каза, че ще летиш с мен, където и когато пожелаеш.

Тези малки целувки малко по малко го подлудяваха. Той придвижи ръцете си близо до гърдите ѝ, принуждавайки се да не е прекалено груб с нея. Ако наранеше Джесами, щеше да отреже собствените си ръце, обгаряйки раните с нажежен метал, за да не могат да се възстановят за година. След това щеше да го направи отново.

— По-силно. — Пресипнал шепот срещу устата му. — Моля те.

Той стисна зъби, за да не свърши във водата. Джесами продължи да го целува и гали, докато той се бореше с нуждата си. Ръцете му се движеха, стискайки и придърпвайки по-силно, отколкото беше правил преди. Кремавата ѝ кожа почервеня от грубото докосване.

Треперейки по начин, по който той знаеше, че няма нищо общо със студа, тя прокара ръка по извивката на крилата му, дългите пръсти галеха чувствителния ръб, където крилото излизаше от тялото му. Усещането беше, все едно галеше члена му. Отдръпна се до средата на

езерото и се гмурна. Тя стоеше, където я остави, когато се върна на повърхността. Гърдите му се повдигаха тежко, косата ѝ играеше около раменете ѝ, криейки гърдите ѝ — но не и твърдите връхчета на зърната ѝ.

Горска нимфа, дошла за живот. За да го измъчва.

— Студът не помага — прошепна той, плувайки напред, за да хване бедрата ѝ и засмука твърдото розово връхче на едната ѝ гърда в устата си, без предупреждение. Викът ѝ беше най-сладкият звук. Избутвайки настрани косата ѝ, обхвана другата ѝ гърда с ръката си, използвайки толкова сила, колкото беше казала, че ѝ харесва. Членът му беше дебел и готов между краката му.

Тогава тя прошепна:

— Танцувай с мен, Гален.

Оставяйки зърното ѝ да се изплъзне от устата му, той срещна погледа ѝ.

— Няма да имам способността да се владеея. — Танцът беше най-старият от чифтосванията.

— Да съм молила за контрол? — С това напомняне тя се изправи на крака и му подаде ръка. — Сега ела.

Не можеше да ѝ откаже нищо. Издигайки се от водата, той не я вдигна на ръце, както правеше обикновено. Вместо това я задържа до него с една ръка около кръста ѝ под крилата ѝ, другата около горната част на гърба ѝ. Членът му туптеше помежду им. Потривайки се нежно срещу него, Джесами обви ръце около врата му.

Гледайки я с греховна усмивка, той каза:

— Прибери крила.

Тя прибра дясното си, лявото вече беше по-малко и прибрано към гърба ѝ, светлината в очите ѝ изведнъж се замъгли без предупреждение.

— Теглото ми ще бъде ли опас...

— Тежиш по-малко от перце. — Толкова деликатна... тя беше много, много деликатна. Гладът му, в контраст, беше толкова огромен — беше уплашен, че може да я пречупи. А той не можеше да понесе да си представи как Джесами се отвръща от него, уплашена и разочарована. Особено след като почти вярваше, че емоцията, която виждаше в очите ѝ, беше този рядък подарък, който никой друг не му беше дал.

Заклевайки се да я пази дори от себе си, той се издигна в нощното небе, с тялото на Джесами до неговото. Издигна се високо, по-високо, отколкото я беше отвеждал преди, докато сякаш можеха да достигнат звездите в студения и рядък въздух. Без игриво летене днес, само брутална права линия — нямаше търпението да се опитва да го направи по различен начин, освен бързо, но за Джесами щеше да се опита.

— Не се бори, Гален — каза тя, когато спряха, толкова високо, че на върховете на миглите им се оформи скреж. — Предай се.

— Не искам да те нараня. — Тя беше най-скъпото нещо в живота му.

— Аз също съм ангел. Безсмъртна. Отнасяй се с мен като с такава.

Преследваната молба под изискващия тон го нарани. Ако тя пожелаеше, щеше да постави света в краката ѝ.

— Обещай ми, че ще ме спреш, ако стана прекалено груб.

Огромни тъмни очи погледнаха в неговите, сурови от желание и нужда, която съперничеше само с неговата.

— Обещавам.

Приемайки думите на тази жена, която разбираше болката на ниво, което повечето никога не разбираха, той затегна хватката си, за да опустоши устата ѝ, държейки ги на едно място с леки движения на крилата си. Когато тя се плъзна достатъчно, за да може да го прегърне между краката си, той ги наклони, докато лицата им бяха към земята, захапа извивката на рамото ѝ... и прибра крилата си.

Падаха.

Викът на Джесами съдържаеше радост, не ужас. С оголени зъби в яростна радост, той разтвори криле точно преди да се разбият в планините, наклони се наляво и със спирац сърцето полет влезе и излезе от широка пещера, едва отбягвайки острите ръбове на камъни, които можеха да ги срежат и натъртят, преди да се изстреля от назъбена дупка, предизвикана от някакво отдавнашно събитие, и в спирален полет се издигна в нощното небе още веднъж.

— Това беше чудесно! — Усмивката на Джесами беше толкова дива, колкото и неговата.

Смеейки се с примитивно щастие, той си открадна целувка, преди да я прекъсне, за да се концентрира върху ударите на крилата си

дори по-силно, докато ги издигаше високо в небето. Когато партньорката му се погали с женско нетърпение срещу него, той беше толкова дълбоко в танца, че обви кракът ѝ около кръста си и се плъзна в нея със силен, почти брутален тласък. Твърде късно умът му се проясни.

— Джесами, да не би...

Тя го стисна с вътрешните си мускули, прекъсвайки думите му.

— Нека паднем отново.

Перфектна, тя беше перфектна. С най-примитивното удоволствие във всяка капка от кръвта си, Гален спусна вертикално този път. Контролирайки снижаването им с бруталната сила на мускулите на крилата си, той ги остави да падат за един удар на сърцето, преди внезапно да спрат, тялото му навлезе силно в нейното от раздрусването.

Отново.

И отново.

И отново.

Докато Джесами не атакува устата му, гладът ѝ беше огромен. Всякакъв контрол, който той беше запазил, беше изгубен, нишката му се скъса с почти реален звук. Придържайки я към себе си с една ръка, с другата хвана косата ѝ и ги спусна в почти невъзможно бърза спирала, която изглеждаше обречена да свърши с телата им пречупени от непрощаващите планини.

Вдигайки ги в последния възможен момент, той ги издигна отново, без да дава възможност на Джесами да си поеме въздух. Без предупреждение, без нежност, отново падна, тялото ѝ бе тясно, горещо и копринено около неговото. Чувствайки как мускулите ѝ започват да се стягат, удоволствие да разтърсва тялото ѝ, той прокара устните си надолу до пулса на врата ѝ, докато се издигаха, и смучеше силно, докато падаха.

ДЖЕСАМИ

Мускулите на Джесами все едно се бяха превърнали в течност, бедрата ѝ бяха в опасност да се изплъзнат от тялото на Гален, когато ги издигна в звездното небе отново. Всеки удар на мощните му криле тласкаше твърдата му дължина в нея толкова дълбоко, че тя се чувстваше маркирана. Малките вътрешни мускули продължаваха да се

свиват и отпускат от последствията на най-мощното удоволствие, което бе чувствала някога.

Точно когато мислеше, че повече не може да понесе, тя погледна нагоре, видя голата му страст и почувства как тялото ѝ шокиращо бързо стана готово.

— Силен, прекрасен мъж — каза тя, давайки му думи, защото Гален имаше нужда от тях. — Само да знаеш — ти си мой. Винаги и завинаги. Затова не си мисли някога да си променяш мнението.

Треперейки, той отпусна глава, притисна бузата си към нейната и прошепна думи на език, едновременно красиви и древни. Сълзи запариха в очите ѝ, страст я разкъса с дива нежност.

Твой съм.

Толкова просто. Толкова силно. Сърцето му лежеше в краката ѝ.

Преди да успее да открие гласа си, той затвори устата ѝ със своята и се загубиха в толкова страстна целувка, че приличаше на лудост. Загубена в невероятната му сила, тя едва почувства пръските вода по гърба си, когато спря над езерото, издигайки ги на крило разстояние от повърхността му, преди леко да кацне на снежния бряг.

Дрехите му бяха меки под гърба ѝ, земята твърда. И Гален... той беше ад.

Тя изкрещя, когато ѝ даде капитулацията си, силно, горещо и без сдържаност.

* * *

Радостта от танца им продължаваше да бръмчи във вените ѝ дни по-късно, докато довършваше бележките си за територията на Рафаел, които щеше да добави към историите, когато се върне в Убежището.

От прозореца на библиотеката тя можеше да види архангела да тренира със смесената единица от ангели и вампири. Снегът беше като непрекъснато бяло одеяло във всяка посока. Смях на деца се издигаше от близкото село на смъртни, носен от непостоянния вятър, и тя почувства остро свиване в душата си, осъзнаване на войските и задълженията, които я дърпаха към дома ѝ в планините... докато нейният варварин трябваше да лети обратно към територията на Рафаел, защото задачата му не беше напълно завършена.

Но нямаше да мисли за това сега. Сега беше времето да обича Гален.

* * *

Този зимен ден, както и следващият, бяха повече от красиви. Небето беше кристалносиво през деня и обсипано със скъпоценни камъни през нощта. Джесами прекара сезона в ръцете на воин, който ѝ казваше, че тя е неговото всичко, дори когато раненото му сърце се бореше да приеме това, че любовта ѝ не е като треперещия пламък на свещ, а като постоянната светлина на слънцето.

Пролетта дойде с разцъфване, деликатно и напъпващо. Сърцето на Джесами пееше, виждайки как светът отново се пробужда, въпреки че беше трудно време, защото трябваше да каже довиждане на приятелите, които си бе създала в Кулата. Трудно, но не болезнено, защото вече не беше в капан в Убежището. То беше станало дом, вместо клетка.

Сутринта на тръгването ѝ Трейс я целуна по дланта, извън погледа на останалите.

— Ако някога се умориш от него, знаеш, че можеш да обърнеш тези прекрасни очи към мен. — Неприлични думи, истинска топлина.

— Благодаря ти, че си ми приятел. — Той беше част от пътуването ѝ и тя никога нямаше да го забрави. — Ела да ме видиш при следващото си посещение в Убежището.

— Само ако вземеш оръжията на варварина си и го завържеш за по-сигурно.

Споменът я накара да се усмихне, докато не след дълго стоеше на пръсти, прокарайки устни срещу бузата на Рафаел.

— Ще посетя земята ти отново. Остави печат на сърцето ми.

— Не чакай прекалено дълго. — Безмилостните сини очи бяха тъмни с намек на тъга и тя знаеше, че съжалява да види как си тръгва, този безжалостен архангел, който някога беше момче, което тя държеше, когато удареше коляното си. — Градът ще порасне, но небето и земята около Кулата винаги ще са твои, за да ги изучаваш, докато управлявам. — Позволи ѝ да отстъпи в ръцете на мъжа, който щеше да я пренесе до дома. — Грижи се за нея, Гален.

Гален не отговори, изражението му ясно казваше, че инструкцията не заслужаваше отговор. Рафаел се засмя. Звукът беше рядък, отмиращо ехо на това малко синеоко момче, което беше възлюбеният син на двама архангели. Зад него Дмитрий стоеше тих и наблюдателен, но устните му се бяха извили в лека усмивка. Усмивка, която бе стигнала до очите му.

— Безопасно пътуване.

Издигнаха се от покрива на Кулата в края на думите на Дмитрий, ескортирани до границата от два ангела в перфектна формация. Тя беше привидната причина за показността, но знаеше, че това е респектът към Гален, който водеше ескадрона. Гордост изпълни сърцето ѝ към мъжа, който беше неин. Мъж, който бе заел собственото си място, независимо от тези, които се опитваха да го задушат и пречупят.

Майка му му беше писала отново, настоявайки да се върне в земите на Титус, да поеме по-ниската позиция и да „подобри уменията си“. Коварната атака към самочувствието на Гален ядоса Джесами, но той само беше поклатил глава и беше казал:

— Страхува се, Джесами. — Дълбочината на разбирането в очите му щеше да изненада тези, които виждаха само твърдата, пряма външност.

Потушавайки собствения си гняв, Джесами беше обхванала бузите му.

— Искаш ли да я видиш? — Танае беше негова майка — като дете, което обичаше родителите си, въпреки честите болезнени мълчаливи моменти между тях, тя можеше да разбере емоционалната нужда.

— Да. — Той остави настрана писмото. В него се усещаше спокойна сила. — Няма да преследвам одобрението ѝ обаче. Може да се пребори с гордостта си и да дойде при мен.

Докато летяха, Джесами се надяваше Танае да преглътне гордостта си, защото, докато Гален вече не се нуждаеше от одобрението ѝ, той все пак я обичаше.

— Джес... — Топъл дъх, познат глас. — Погледни.

Тя погледна надолу и видя снежните планински върхове да идват към живот от слънчевите лъчи, а снегът изглеждаше накъдрен от вълни от разтопено злато.

— О...

Беше едно от първите чудеса, които споделяха.

Пътуването към дома беше различно от това към територията на Рафаел. Игриви като деца, те танцуваха над изоставени острови и вековни гори с протегнати клони. Гален се смя с нея, докато не се смееше с никой друг, дразнеше я с игриви думи и я слушаше в шок, докато тя му прошепваше скандалните истини, научила през годините.

— И да вярвам, че си пазена и невинна?

— Горкото то. Може ли голямата ти чувствителност да понесе остатъка от приказката?

Силен смях, смеещи се очи.

— Ще устоя, ако трябва.

Когато почти стигнаха до Убежището, радостта им стигна до тихо, сериозно знание.

— Кога ще тръгваш обратно към територията на Рафаел? — Дори след като знаеше истината от зимата насам, когато той ѝ я прошепна в напоения с удоволствие мрак, сърцето ѝ се свиваше с болка.

Гален ги заведе до една скала, гледаща към реката, която прекосяваше Убежището — последен миг на усамотение.

— Утре сутрин. — Косата му гореше на планинската светлина, докато държеше лицето ѝ в грубата топлина на ръцете си, изпивайки я с очите си. — Войниците на Рафаел са силни, но не са достигнали до нивото, в което ще могат да отблъснат силите на друг архангел с единствено решаващо действие.

Въпреки че Сънят на Александър можеше да продължи поне хилядолетие, Джесами разбираше, че светът на Кръга никога не бе спокойно място.

— Знам, че ще успееш да ги подготвиш.

Гален стисна бедрото ѝ.

— Не трябва да те моля за това — каза той с привързаност във всяка дума, — но ще го направя. Чакай ме, Джес. Ще се върна обратно

при теб. — Беззащитна емоция превърна морското зелено в тъмни изумруди.

Притискайки пръсти към устните му, тя поклати глава.

— Не трябва никога да молиш, Гален. Завинаги, толкова дълго ще те чакам.

Тази нощ го любя със страстна ярост, казвайки думи на обич отново и отново, за да знае той, че тя ще го чака. Сутринта дойде прекалено бързо и с последна целувка, толкова нежна, че разби сърцето ѝ, варваринът ѝ отлетя обратно към земите на мъжа, на когото сега беше подчинен.

ГАЛЕН

Гален беше безмилостен в тренирането на войниците на Рафаел. Бе оставил сърцето си в Убежището, кървейки от липсата му. Беше егоистично от негова страна да моли Джесами да го чака, когато най-накрая беше открила крилата си, и беше жена, която много щяха да я ухажват.

Обичам те, Гален. Толкова много, че боли.

Държеше думите ѝ в сърцето си, полира ги, докато не се превърнаха в скъпоценни бижута. Каза си, че никоя жена не би казала такива сладки, страстни думи на мъж, ако не го обожаваше. Той не я бе обвързал с молбата си — тя бе избрала да я спазва. И въпреки това се тревожеше, че няма да го гледа по същия начин, когато се върне, че любовта ѝ ще се разруши от ограничаването на свободата, която обещанието ѝ ѝ налагаше.

* * *

Първото писмо беше доставено от връщащ се пратеник. Безупречната ръка на Джесами му беше писала за живота си, за децата, които учеше, и хората, които е срещала, историите, които е писала, свързвайки ги, въпреки че той беше на половин свят разстояние.

Мой скъпи Гален...

Той прокарваше пръсти по думите толкова много пъти, че мастилото се зацапа. Очите му горяха, докато не остави писмото

настрани, за да го дочете по-късно вечерта, когато никой нямаше да го притеснява и можеше да го чете колкото бавно си иска.

Изпрати отговора си — много по-къс, защото нямаше толкова много думи като Джесами — с Рафаел, когато архангелът се върна в Убежището с малка група ангели, които щяха да останат там. Джейсън се грижеше за ангелското укрепление с помощта на Илиум и Аодхан, но двамата ангели все още бяха млади.

Рафаел му достави писмото на Джесами.

ДЖЕСАМИ

Джесами докосна писмото за хиляден път, проследявайки силните, ъглови линии от перото на Гален. Почти можеше да усети енергията му, суровата му сила в сбитите думи, които друга жена можеше да приеме като безразличие. Усмивайки се, защото тя разбираше, че като войн няма време или склонност, за да научи поезия и джентълменски техники за ухажване, тя целуна писмото и го сложи на книгата, която носеше, прибирайки се вкъщи.

— Дъще.

Джесами се обърна при звука на познатия глас, прибирайки писмото на Гален между страниците на книгата — но майка ѝ вече го бе видяла.

— От варварина ти. — Беше казано с усмивка, с привързаност вместо с укор.

Джесами се засмя.

— Да.

Не беше казала на майка си, че Гален не е чак такъв варварин, какъвто изглеждаше — не само заради факта че хората постоянно подценяваха интелигентността му, но и защото нямаше нужда от такава защита. Тя обожаваше всяка част от него, грубото и тайната сладост. Тази сладост, която го беше накарала да ѝ прати маргаритка в писмото си.

Днес прелетях над едно поле и си спомних как говореше на цветята, беше написал той, почти докарвайки я до сълзи, големия звяр.

— Обичаш го. — Думите на майка ѝ бяха последвани от дълбока и все пак колеблива усмивка. — Мога да го видя в очите ти.

Неспособна да понесе това колебание, Джесами отиде в прегръдката на майка си. Мирисът ѝ, толкова интимно познат, топъл и любящ, сетивно напомняне на нощите в детството си, които Джесами беше прекарала мълчалива и неподвижна в скута на Росуен — след като наистина беше разбрала, че крилото ѝ никога нямаше да се оформи като това на приятелите ѝ, че никога нямаше да може да се присъедини към тях за игра в небето.

— Така е — прошепна тя, стискайки силно майка си, защото Росуен я бе люляла нощ след нощ с яростна защитническа любов в гласа, докато се опитваше да утеши дете, което го болеше прекалено много, за да я приеме. — И той също ме обича — каза тя, наясно, че майка ѝ има нужда да го чуе. — Щастлива съм.

Росуен се отдръпна от прегръдката ѝ, богатото кафяво на очите ѝ беше покрито от мокра пелена.

— Не, не си.

— Майко...

— Шшт. — Смеейки се през сълзи, майка ѝ стисна ръцете ѝ. — Боли те от липсата на твоя воин.

Джесами се засмя и ѝ беше леко сълзливо, защото не бе осъзнала досега колко много ѝ липсва да говори с майка си за Гален. Не беше съзнателен избор да не го прави, а просто резултат от болезнената тишина, която се бе настанила между тях в продължение на години.

— Ще дойдеш ли с мен у дома? — попита тя, пресягайки се към дланта на Росуен. — Бих искала да си поговорим.

— С радост. — Пръсти, слаби и дълги, погалиха бузата ѝ. — Толкова съм щастлива да видя, че тъгата се е махнала от сърцето ти.

Тогава Джесами осъзна, че дистанцията помежду им беше и нейна вина, не само на майка ѝ. Беше си мислила, че маскира скръбта си успешно, докато порастваше и ставаше уважавана фигура в Убежището, но коя майка, обичаща детето си, не би имала способността да вкуси солта на скритите сълзи на същото това дете?

Хващайки ръката на Росуен и с крила припокриващи се с топлата интимност между майка и дете, тя взе решение — без значение какво щеше да се случи занапред, Росуен никога повече нямаше да усети

такава болка в дъщеря си. Гален ѝ беше помогнал да открие крилата си, но радостта от духа, който беше в нея, беше нейна грижа и тя щеше да се бори, за да продължи да е в нея.

— Какво ти е писал, този голям звяр, който те целуна пред цялото Убежище? — попита Росуен с подкачаща усмивка. — Дай да видя.

— Само ако ми дадеш да видя тези любовни бележки, които знам, че татко все още ти пише.

Бузите на майка ѝ се оцветиха в розово, подобно на цвета на върха на перата ѝ, същият цвят като вътрешните ръбове на крилата на Джесами.

— Ужасно момиче!

Джесами се изкикоти и притисна книгата и писмото на Гален поблизо до сърцето си. Тези писма продължаваха да се разменят през света, докато сезоните се сменяха. Тя пишеше страници, и страници, пълни с истории за живота в Убежището — включващи и трите малки ангела, които чакаха Гален заедно с Джесами.

Увериха ме, че техниката им за летене се е подобрила значително — доста са прилежни към упражненията за летене, които си им задал, и дори станаха инструктори на съучениците си.

Илиум, Джейсън и Аодхан взеха посланието ѝ и отлетяха към Гален.

* * *

— Знаеш ли, че дойдох първо при теб, преди да съм видял майка си? — каза умореният Илиум един късен летен ден, подавайки ѝ писмо. — Гален заплаши да ми откъсва перата едно по едно, ако не го направя.

С обич, този синьокрил ангел, който винаги изпълваше сърцето ѝ, тя го целуна по бузата.

— Лети към Хъмингбърд — каза тя, говорейки за надарения артист, който беше неговата майка. — Знам, че оглежда небесата за теб.

Той беше невероятна гледка на фона на оранжевото и златното на здрача, но тя вече се обръщаше, пръстите ѝ трепереха, докато разчупваха печата. Както винаги беше кратко, без разкрасявания. Никакви думи на любов. Просто Гален.

Кажу на трениращите, че ще ги изпитам стриктно, след като се завърна. Никога не е прекалено рано да започнат да тренират за ескадрон.

— О, чудесен мъж — прошепна тя, защото такива думи биха означавали всичко за малките, които му се прекланяха.

Този път нямаше маргаритка. Само неизказана молба.

Перото, което откраднах, когато напусках, губи мириса ти.

Тя му изпрати перо от вътрешния ръб на крилата си, където розовото беше почти пурпурно, и му писа как пролетта е разцъфнала в планината; за политическите игри, които бе видяла, докато Михаела стоеше на ръба между ангел и архангел; писа му и за тревогата си за Илиум.

Младият ангел се беше влюбил в смъртна, преди да напусне Убежището, и с всеки изминаващ ден от завръщането си тази любов ставаше все по-дълбока. Повечето свиваха рамене и го приемаха като страст от негова страна, бъркайки дивата красота на духа му за слабост, но тя познаваше силата на лоялното сърце на Илиум.

Не мога да си представя Илиум без неговата усмивка — написа тя, докато синьокрилият ангел си играеше с децата отвън, а тя

седеше на бюрото в класната стая. — Смъртта ѝ ще го преследва цяла вечност.

Отговорът на Гален беше прост.

Силен е. Ще оцелее. — Тогава добави нещо, което разби сърцето ѝ. — Аз не съм толкова силен.

Със сълзи, течащи по лицето ѝ от думите, които ѝ даде този воин, който беше неин, тя му писа за обожанието си, защото никога не би вдигнала някакви защитни стени, когато ставаше дума за Гален. Той винаги, винаги щеше да знае за любовта ѝ.

— Моят Гален.

* * *

Есента беше дошла, когато пристигна отговора чрез Дмитрий, дошъл с бърз плавателен съд, преди да го поеме ескадрон ангели, за да може Илиум да прекара известно време в Кулата. Джесами срещна погледа на Дмитрий.

— Не е съвпадение, че е извикан толкова скоро, нали?

Чувствената извивка на устата на Дмитрий беше тънка линия, докато поклащаше глава.

— Рафаел е притеснен от връзката му със смъртната жена. Може да пресече граници, които не бива да бъдат пресечени, да каже тайни, които никой смъртен не бива да знае.

Знаейки наказанието, което щеше са понесе ангела, ако разкрие ангелски тайни, Джесами гледаше как си заминава с болка в сърцето.

— Няма безопасност в любовта, нали, Дмитрий?

— Не. — Една дума, която съдържаше хиляди неизказани неща.

Тя отново се зачуди какво лежи в миналото на вампира, но това не бяха нейни въпроси за задаване.

— Войниците на Рафаел?

— Всеки ден твърдят, че мразят Гален, но ще го последват и към смъртта си, ако им заповяда. — Любопитство превзе погледа му. — Сгреших за резултатите от ухажването му и все още не мога да разбера защо.

Смеейки се, тя докосна посланието на Гален, скрито в таен джоб в роклята ѝ.

* * *

Чак в следващото си писмо писа за единственото нещо, което не бе повдигнала още — не поради страх, а защото той я караше да забрави, че е несъвършена.

Никога няма да имам дете, Гален. Кеир не може да ми обещае, че няма да предам увреждането си.

Тя бе открила щастието си, изминавайки път, покрит с разбити мечти и преследваща я самота. Щеше да я унищожи да види такава тъга в очите на свое дете.

Отговорът на Гален пристигна в ръцете на красив войн с пеперудени криле.

Ще летя с детето ни навсякъде, където има нужда да отиде.

Думите се размазаха. Изтривайки влагата от бузите си, тя продължи да чете.

Пърхащите дребосъци може и да имат въздух в главата си, но Титус е свършил прекрасна работа в отглеждането им. Връзки могат да бъдат създавани не само чрез кръв. И Джес... Нямам нужда да изграждам империи и династии. Искам само да създам дом с теб.

Варваринът ѝ знаеше поезия все пак, помисли си тя, гледайки мастилото да се размазва под сълзите, които не съдържаха болка, само силния копнеж на любов, толкова истинска, че я беше променила завинаги.

ГАЛЕН

Илиум каза на Гален нещата, за които Джесами не му бе писала в писмата си — че няколко мъже, ангели и вампири, бяха опитвали множество пъти да я ухахват. Единствената причина Гален да не пребие синьокрилия ангел заради това, че бе вестоносецът, беше, че Илиум предаде новината с мръщение, добавяйки:

— Джесами е прекалено мила, за да им каже да престанат да я тормозят, но всеки мъж знае, че ако натисне прекалено силно и я накара да се почувства неудобно, ще се разправя с Дмитрий.

Гален внезапно разбра, че докато Илиум не бе напускал Убежището, е бил единственият защитник на Джесами.

— Благодаря ти.

Поглед, оголени зъби.

— Имаш ли представа колко хора ме наричат Блубел?

Гален се засмя, осъзнавайки, че този красив ангел, приличащ на украшение и борещ се като блестящо, елегантно острие, беше станал приятел, за когото не се бе грижил.

— Ела тогава. Ще те оставя да ме надвиеш в компенсация.

* * *

Докато продължаваше да работи с хората на Рафаел през хладната захапка на есента, земята се покриваше със стотици оттенъци на червено, кафяво и охра, той си мислеше за неговия запас от писма и за деликатното перо, розово и кремаво. Толкова красиви думи му беше писала Джесами. Въпреки това беше прекалено честен, за да се самозалъгва, един факт нямаше да се промени: той беше първият мъж, отвел жената, в която се беше превърнала, в небето. По времето, когато

се върнеше, други щяха да са го направили... и така неговата историчка щеше да има избор.

Можеше да го пречупи представата тя да лети в ръцете на друг мъж, но той искаше тя да има този избор, искаше да не съжалява, че е била с него. Защото всичко в него, дори грубите му ъгли, носеха името на Джесами. Имаше нужда тя да бъде негова по същия начин.

ДЖЕСАМИ

Гледайки есента да преминава в сурова зима, Джесами отвори историите си и написа всичко, което бе станало предишните сезони. Мирът бе издържал, защото архангелите бяха прекалено заети с наблюдаването на зрелището на въздигането на Михаела към Кръга, за да играят политика. Джесами трябваше да признае, че новият архангел бе придобил сила с вдъхващо страхопочитание великолепие.

Далеч на север, написа тя, небесата танцуват с цвят през зимата, но когато Михаела достигна пълния си потенциал, небесата по целия свят затанцуваха, дали на тропиците или в Убежището, дали през деня или нощта. Богато индигово, живо рубинено, сияйно зелено, цветове, които превърнаха света в мечта.

Имаше и други събития, разбира се, по-малки в сравнение с това, но не маловажни. Записа ги с безразличието на историк, въпреки че душата ѝ плачеше тихо заради някои от нещата, които трябваше да напише. Но те бяха дълголетна раса, загубата и тъгата бяха толкова част от историята им, колкото и радостта.

Нейната собствена нужда продължаваше да расте. Гледаше небесата за характерните ивичести криле на Гален всеки ден, дори знаейки, че е повел мъжете и жените на Рафаел на зимен поход, за да са подготвени за по-сурови условия.

— Джесами.

Тя спря да пише с пачето перо над страницата, поглеждайки в слабото лице на ангел, по-възрастен от нея с петстотин години. Не хубав мъж, а такъв, който имаше завладяващо присъствие, което се получаваше от заглаждането му от времето и опита.

— Да?

Той вдигна ръка към нея.

— Бих искал да те отнеса в небесата.

ГАЛЕН

Гален искаше да издърпа пролетта от земята, не че щеше да му помогне. Трябваше да остане на територията на Рафаел още един сезон, за да се увери, че всичко преподадено е добре научено.

— Ще се върна, когато съм необходим — каза на Рафаел, прекосявайки скалите, които имаха идеален изглед към Кулата, издигаща се от остров от другата страна на силния грохот на реката. — Но бих искал да бъда зачислен към Убежището.

— Нямам проблем с това. — Каза Рафаел. — Имам нужда поне един от доверените ми хора в Убежището през цялото време.

Доверието не само се бе задълбочило, бе се вкоренило между тях. Все пак Гален се чудеше дали ще бъде наблюдаван в Убежището, сега, когато имаше толкова много сила. Архангелът повдигна вежда.

— Правиш ме по-силен, Гален. Това те прави мишена. Бъди внимателен.

— Никой няма да ме хване неподготвен. — Не беше арогантност. Знаеше силните, както и слабите си страни. Благодарение на Джесами, Дмитрий, Джейсън и Рафаел, той вече не беше новак, когато ставаше въпрос за усещане и внимателно задушаване на коварни политически интриги, които можеха да отнемат живота на безсмъртен.

Косата на Рафаел се дръпна назад от бриза.

— Илиум ще се върне с теб. Чезне от скръбта да е далеч от смъртната си.

— Няма ли да е по-добре да го държим тук?

— Ти би ли направил такъв избор?

Гален си помисли за разкъсващата нужда да види Джесами, обмисли какво би било да знае, че тя ще престане да съществува в шепот време.

— Не. Ще бъде жестоко. — Ако Илиум имаше само шепот, то този шепот щеше да е негов.

Рафаел не каза нищо, но Гален знаеше, че беше съгласен. Имаше жестокост в Рафаел, тази от грамадната му сила, но имаше също и

способност за лоялност, която говореше на война в Гален. Нямахте да има нож в гърба от този архангел.

— Танае — каза архангелът след известно време, — помоли за разрешение да влезе в територията ми.

— Разбирам. — Срещайки сините очи, които Гален не беше виждал на никой друг, смъртен или безсмъртен, той знаеше, че позволението е било дадено.

Майка му, когато пристигна в Кулата, беше същата жена, същият войн, който винаги е била, но сега я виждаше с различни очи.

Тя се оказа лице в лице с мъж, който вече нямаше нужда от подкрепата ѝ в никакъв смисъл, писа той на жената, която го беше научила, че той заслужаваше да бъде обичан такъв, какъвто е, и че се е провалила, връщайки се в територията на Титус. Но може би е старт. Можем да намерим пътя един към друг.

Затваряйки писмото, той не написа единственото нещо, което крещеше в него.

Чакай ме, Джесами.

ДЖЕСАМИ

Джесами видя силуетите на два ангела в далечината, осветени от гърба си от залязващото лятно слънце. Тя засенчи очи, опитвайки се да разбере кои са, но слънцето караше крилата им да приличат на пожари, освен че... тя знаеше. Знаеше. Бягайки към ръба на скалата, безразлична към криещата опасности земя, тя чакаше със свити до полите си ръце.

Лъч светлина, уцелил чисто червена коса, която беше като коприна под дланите ѝ.

Със стичащи се по бузите ѝ сълзи, тя едва отрази отлитането на Илиум надолу към човешкото село на известно разстояние от тях. Очите ѝ бяха върху любовника, най-накрая завърнал се при нея. Летейки до ръба на скалата, той я хвана, когато тя скочи без колебание,

и се спусна в спирала надолу към реката, която се пенеше от камъните и течеше сладка и чиста в сенките.

— Ти си у дома. Ти си у дома. — Целуна устата му, бузите му, челюстта му, всяка част, която можеше да достигне. — Липсваше ми толкова много.

ГАЛЕН

Това освободи Гален — дълбочината на радостта в кафявите очи, пълни със сълзи, които срещнаха погледа му. Притискайки Джесами към себе си, той взе устата ѝ, думите ѝ, взе нея.

— Не ме интересува — прошепна той, дрезгаво, грубо, изискващо, — кой те е ухажвал, докато ме няма. Ще бъда единственият, който ще те ухажва сега. — Беше мислил да ѝ даде избор, но откри, че това го няма в него. — Ще те обичам до последния си дъх, ще ти дам всичко, което поискаш.

— Отново поезия. Не е честно. — Треперещ смях, нежни ръце, галещи гърдите му, сякаш има навик да го прави. — Не съм летяла, откакто си тръгна. — Меки думи, казани с интимна усмивка. — Ще ме ухажваш ли в небесата?

Покорен, той каза:

— Никога не бих те приковал към земята. — Въпреки ревността си.

— Знам. О, знам. — Търкайки мократа си буза в гърдите му, тя каза: — Не можех да понеса да съм в нечии чужди ръце.

— Джес.

* * *

Доста по-късно, докато нощта бе мека и топла около тях, Джесами се надигна от разбърканите одеяла на леглото и отиде до гардероба в ъгъла.

— Какво правиш? — попита той, лежейки по стомах, гледайки своята жена с очи блестящи от собственическо чувство. Сянката ѝ от луната беше тънка като тръстика, кожата ѝ блестеше перленобяла, перата ѝ бяха богати, подканящи за погалване, прелестни.

Без да се притеснява от голотата си, тя му се усмихна сладко, срамежливо, докато се връщаше към леглото.

— Имам нещо за теб.

Когато той се изправи, тя поклати глава.

— Остави. Обичам да те гледам.

— Добре. — Той оголи зъби. — Бих те държал гола, ако можех.

— Примитивно! — Смеейки се, тя плъзна нещо под бицепса му и го обви, за да го затвори. — Прекалено стегнато?

Поглеждайки надолу към тънката метална лента, която обгръщаше горната част на ръката му, той поклати глава.

— Вече съм обвързан с теб, моя изискваща лейди Джесами. — С връзки, които нищо не би могло да скъса. — Сега използваш окови върху мен? — Беше подкачане, защото бе открил, че се наслаждава да дразни историчката си.

— Шшт. — Тя потупа метала. — Има кехлибар в амулета.

Дръпвайки я до себе си, той покри тялото ѝ със своето.

— Белязваш ли ме тогава? — Кехлибарът беше за вплитане, за предупреждение на другите да си държат ръцете за себе си.

Големи кафяви очи срещнаха неговите.

— Да.

Той никога не бе по-удовлетворен в живота си.

— Амулетът има ли и друго значение?

Тя се изчерви.

— Глупаво е... смъртно нещо. Пожелание да те пази.

Отмятайки косата ѝ от лицето ѝ, той се притисна към нея, и знаеше, че никога повече няма да броди изоставен, търсец дом.

— Ще носиш ли моят кехлибар, Джес?

Усмивка, която му казваше, че е обичан, че е неин.

— Винаги.

[1] Bluebell — див зюмбюл със син като крилата на Илиум цвят.
— Б.пр. ↑

[2] Следа, диря (от англ. ез.) — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Налини Синг

Заглавие: Ангелски танц

Преводач: Сирена

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: новела; повест

Националност: новозанландска

Редактор: galileo414; desi7y

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10150>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.